Omraam Mikhaël Aïvanhov

Colecția

Fascicule

1 - RĂSPUNSURI LA CÂTEVA PROBLEME DE ACTUALITATE

---

2 - SPIRITUALISTUL ÎN SOCIETATE

---

3 - DATORIA DE A FI FERICIȚI

---

4 - OMUL ÎN ORGANISMUL COSMIC

---

5 - SĂ BEM ELIXIRUL VIEȚII VEȘNICE

EDITURA PROSVETA

Omraam Mikhaël Aïvanhov

COLECŢIA FASCICULE

1. RĂSPUNSURI LACÂTEVA PROBLEME DE ACTUALITATE

- *Originea inegalităților, legea reîncarnării*
- *Unele îngrădiri privind libertatea de exprimare*
- *Cum să înlăturăm oboseala*
- *Este eficace pedeapsa cu moartea?*
- *Singura morală a sexualității: iubirea*
- *Drogul, o boală a sufletului*
- *De la nucleul familial la fraternitatea universală*
- *Capcanele ocultismului*
- *Fanatismul, negare a adevăratei religii*
- *Ce este un Maestru Spiritual?*
- *Educație şi instruire*
- *Progres tehnic şi progres moral*
- *Pacea: să eliminăm mai întâi din noi înşine cauzele războiului*
- Piramida, mesaj al unității

Originea inegalităților - legea reîncarnării

Întâlnim în viață unele ființe sănătoase, frumoase, inteligente, bogate, care beneficiază de cele mai bune condiții şi reuşesc în tot ce fac, şi altele, dimpotrivă, atât de păguboase încât, indiferent ce ar face, se confruntă numai cu nişte eşecuri. Care este originea acestei inegalități de condiții? Mulți oameni sunt deseori şocați de ceea ce pare a fi cu adevărat o nedreptate a destinului. Dacă îi veți întreba pe oamenii de ştiință despre motivul acestor inegalități, cei mai mulți vă vor răspunde că acestea sunt rezultatul hazardului. Iar dacă îi întrebați pe preoți, pe pastori, ei vă vor răspunde că aceasta este voința Domnului. Ei vă vor vorbi uneori despre predestinare şi iertare, dar apare o nedreptate în plus. În orice caz, „voința Domnului” nu este cu mult diferită de „hazard”.

Să analizăm însă acest răspuns al clerului. Domnul dăruieşte deci totul unora şi nimic altora, nu se ştie de ce, dar aşa stau lucrurile. Nu este însă totul, fiindcă apoi El este furios, jignit, când cei cărora nu le-a oferit nici calități, nici condiții propice, sunt răi, proşti şi comit crime. Şi El îi pedepseşte. Fiind atotputernic, El ar fi putut face din ei nişte ființe minunate; dar El nu a făcut-o. Deci, nu numai că este greşeala Lui dacă ei comit nişte crime, dar El îi şi pedepseşte pentru acestea! Iată de ce mulți oameni sunt revoltați.

Nu, există în realitate o explicație pentru toate nedreptățile aparente ale vieții: este legea reîncarnării.

Biserica nu şi-a dat însă seama că, negând această lege, l-a prezentat pe Domnul ca un adevărat monstru.

Explicația constă în faptul că, la origini, Dumnezeu ne-a dat totul, dar ne-a dăruit şi libertatea, iar noi ne-am folosit de această libertate pentru a face nişte experiențe costisitoare. Domnul care este generos, răbdător, ne-a lăsat să le facem, spunând: „Ei sunt copiii mei. Bieții de ei, vor suferi, îşi vor sparge capetele, dar nu-i nimic, fiindcă Eu le voi oferi în continuare bogățiile şi iubirea mea. O mulțime de reîncarnări îi mai aşteaptă... Ei vor învăța şi se vor cuminți”. El ne-a lăsat liberi, şi tot ce ni se întâmplă rău acum este din vina noastră, l-am meritat. Iar ceea ce ni se întâmplă bun, l-am meritat deopotrivă, este rezultatul strădaniilor noastre din încarnările anterioare.

De ce a aruncat Biserica întreaga responsabilitate a destinului nostru pe umerii Domnului? Veți replica: „Nu, ea nu a făcut aşa ceva, a înlăturat numai credința în reîncarnare”. În realitate, când judecăm puțin, este acelaşi lucru, şi este foarte grav. Deoarece credința în reîncarnare constituie şi una dintre bazele moralei. Atât timp cât oamenii nu sunt lămuriți asupra acestei legi a cauzelor şi a consecințelor ce continuă să acționeze de la o existență la alta, degeaba li se fac tot felul de promisiuni pentru a-i cuminți, nu ajută prea mult, ei nu se vor schimba. Nu numai că nu se vor schimba, dar ei se vor revolta, considerându-se nişte victime ale nedreptății sociale, devenind geloşi, şi împotrivindu-se celor pe care îi consideră mai privilegiați ca ei, complicând şi mai mult

situația. Acela care ştie însă că greutățile şi încercările întâlnite în această existență sunt rezultatul unor greşeli din trecut, nu numai că acceptă aceste greutăți, dar se decide să lucreze pentru bine, pentru a-şi ameliora viitoarele încarnări.

Unele îngrădiri privind libertatea de exprimare

Atunci când un om a încălcat proprietatea vecinului, când nu l-a plătit corect, când l-a lovit sau i- a adresat nişte insulte, toate legile sunt împotriva sa şi îl condamnă. Justiția nu se preocupă însă de un om care, prin scrierile sale, prin cuvintele sau exemplul personal a determinat mii de oameni să-şi piardă credința, speranța şi iubirea, i-a incitat la desfrâu, la violență. Fiecare este liber să-şi exprime gândurile şi dorințele, chiar şi cele mai scabroase, fără să se preocupe de consecințele pe care acestea le-ar putea avea asupra destinului anumitor persoane mai slabe, mai influențabile. Nişte bijuterii furate, nişte geamuri sparte, ah, da, acestea sunt nişte lucruri foarte importante, dar sufletele şi spiritele cuprinse de îndoială, de revoltă şi descumpănire, nu constituie ceva grav. Astfel, cei mai mari criminali se plimbă în libertate, iar dacă ei sunt artişti, scriitori, cineaşti, li se acordă chiar şi nişte premii! Sănătatea spirituală a unei societăți nu contează, ea poate fi lăsată să se deterioreze sau să se distrugă, în timp ce, pentru bunurile fizice, materiale, totul este prevăzut pentru a le proteja: secțiile de poliție, tribunalele, închisorile...

Veți spune: „Oamenii trebuie să aibă posibilitatea însă să-şi exprime în mod liber ideile: nu era mai bine nici când în anumite perioade gânditorii, filosofii, artiştii erau persecutați". Desigur, eu cunosc toate acestea, dar atât timp cât oamenii nu posedă suficiente criterii pentru a judeca ce este cu adevărat bun sau rău, este mai bine

chiar ca întreaga lume să fie lăsată să se exprime. Eu atrag însă atenția tuturor creatorilor în privința responsabilității lor. Îi previn, spunându-le următoarele: aveți şansa de a fi liberi, dar libertatea nu este un scop în sine, iar datoria voastră este să reflectați la efectele pe care operele voastre le vor produce asupra celorlalți. Să ştiți că, chiar dacă justiția umană vă Iasă în pace, justiția divină vă va trage la răspundere. Atunci când veți ajunge într-o zi în lumea de dincolo şi când vi se va arăta că ați pricinuit nişte neajunsuri celorlalți, veți putea protesta mult şi bine spunând că nu ați produs tot acel rău, vi se va răspunde: „Ba da, aceste persoane au suferit din cauza voastră, le-ați tulburat mintea, inima, le-ați împins spre nişte experiențe riscante, fără să le preveniți despre pericolele ce le pândeau, sunteți vinovați şi veți fi pedepsiți”. Trebuie să vă folosiți însuşirile pentru a lumina ființele, a trezi în ele iubirea, încrederea, dorința de a se ameliora. Altminteri, să ştiți că, nu numai că veți fi pedepsiți, dar într-o următoare încarnare veți fi lipsiți de aceste înzestrări.

Cum să înlăturăm oboseala

Ceea ce dăunează atât de mult contemporanilor noştri este această febră, această agitaţie continuă în care ei trăiesc, ce aduce în final nişte tulburări în organismul lor fizic, cât şi în organismul lor psihic. Ii auzim din ce în ce mai mult pe oameni plângându-se: „Eu sunt obosit". Ei continuă însă să se agite, să alerge aiurea, fără să se oprească o clipă. Este bine să doreşti să fii activ, dar pentru a putea rămâne activ fără a obosi, trebuie să ştii să te destinzi. Nu numai o dată sau de două ori pe zi, nu este de ajuns, ci de zece, cincisprezece, douăzeci de ori, câte un minut de fiecare dată. De îndată ce veţi un moment liber, oriunde, la un semafor, la o coadă, în loc să vă lăsaţi gândurile să zboare aiurea sau să vă enervaţi fiindcă aţi fost siliţi să vă pierdeţi vremea, profitaţi de această ocazie ca să vă concentraţi, să vă linişţiţi, regăsindu-vă propriul echilibru: vă veţi relua apoi activităţile cu forţe noi.

Esenţialul este să reuşiţi să rupeţi acest ritm accelerat ce face din voi un fel de maşină propulsată de un motor imposibil de stăpânit. Opriţi-vă deci de mai multe ori pe zi, cel puţin un minut, şi gândiţi-vă la cineva sau ceva care îl iubiţi, vă linişteşte, vă inspiră, vă dă curaj. Dacă aveţi posibilitatea, retrageţi-vă într-o cameră liniştită, întindeţi-vă cu faţa în jos pe un pat sau pe pământ, pe covor, cu braţele şi picioarele destinse, lăsându-vă să plutiţi într-un ocean de lumină, fără să vă

mişcați, fără să vă gândiți la nimic, numai la lumină... Numai un minut, şi vă veți ridica reîncărcați.

Mai există încă un exercițiu uşor şi eficace: să învățați să vă hrăniți. Fiindcă veți fi neapărat obligați în acea clipă să vă opriți şi să vă aşezați, în loc să vă hrăniți oricum, în zgomot, într-o stare de nervozitate, de grabă, obişnuiți-vă să considerați masa ca un prilej de a face un exercițiu de destindere, de concentrare, de armonizare a tuturor celulelor voastre.

În clipa în care vă aşezați la masă, începeți prin a alunga din spiritul vostru orice v-ar putea împiedica să vă hrăniți în pace şi armonie. Dacă nu reuşiți imediat, aşteptați momentul când veți reuşi să vă calmați. Hrănindu-vă într-o stare de nervozitate, de furie sau nemulțumire, veți introduce în voi o febrilitate, nişte vibrații haotice ce se vor reflecta în tot ceea ce faceți după aceea. Chiar dacă încercați să dați senzația de calm, de autocontrol, se degajă o agitație, o tensiune, se comit nişte greşeli, vă ciocniți de oameni şi de lucruri, rostiți nişte cuvinte nechibzuite ce destramă prieteniile şi închid uşile... În timp ce, dacă vă hrăniți într-o stare de armonie, veți rezolva mai bine problemele ce vă apar, şi chiar dacă sunteți obligați să alergați peste tot întreaga zi, veți simți în voi o stare de linişte pe care activitatea voastră nu o poate distruge. Începând cu începutul, cu lucrurile mărunte, puteți ajunge foarte departe.

Este eficace pedeapsa cu moartea?

Se tot vorbeşte despre pedeapsa cu moartea. La radio, la televiziune, juriştii, psihiatrii, sociologii îşi prezintă statisticile, observaţiile şi concluziile, iar opinia publică este împărţită. Unii consideră că trebuie pedepsiţi cu moartea marii criminali, pentru a da un exemplu şi a-i speria pe cei care ar fi tentaţi să îi imite; alţii argumentează că niciodată frica de moarte nu a oprit un criminal, şi mai ales nici un om nu are dreptul să hotărască moartea altuia. Există deci tot felul de discuţii... Din nefericire, nici chiar specialiştii nu s-au lămurit încă asupra acestui subiect, fiindcă cunoştinţele lor despre structura universului şi a fiinţei umane nu se extind la nivelul spiritual.

Să presupunem că un criminal a fost executat: este adevărat că am scăpat de el în planul fizic, dar ceea ce nu se ştie este că el continuă să trăiască în planurile subtile, iar acolo, dorinţa de răzbunare şi de distrugere rămâne intactă. Distrugându-i corpul, nu i s-a distrus şi dorinţa, care nu este fizică, nu aparţine planului fizic. Odată mort, criminalul ajunge deci în planul astral şi în planul mental inferior, şi aici el întăreşte răul. Influenţa sa se strecoară în mintea şi inima celor care, pe pământ, sunt legaţi de el prin aceleaşi afinităţi criminale, iar prin intermediul lor el se străduieşte să-şi continue realizarea proiectelor sale răufăcătoare. El are chiar mai multe posibilităţi de acţiune ca înainte de moartea sa, deoarece nu mai este limitat de corpul său fizic şi poate deci acţiona prin

intermediul a numeroase persoane. Deci, atunci când ne închipuim că am rezolvat problema criminalității preconizând introducerea pedepsei capitale, ceea ce nu ştim este că spiritul răufăcător continuă să acționeze din lumea de dincolo.

Evident, acelaşi fenomen se petrece atunci când sunt asasinați profeții, marii Maeştri: se constată că ideile lor se propagă mult mai intens...De aceea, atunci când sunt tentați să facă să dispară o personalitate marcantă care îi deranjează - un şef politic sau religios - anumiți conducători încep să reflecteze: „Atenție, să nu îi omorâm, altminteri el va fi considerat un martir, adepții săi vor fi şi mai dezlănțuiți, iar situația ne va fi defavorabilă”. Ei au înțeles că, omorând un om, nu i se suprimă şi ideologia, fiindcă alții o vor prelua şi va lua astfel un avânt mai mare ca înainte. Veți spune: „Se întâmplă astfel deoarece discipolii sau adepții, văzându-şi conducătorul omorât, sunt indignați şi doresc cu mai multă ardoare să îi continue misiunea”. Desigur, există ceva adevărat în toate acestea, dar este o interpretare superficială.

Adevărul este că, în lumea cealaltă, spiritul unui profet, al unui Inițiat de exemplu, continuă să alimenteze aceleaşi convingeri, aceeaşi dorință de a lumina oamenii şi a-i face să evolueze. El îşi continuă astfel lucrarea, având mai multe posibilități de a-şi propaga ideile. Iată de ce, de multe ori, moartea unor Inițiați nu a constituit un obstacol în propagarea ideilor lor. Uitați-vă la răspândirea formidabilă a creştinismului după moartea lui Iisus...

Nu trebuie deci să îi pedepsim pe criminali cu moartea din cauza consecințelor ce vor rezulta în planul invizibil. Depinde de oameni să creeze nişte condiții de viață ca să nu mai existe răufăcători. Atât timp cât o societate nu este însă organizată pe nişte adevărate baze spirituale, ea este ca o mlaştină, iar mlaştinile dau naştere numai la țânțari, adică la nişte criminali. În aceste condiții este deci o iluzie să-ți doreşti să faci dreptate.

Singura morală a sexualității: iubirea

Un instructor, un ghid spiritual are datoria de a-i lumina de bărbați şi femei în problema sexualității, ştiind însă că această problemă poate fi cu adevărat rezolvată ținând cont numai de particularitățile fiecărei persoane. Dorința de a impune nişte reguli identice pentru toți, sub pretextul moralei, nu este ceva cumpătat, deoarece aceeaşi disciplină ce îi va conduce pe unii spre echilibrul, forța şi adevărata spiritualitate, îi poate orienta pe alții, dimpotrivă, spre isterie, nevroză şi boală. Oamenii nu au toți cerințe de aceeaşi natură, iar cel care nu ține cont de această realitate ajunge să predice în deşert sau să le inducă nişte suferințe inutile.

Acest fapt nu înseamnă că nu trebuie să nu ne ostenim. Dimpotrivă, la nivelul la care se află, fiecare trebuie să se străduiască să-şi stăpânească forța sexuală, pentru a-şi trăi iubirea într-o manieră mai frumoasă, mai nobilă, mai spirituală, fiindcă ea este singura regulă morală adevărată. Unii nu se străduiesc deloc, simțindu-se slabi şi gândindu-se că vor eşua imediat. Nu este un raționament bun, deoarece nu succesul este cel mai important, ci felul de a fi cu adevărat sinceri în dorința lor de a ameliora manifestările iubirii lor. Ei vor cădea fără îndoială pe drum, dar vor fi ajutați şi se vor ridica. Oricare ar fi eşecurile, esențialul constă în a nu ne opri niciodată eforturile.

Pentru a fi stimulat însă în strădaniile sale, fiecare are nevoie de un asociat foarte puternic. Aceste asociat

este idealul ce îl trăiți, un ideal de generozitate, de iubire, de lumină. Idealul este o ființă spirituală, o entitate vie care vă îndeamnă spre înalt. Astfel, toate forțele cărora nu le oferiți prilejul să se manifeste în lumea fizică slujesc la alimentarea, la întărirea acestui ideal şi contribuie la realizarea sa.

A poseda energia sexuală numai sub unicul pretext de a te supune unor reguli formulate de Biserică sau de societate se numeşte pur şi simplu refulare. Iar refularea nu este o soluție pentru problema sexualității; refularea este refuzul de a da forței sexuale cursul ei natural, fără a avea în minte un ideal destul de puternic, capabil să efectueze o lucrare în planurile superioare pentru a canaliza şi a transforma această forță. Adevărata renunțare nu trebuie să constituie o privațiune, ci o transpunere într-un alt plan. Este aceeaşi activitate ce continuă, dar orientată spre planurile superioare. Nu trebuie să ne privăm, nu trebuie să renunțăm, ci numai să ne deplasăm, adică să facem în înalt ceea ce făceam în lumea de jos: în loc să bem apă dintr-o mlaştină, simbolic vorbind, să bem apă dintr-un izvor pur, cristalin.

Esențialul va consta să vă străduiți mereu, fiindcă numai astfel vă veți ameliora manifestările în orice domeniu, şi în special în cel al sexualității. Trebuie să ştiți că actul iubirii nu este în sine nici bun, nici rău, el va fi numai ce îl veți face voi. Dacă nu ați lucrat asupra voastră înşivă pentru a vă purifica, a vă înnobila, a vă lumina, veți comunica prin acest act partenerului vostru nişte boli, nişte vicii, nişte influențe nocive. Adevărata iubire trebuie

să amelioreze totul în ființa pe care o iubiți, trebuie să o înalțe, să o întărească, să o lumineze. Numai atunci când vedeți că o ființă se împlineşte datorită iubirii voastre, veți putea fi fericiți şi mulțumi Cerului că ați reuşit să o ajutați şi să o ocrotiți.

Drogul, o boală a sufletului

Străduindu-se să demonstreze că nu există nici un Dumnezeu, nici o Providență, nici un Cer, nici o speranță de viață după moarte, gânditorii materialişti au negat tot ce dă sens existenței umane: realitatea sufletului şi a spiritului. Ei au pretins că religia este „opiumul popoarelor” şi că omului îi era suficient pentru a fi fericit să aibă hrană, o locuință, să-şi întemeieze o familie şi să studieze. Ce se întâmplă de fapt în realitate? Omul nu este mulțumit chiar dacă a oferit trupului său, inimii sale, intelectului său tot ceea ce ele au cerut. Zilnic, observăm aceasta peste tot. De ce nu este el mulțumit? Fiindcă a neglijat să-şi hrănească sufletul şi spiritul cărora le este foame şi sete şi cer! Iată de ce drogul, care se răspândeşte din ce în ce mai mult în lume, şi mai ales printre tineri, constituie un avertisment. Sufletul încearcă să-şi facă înțelese nevoile: el se sufocă şi se foloseşte de drog pentru a se elibera. Trebuia să ne descotorosim de opiumul reprezentat de religie? Iată acum marijuana, heroina, cocaina...Este de preferat?

Sufletul are nevoie de spațiul infinit, şi atunci când se simte sufocat îngrădit, el caută prin toate mijloacele să evadeze. Alcoolul, drogurile fac parte din aceste mijloace fiindcă au proprietatea de a alunga sufletul din corpul fizic oferindu-i deci, cel puțin pentru o clipă, iluzia libertății şi a spațiului. Neştiind cum să-şi satisfacă această nevoie de evadare a sufletului, sărmanul tineret se droghează. Nu este însă o soluție, deoarece drogul este

un element chimic oferit corpului. Or, nevoia de evadare vine de la suflet, nu de la corp. Drogul este un indiciu că sufletul doreşte să călătorească în spațiul infinit, dar drogul nu poate satisface sufletul şi, nu numai că nu îl poate satisface, dar el distruge corpul. De aceea eu nu îl recomand nimănui, indiferent de pretext. Bucuria, dilatarea, libertatea, împlinirea trebuie căutate prin nişte mijloace spirituale.

Adevărații adepți ai Ştiinței Inițiatice nu se bazează pe nimic din exterior, ei ştiu că Dumnezeu a pus în sinea lor toate posibilitățile, toate bogățiile, toate substanțele din toate laboratoarele. Şi aici trebuie să le caute. Desigur, este o activitate de lungă durată care cere nişte strădanii zilnice, dar merită efortul. Hrana ce o primiți din regiunile sublime ale sufletului şi spiritului vă satură pentru multe zile, pentru că în planul divin există nişte elemente de o asemenea bogăție pe care, dacă reuşiți să le gustați o singură dată, vă vor da o senzație de împlinire ce nu vă va mai părăsi. Nimic nu vă poate lua această senzație de imensitate şi eternitate.

De la nucleul familial la fraternitatea universală

Fiecare familie este o celulă în acest imens organism care este corpul social. Oare cum funcționează celulele într-un organism sănătos? Ele lucrează în armonie pentru binele ansamblului. Este clar, dacă majoritatea societăților sunt bolnave, înseamnă că toate familiile constituente nu trăiesc în armonie: fiecare îşi are proiecte personale, interese proprii ce nu sunt în acord cu ale celorlalți, şi de aici provin dezordinile, confruntările. Fiecare familie trebuie deci să devină conştientă că aparține unor ansambluri din ce în ce mai largi, până la familia planetară, lucrând pentru sănătatea organismului universal.

Da, această conştientizare trebuie realizată deja la nivelul familiei. Fiindcă o țară este formată la bază din nişte familii şi ea nu va putea să-şi facă auzită o voce armonioasă în concertul națiunilor, atât timp cât este purtătoarea de cuvânt a unor cereri heteroclite şi discordante. De aceea familiile nu trebuie să se teamă să elimine din educația copiilor lor unele idei ce au o influență dăunătoare asupra armoniei societății. Deoarece ele îi învață pe copii să-şi dorească mai presus ca orice propriul succes, propria bunăstare, chiar dacă aceasta se face în detrimentul celorlalți. Familiile sunt cele care îi obişnuiesc să îi considere pe cei de altă naționalitate, altă religie sau rasă, ca fiind inferiori sau duşmani. Nu este deci de mirare dacă mai târziu aceşti

copii se vor manifesta ca nişte adulți egoişti, limitați şi intoleranți.

Familiile nu pot fi ocrotite dacă vor trăi într- un egoism personal. Dovada: noi facem parte cu toți dintr-o colectivitate, iar dacă în această colectivitate izbucnesc tulburări, indiferent ce am face pentru a ne pune la adăpost, bunurile personale şi chiar viețile noastre pot fi în pericol. Destinul familiilor este neapărat legat de cel al colectivității, iar pentru ca indivizii să fie în siguranță, viața colectivă trebuie ameliorată.

Pentru a proteja deci cu adevărat familie, singura soluție este de a lucra pentru fraternitatea universală, iar conducătorii tuturor țărilor să înțeleagă necesitatea formării unei instanțe mondiale care să vegheze la binele tuturor. Veți spune: „Este imposibil, anumite țări nu vor accepta niciodată o autoritate deasupra celei proprii”. Eu ştiu tot ce mi-ați putea spune. Pentru moment, desigur, aveți dreptate, dar eu lucrez pentru viitor. Această unitate se va realiza în viitor, evenimentele îi vor determina pe oameni să vadă în acest fel lucrurile, pentru că vor înțelege toți că nu este vorba în realitate de a se supune altor oameni, pierzându-şi libertatea în fața unei autorități exterioare, străine, ci să determine triumful unui ideal comun: pacea şi bogăția pe întreg pământul, ce va cuprinde în mod obligatoriu ideea de fraternitate.

Capcanele ocultismului

Biserica a repetat de-a lungul secolelor creştinilor că este esențial să aibă credință. Când oamenii puneau unele întrebări, ea le răspundea că existau nişte mistere pe care nu trebuie să caute să le înțeleagă şi îi persecuta pe toți cei care nu se mulțumeau cu explicațiile date. Oamenii trebuiau numai să creadă şi erau salvați. Ei bine, nu, nu este de ajuns numai să crezi, religia nu se limitează numai la credință. Orice religie se întemeiază pe o ştiință, şi fiindcă Biserica nu a dat această ştiință oamenilor pentru a le hrăni intelectul, sufletul şi spiritul, ei şi-au pierdut chiar şi credința, având impresia că pot crede în nişte absurdități; sau pur şi simplu au căutat în altă parte hrana spirituală. Ceea ce nu a fost neapărat mai bine, pentru că Biserica a combătut pe nedrept tradiția inițiatică, şi iată că acum spiritualitatea din întreaga lume şi ştiințele oculte sunt la îndemâna tuturor, fapt ce nu este lipsit de pericole.

Nu trebuie să ne închipuim că, dacă oamenii sunt atraşi de ştiințele oculte, înseamnă că ei au neapărat şi nişte aspirații mistice, un adevărat elan către spiritualitate. Nicidecum. Mulți se angajează pe această cale ca şi cum ar merge la un bâlci unde se găsesc tot felul de atracții, chiar şi cele mai periculoase, ca drogul, magia neagră, o sexualitate deşănțată, cu speranța de a găsi prin aceste mijloace bani, putere, glorie, plăcere. Oamenii nu duc lipsă de pofte nemăsurate; ceea ce le lipseşte este inteligența, răbdarea, perseverența pentru a

obține ce-şi doresc. Ei caută mereu să obțină ceva cât mai repede, folosind mijloacele cele mai simple, iar acum ei vor să folosească ştiințele oculte!

Toate aceste practici ce permit realizarea unor ambiții personale trebuie lăsate deoparte. De altfel, ceea ce numim ocultism este departe de a fi adevărata ştiință spirituală. Ştiințele oculte amestecă binele şi răul, şi mulți oameni s-au cufundat în regiunile întunecoase ale acestor ştiințe. Adevăratul spiritualist este cel care nu caută niciodată să se folosească de cunoştințele şi puterile dobândite pentru nişte achiziții personale. El are ca unic ideal să se perfecționeze, să lucreze în lumină şi pentru lumină, pentru a deveni un adevărat fiu al Domnului, un binefăcător al omenirii.

Fanatismul, negare a adevăratei religii

Există unii oameni care, închipuindu-şi că văd peste tot prestigiul Domnului atacat, se mobilizează pentru a-L apăra. Ca şi cum Domnul ar fi atât de slab încât să aibă nevoie să fie apărat! Ei bine, aşa cred ei şi tremură pentru prestigiul Lui, dorind să-L apere cu orice preț. Şi astfel ei condamnă, persecută, ard, masacrează... De ce nu cer mai întâi părerea Domnului? Ar trebui să se adreseze Lui, spunându-I: „Oh, Doamne, iată nişte necredincioşi, nişte eretici, nişte hulitori...permiți Tu să fie pedepsiți, arşi pe rug, să li se taie capul?" Dar ei nu se roagă, nu întreabă. Ei nu vor să audă nimic fiindcă nu sunt cinstiți: nu vor să audă ceea ce Domnul, care este Iubire, le-ar răspunde: „Nu vă ocupați de aşa ceva, nu este treaba voastră. Dacă sunt cu adevărat atât de răi, ei se vor prăbuşi şi singuri, fără să fie nevoie să îi atingeți". Ei nu dau doi bani pe părerea Domnului şi iată-i înarmându-se sub pretext că îi iau apărarea! Credeți că îi iau cu adevărat apărarea Domnului? Nu, îşi apără propria piele, prestigiul lor, influența, puterea lor, atâta tot. Câtă ipocrizie! Când dorim cu adevărat să îl apărăm pe Domnul, atunci trebuie să exprimăm, asemenea Lui, răbdarea şi iubirea.

Ce este un Maestru Spiritual?

Având în vedere natura lumii spirituale, este mai bine să nu pătrundem în ea dacă nu avem un ghid, aşa cum au făcut-o alţii spre nenorocirea lor. Ei au cumpărat cărţi în care sunt expuse tehnici de concentrare, de meditaţie şi respiraţie, apoi se avântă în nişte exerciţii ce ajung să îi distrugă fizic şi psihic. Ah da, cum se face că mulţi oameni care nu s-ar gândi niciodată să escaladeze un munte fără a avea un ghid, se aventurează astfel de unii singuri în explorarea lumii psihice? Ei nu au înţeles că pericolele de a se rătăci, de a cădea în prăpastie sau a fi înghiţiţi de o avalanşă există în acest domeniu într-o mai mare măsură. Este extraordinar, ei au impresia că se pot descurca totuşi foarte bine şi singuri! Iată de ce există aţâţi dezechilibraţi printre aşa-zişii spiritualişti.

Veţi spune: „Da, dar cum să recunoaştem un adevărat Maestru? Există aţâţi impostori şi şarlatani gata să profite de naivitatea oamenilor!" Un adevărat Maestru, în sensul spiritual al termenului, este o fiinţă care cunoaşte în primul rând adevărurile esenţiale, nu ceea ce a scris un anumit filosof sau gânditor, ci esenţialul conform Inteligenţei Cosmice. În al doilea rând, el trebuie să posede voinţa de a domina, a stăpâni şi a controla totul în sinea sa, reuşind în acest sens. În sfârşit, această cunoaştere şi această stăpânire ce le-a dobândit să nu le folosească decât pentru a manifesta toate calităţile şi virtuţile unei iubiri dezinteresate. Prin această calitate a dezinteresului veţi recunoaşte un adevărat Maestru.

Fiecare Maestru vine pe pământ pentru a exprima aici o anumită calitate: există deci nişte Maeştri ai înțelepciunii, ai iubirii, ai forței, ai purității...şi depinde de fiecare dintre voi să îl alegeți pe cel pentru care simțiți cele mai multe afinități în împlinirea voastră spirituală. Dar toți adevărații Mari Maeştri au în comun, în mod obligatoriu, această calitate: dezinteresul.

Educație şi instruire

În fața greutăților, ne aşteptăm din partea unor oameni instruiți şi cultivați la nişte reacții cumpătate, măsurate. Adesea însă, nu este deloc ceea ce vedem: o nimica toată le determină nişte stări jalnice de furie sau depresie, şi ei nu mai au nici o putere, nici o voință pentru a îndrepta lucrurile. Toată educația, întreaga lor erudiție este incapabilă să le sară în ajutor. Chiar dacă se consideră că este bine ca tineretul să studieze şi să obțină nişte diplome, suntem obligați să constatăm că formarea caracterului este mai importantă decât formarea intelectului.

Fiindcă esențialul constă în a trăi, nu în a deveni profesor, inginer sau economist. Iar pentru a trăi, pentru a înfrunta toate condițiile existențiale, este important să-ți întăreşti caracterul. Altminteri, când tinerii ajung la vârsta confruntării cu greutățile, ei nu le pot face față: ei au trăit în lumea abstractă a cărților şi sunt incapabili să suporte realitățile vieții.

Întâlnim mulți oameni instruiți, dar totdeauna slabi, şovăitori, aflați în bătaia vântului! Ei au citit nişte cărți din care citează, atâta tot, dar la ce le foloseşte să se împăuneze cu bogățiile altora? Ei ar trebui să arate ce au realizat prin propriile forțe. Dacă nu sunt în stare, să lase în pace cunoştințele lor livreşti şi să exerseze esențialul: să lucreze asupra caracterului lor!

Instruirea este un lucru, educația este un altul. Tineretul nu are nevoie atât de mult de nişte profesori

eruditi, ea are nevoie de nişte instructori care să îi arate ce este viaţa şi cum trebuie ea trăită pentru ca aceste forţe, aceste calităţi, aceste înzestrări existente, depuse în ea, să se poată manifesta cu adevărat în totalitate. Altminteri, ea va păşi pe un teren alunecos unde câteva cărţi sau diplome nu o vor menţine în echilibru, deoarece în viaţă echilibrul depinde mai întâi de caracter, nu de instruire.

Atât timp cât nu se va pune accentul pe formarea caracterului, ci numai pe cea a intelectului, cunoştinţele dobândite în şcoli şi universităţi vor constitui pentru tineri nişte mijloace de reuşită, deseori pe seama altora, dar niciodată ei nu se vor transforma pentru a deveni nişte binefăcători ai omenirii. Dacă ei sunt ambiţioşi, temători, orgolioşi, răi, senzuali, zgârciţi, aşa vor şi rămâne. Noi propunem o altă Şcoală în care se învaţă cunoaşterea naturii umane, schimbarea caracterului, transformarea, ameliorarea personală, pentru binele întregii lumi.

Studiile în sine nu au făcut niciodată fiinţele mai bune, uneori făcând din ele chiar nişte adevărate pericole publice. În schimb, nişte cunoştinţe dobândite de cei care au lucrat asupra caracterului lor şi s-au decis să nu le folosească pentru propriul profit, ci pentru binele tuturor, constituie un izvor de binecuvântări.

Progres tehnic şi progres moral

Suntem obligați să constatăm cât de mult a transformat progresul tehnic viața oamenilor, aducând zilnic noi produse, noi medicamente, mai multe oportunități pentru deplasare şi comunicare, nişte echipamente mereu mai perfecționate în şcoli, case, spitale... Progresul tehnic are însă nişte limite şi prezintă chiar unele pericole dacă nu este controlat datorită unei viziuni superioare a lucrurilor. Aceasta este o problemă ce îi preocupă din ce în ce mai mult pe oamenii care judecă. Ei îşi dau seama că progresul tehnic nu numai că nu îl antrenează cu sine pe cel moral, ci într-o anumită măsură îl determină pe om să dea înapoi.

Această viziune superioară a lucrurilor ne este dată de Ştiința inițiatică. Ce ne învață ea? Că fiecare proces din natură posedă trei aspecte: fizic, psihic şi spiritual, şi că este deci posibil să regăsim în viața noastră interioară aceleaşi manifestări şi corespondențe ca în planul fizic. Dacă oamenii de ştiință ar aprofunda puțin legile ce guvernează universul, ei ar înțelege că în realitate toate fenomenele fizice ce le studiază le vorbesc de o lume mai vastă, mai bogată. Progresul ştiințific nu l-a antrenat pe cel moral tocmai pentru că ei nu au înțeles cum acționează aceste legi.

De exemplu, atunci când fizicienii au început să descopere existența undelor, ei ar fi trebuit să meargă mai departe: ei ar fi descoperi că acesta nu este un fenomen unic, izolat, ci există şi în alte planuri, cel al

sentimentului şi al gândului. Ei nu s-ar fi mulțumit să ofere elementele ce au permis fabricarea aparatelor de radio, ar fi descoperit că şi creierul este un aparat ce emite şi captează nişte unde şi că există o întreagă lucrare de înfăptuit în acest domeniu. Chiar dacă telepatia este acum recunoscută de unii, ei nu au tras încă toate concluziile privind educarea şi controlul gândului. Nu este însă tot: când au descoperit că undele nu cunosc frontiere, ar fi trebuit să lucreze imediat la abolirea tuturor frontierelor pentru a fi în acord cu descoperirea lor. Este adevărat că au existat unele progrese în acest sens, dar lucrurile se mişcă foarte încet!

Observați deci că oamenii de ştiință fac nişte descoperiri, dar nu le înțeleg întreaga semnificație. Telefonul, fotografia, fonograful, radarul, laserul etc, toate descoperirile ştiințifice şi tehnice trebuie transpuse în planul psihic şi spiritual pentru a deveni complete.

Savanții vor poseda adevărata ştiință atunci când vor şti să privească dincolo de aspectul material. Este atât de mult de dorit să o facă cât mai repede! Pentru că adevărata ştiință nu numai că aduce cunoaşterea şi înțelegerea, dar ea constituie şi un izvor de echilibru, de libertate, de linişte interioară. În timp ce pentru moment, ştiința actuală aduce tot felul de inovații ce uşurează viața, desigur, ele nu pot fi negate, dar din cauza felului ei limitat de a vedea lucrurile, oamenii sunt şi mai întunecați, mai împovărați, uneori chiar mai bolnavi, mai nefericiți şi mai răi.

Ştiința contemporană se află în afară, departe încă de adevărata ştiință. Cercetătorii lucrează fără să ştie că în mâinile lor se găsesc bazele adevăratei ştiințe. Mulți se miră că progresul tehnic nu schimbă lumea şi se întreabă ce pot face pentru a contribui la progresul moral al omenirii. Ei bine, iată răspunsul: dincolo de legile lumii fizice, ei trebuie să lucreze în acelaşi timp să descopere legile corespondente din lumea morală.

Pacea: să eliminăm mai întâi din noi înşine cauzele războiului

Mulți oameni afirmă că lucrează pentru pace în lume! Pentru moment, această lucrare constă mai ales în nişte acuze reciproce privind cauza războaielor. Pentru unii, cei bogați sunt responsabili; pentru alții, sunt intelectualii sau oamenii politici sau savanții. Credincioşii îi acuză pe cei care nu cred că îndreaptă omenirea spre pieire, necredincioşii îi acuză pe credincioşi de fanatism, şi tot aşa...Uitați-vă şi veți vedea că oamenii îşi închipuie mereu că pot instala pacea suprimând anumite persoane. Aici, ei se înşeală: chiar dacă s-ar elimina armele şi tunurile, a doua zi oamenii ar inventa alte mijloace pentru a se lupta între ei. Pacea este în realitate o stare interioară şi nu o vom obține niciodată suprimând pe cineva sau ceva din exterior. Trebuie să suprimăm mai întâi cauzele războiului în sinea noastră.

Din clipa în care întreține în sine anumite stări interioare ca nemulțumirea, revolta, dorința de a poseda mereu mai mult, omul nu se poate găsi în pace, orice ar face. Nu numai că prin gândurile şi sentimentele sale el a introdus în forul său interior germenii dezordinii şi ai războiului, dar el va semăna aceşti germeni peste tot în jurul său.

Imaginați-vă pe cineva care mănâncă şi bea orice: el îşi introduce în organism anumite elemente nocive ce îl vor îmbolnăvi. Ce linişte va putea avea când organismul îi va fi tulburat: stomacul, ficatul, rinichii, intestinele?...

Ei bine, aceeaşi lege există şi în planul psihic: nu trebuie să mâncăm orice, altfel ne îmbolnăvim.

Pacea este deci consecința unei cunoaşteri profunde a naturii elementelor cu care omul se hrăneşte în toate planurile. Ea nu se poate instala decât Ia cel care a hotărât să se manifeste cu bunătate, generozitate, dezinteres. Doar această ființă poate aduce pacea în jurul ei.

Sub pretext că formează nişte asociații sau militează în mişcări pacifiste, mulți oameni îşi închipuie că lucrează pentru pace. Nu, fiindcă viața lor nu este o viață pentru pace: ei nu s-au gândit niciodată că, mai întâi de toate, celulele corpului lor, toate particulele ființei lor fizice şi psihice sunt cele care trebuie să trăiască după legile păcii şi armoniei, cu scopul de a emana această pace pentru care pretind că lucrează. În timp ce vorbesc despre pace, scriu despre pace, ei continuă să alimenteze războiul în ei şi în jurul lor, fiindcă sunt în permanență pe cale să lupte contra unui lucru sau altul... Omul trebuie să instaleze pacea mai întâi în sinea sa, în gândurile, în sentimentele şi acțiunile vieții sale zilnice. Doar în acea clipă el lucrează cu adevărat pentru pace.

Piramida, mesaj al unității

Suntem obligați să constatăm: fiecare ființă vede oamenii şi lucrurile după părerea sa, adică după rasa, țara, religia sa, sexul său, situația sa socială, educația, profesia, vârsta sa etc, şi mai ales după gradul său de evoluție spirituală. Este normal, atât de normal încât întreaga lume vă va spune că lucrurile nu pot fi altfel. Doar că fiecare este convins că adevărul său este singurul adevăr, nici o altă înțelegere nefiind posibilă şi se observă numai neînțelegeri ;i confruntări în toate domeniile.

Pentru a se putea pune de acord, pentru a înțelege şi aprecia aceleaşi valori, oamenii trebuie să reia interior calea ascendentă ce îi va conduce spre vârf, spre regiunile luminoase ale spiritului. Da, în loc să rămână în lumea de jos în dispute fără sfârşit, ei s-ar putea decide să accepte punctul de vedere al vârfului, şi toate problemele politice, economice, sociale, religioase, vor fi rezolvate în douăzeci şi patru de ore. Iată ce este bine să avem în minte: pentru a rezolva cu adevărat problemele, nu trebuie să rămânem la nivelul la care ele se pun, ci să înfăptuim o lucrare interioară ce ne permite să le vedem mai de sus. Atât timp cât oamenii se vor mulțumi să bată pasul pe loc şi să discute la nivel foarte jos, nu numai că nu vor găsi vreo soluție, dar problemele se vor complica din ce în ce mai mult, mai întâi pentru ei înşişi.

Să medităm la lecția piramidei. Dacă marii Inițiați ai Egiptului au ales pentru monumentele lor forma piramidei, cu fețele ce se înalță apropiindu-se până se

întâlnesc la vârf, este pentru a da oamenilor o lecție a unității. Piramida este un simbol al ierarhizării ce există în univers. Baza piramidei reprezintă multiplicitatea fenomenelor, iar vârful ei, lumea principiilor: unitatea. Jos, la nivelul fenomenelor, ne aflăm în dispersie, în confuzie, pentru că nu putem vedea cum se situează ființele şi lucrurile, precum şi relațiile ce le întrețin unele cu altele. Pentru a vedea clar, trebuie să urcăm. Şi ce înseamnă să urcăm? Să urmăm calea unității. Unitatea ordonează şi dirijează multiplicitatea. În unitate ne găsim în inima lucrurilor şi înțelegem cum se țes toate firele vieții.

În orice domeniu, acest simbol ne învață să trecem din planul inferior al multiplicității şi al împrăştierii la planul superior al unității. Această viziune din ce în ce mai limpede ne va permite să sesizăm adevărata realitate a lucrurilor şi să găsim cele mai bune soluții.

De ce politicienii şi economiştii nu reuşesc să rezolve problemele internaționale? Fiindcă fiecare este preocupat să-şi apere interesele țării sale. În aceste condiții ei nu se pot înțelege, deoarece rămân prea jos, în domeniul faptelor. Este la fel de adevărat pentru toți oamenii în viața lor zilnică. Ei nu se pot înțelege, ei nu pot construi unitatea dacă, în înțelegerea, în atitudinea lor, nu încearcă să atingă punctul de vedere cel mai înalt: vârful piramidei. Ei trebuie să se străduiască să urce până acolo pentru a găsi legile ce guvernează faptele şi, încă şi mai sus, pentru a găsi principiile ce guvernează aceste legi, până la atingerea Principiului Suprem ce îmbrățişează

totul. Ajunşi acolo, toți sunt obligați să aibă aceeaşi viziune a interesului lor comun.

2. SPIRITUALISTUL ÎN SOCIETATE

- *Să găsim un echilibru între spiritual şi material*
- *Să distingem clar scopul şi mijloacele*
- *Lucrare fizică şi lucrare spirituală*
- *Asumarea îndatoririlor zilnice*
- *Alegerea de a întemeia o familie*
- *Să nu dorim să ne impunem convingerile*
- *Viața de cuplu: să nu ocolim problemele*
- *Să ne asumăm destinul*
- *Domeniul responsabilităților noastre*
- *Atitudinea potrivită*
- *Îi influențăm pe alții numai prin propriul exemplu*
- *A primi şi a dărui*
- *O dreptate superioară*
- *Cum să ne ajutăm țara*
- *Nu ne salvăm niciodată singuri*

Să găsim un echilibru între spiritual şi material

Mulți oameni îşi spun: „Mai întâi îmi voi rezolva toate problemele materiale şi apoi voi fi liber să mă gândesc la viața spirituală”... În realitate, anii însă au trecut, şi iată-i nişte bătrâni ramoliți, nereuşind să consacre nici măcar un minut vieții spirituale! De ce? Fiindcă raționamentul lor a fost greşit.

Pentru a trăi viața spirituală, nu trebuie să aşteptăm să ne aranjăm mai întâi treburile, fiindcă nu este, niciodată, nimic cu adevărat rezolvat, întotdeauna se găseşte ceva ce scârțâie pe undeva. Este ca şi cum ați încerca să redați forma rotundă unei mingi de cauciuc ce a fost înțepată: când ați reuşit să o refaceți într-o parte, ea se deformează în alta.

Aveți o meserie, dar în scurt timp v-o puteți pierde şi iată-vă şomeri... Vă căsătoriți, dar după un timp nimic nu mai merge şi divorțați... Aveți o casă, dar se produce ceva şi trebuie să vă mutați... Iar copiii, câte griji nu ne aduc copiii: sănătatea, educația, viitorul lor! Şi după copii, vin nepoții..., eu v-am spus, nu se mai termină. Pentru a trăi o viață spirituală, nu aşteptați punerea la punct a problemelor voastre materiale. Cu atât mai mult cu cât trebuie să o ştiți, datorită vieții spirituale veți găsi cele mai bune soluții pentru toate problemele voastre cotidiene, fiindcă veți deveni mai puternici, mai răbdători, mai înțelepți, mai chibzuiți.

Bineînțeles trebuie să ştiți să păstrați măsura în toate. Dacă îmi veți spune: „Bun, am înțeles, îmi voi

organiza viața în mod corespunzător şi nu îmi voi mai risipi timpul şi energiile mele în aspecte materiale, profesionale sau familiale”, vă voi răspunde că nu trebuie să exagerați, fiindcă trăiți în lume şi nu o puteți ignora ca şi cum nu ar exista. Dacă vă veți comporta ca un antisocial, ca un parazit, veți vegeta, veți fi o povară pentru ceilalți şi nu este deloc recomandabil. Trebuie să ştiți să le îmbinați: activitățile lumeşti şi viața spirituală. Există un echilibru pe care orice ființă umană care doreşte să evolueze trebuie să îl găsească: cum să trăim în lume relaționând cu ea, lăsând în acelaşi timp pe prim plan esențialul: sufletul şi spiritul.

Gradul de evoluție al fiecăruia se revelă după modul în care reuşeşte să armonizeze cele două aspecte: materialul şi spiritualul, şi parcă nimic nu este mai dificil. Unii sunt tentați să se cufunde în viața materială uitând de viața spirituală, în timp ce alții nu se preocupă decât de viața spirituală, neglijând viața materială. Există însă şi o a treia soluție, şi fiecare trebuie să o găsească pentru sine, pentru că fiecare caz este particular. În ceea ce priveşte fondul, bineînțeles că toți oamenii posedă aceeaşi natură, au aceleaşi nevoi, dar gradul lor de evoluție este diferit, temperamentul lor nu este acelaşi, vocația lor în această existență nu este aceeaşi, şi fiecare trebuie să-şi găsească în mod individual echilibrul fără să dorească să îl imite pe vecin. Cel care simte imboldul întemeierii unei familii nu îşi poate rezolva problema la fel ca acela care doreşte să rămână celibatar. Cel care are nevoie de multă activitate fizică nu poate trăi la fel ca o persoană cu un

comportament meditativ, contemplativ. Esențialul este ca fiecare să fie capabil să se analizeze bine pentru a-şi cunoaşte tendințele profunde; de îndată ce le va cunoaşte, el se va strădui să armonizeze în viața sa spiritualul şi materialul.

Să distingem clar scopul şi mijloacele

Adevăratul spiritualist este cei care a înțeles în ce fel lucrează spiritul asupra materiei: el se foloseşte de tot ceea ce natura i-a pus dispoziție, dar în loc să îl utilizeze pentru satisfacerea propriile porniri egoiste, el pune totul în slujba unui ideal luminos, pentru sine şi pentru ceilalți. Din păcate, oamenii nu lucrează încă în acest scop: ei reduc totul la propria persoană, la interesul şi profitul lor, la plăcerea lor. Priviți în ce mod exploatează animalele, copacii, munții, râurile, marea... Iar dacă ar dispune într-o bună zi de nişte mijloace tehnice suficiente, ați vedea ce ar face din soare, din lună sau din alte planete! Pentru a-şi satisface dorințele inferioare, ei sunt gata să sacrifice tot ceea ce ar putea acapara. Ei nu ar ezita să folosească cele mai sacre revelații ale Ştiinței Inițiatice, şi ar bate chiar la poarta Domnului pentru ca El să îi ajute în comerțul lor clandestin şi în nebuniile lor.

Ei bine, da, trebuie să înțelegem: a fi spiritualist nu însemnă numai să ne rugăm, să meditām şi să fim pasionați de ştiințele ezoterice, ci să desluşim limpede mobilele şi interesele ce ne împing spre aceste activități. Esențialul constă în scopul pe care căutați să îl atingeți! Dacă folosiți rugăciunea şi puterea gândului, aşa cum preconizează atâtea cărți periculoase, numai pentru a vă satisface dorințele arzătoare: să reuşiți în afaceri, să obțineți iubirea cuiva, vă comportați astfel ca materialistul cel mai primitiv, şi în anumite cazuri, ca un criminal. Necredinciosul, ateul care sparge pietre pentru

a ajuta un sărac să-şi construiască casa este un spiritualist mult mai autentic decât voi!

Pentru a deveni un adevărat spiritualist, trebuie să rezolvi, o dată pentru totdeauna, problema scopurilor şi a mijloacelor, fiindcă aici apar toate confuziile, toate iluziile. Ce se întâmplă cu toți acei spiritualişti care vor să-şi mobilizeze capacitățile psihice cele mai prețioase pentru a-şi atinge scopurile cele mai egoiste şi materialiste? Credeți că îşi dau seama de această situație? Nici vorbă! Ei nu s-au întrebat niciodată: „Oare cum ne comportăm? Ce căutăm?” Trebuie să apară cineva să îi scuture şi să le spună: „Iată, prietene, ținta ta! Este Infernul. Iar mijloacele? Ei bine, Domnul, îngerii, ştiința, arta, religia.”.. Da, toate aceste lucruri sfinte te fac să cazi în Infern.

Vă este limpede, acum: ceea ce trebuie să conteze pentru voi este scopul, direcția, motivul pentru care faceți lucrurile. Fie că mâncați, că respirați, că vă plimbați, că lucrați, că iubiți, că studiați, faceți-le având ca scop să consacrați toate avantajele obținute pentru binele întregii lumi.

Să luăm ca exemplul chiar studiile. Oamenii studiază din ce în ce mai mult, perioade din ce în ce mai lungi de timp, pentru a dispune de cât mai multe mijloace. Dar în slujba cui pun ei aceste cunoştințe? Câți dintre ei îşi conştientizează responsabilitățile, spunând: „Oare prin aceste cunoştințe îi ajut pe ceilalți, oare le fac bine sau profit numai eu?” Cei mai mulți se folosesc de această cunoaştere pentru a face pe grozavii, a se

îmbogăți şi a-i înlătura pe alții din calea lor. Foarte puțin se vor gândi la cum o pot folosi pentru a deveni nişte binefăcători ai omenirii.

Acum, depinde deci de voi ce decizie luați. Vreți să deveniți nişte materialişti care se folosesc de resursele spirituale pentru a-şi aranja afacerile sau nişte adevărați spiritualişti care doresc să-şi pună tot ceea ce posedă: calitățile, însuşirile, forțele, în slujba spiritului?

Lucrare fizică şi lucrare spirituală

Prea mulți oameni văd o incompatibilitate între lucrarea fizică şi lucrarea spirituală. Ei se înşeală, fiindcă orice activitate fizică poate fi spiritualizată, dacă ştim să introducem în ea un element divin şi, în schimb, o activitate spirituală devine extrem de prozaică dacă nu ținteşte un ideal superior. Toți cei care abandonează orice lucrare în planul fizic luând ca pretext viața spirituală nu sunt în realitate nişte spiritualişti, ci nişte leneşi. Foarte puține ființe sunt capabile să mențină timp de mai multe ore o activitate spirituală adevărată. Ceilalți se lasă de obicei antrenați în tot felul de divagații ce îi epuizează, îi dezechilibrează: ar face mai bine să spele nişte rufe, să gătească sau să sape în grădină. Există încă multe neînțelegeri în această problemă. Spiritualitatea nu constă în a refuza munca fizică, ci în a şti să o foloseşti pentru a te înălța, a te armoniza, a te lega de Dumnezeu.

Deseori, eu am auzit pe unii aşa-zişi spiritualişti afirmând că, lucrând în planul fizic, şi-ar pierde lumina! Doamne, oare ce au înțeles ei din natura luminii? Oamenii primitivi cunoşteau mai multe despre acest subiect. De exemplu, când doreau să aprindă focul, luau două bucăți de lemn pe care le frecau una de alta: această frecare producea căldură şi, după un timp, apărea o flacără, lumina. Lumina este deci un rezultat al mişcării şi al căldurii. Da, cel care efectuează o activitate în planul fizic cu toată convingerea şi deplin conştient simte cum se naşte în el iubirea, „căldura”, pentru această lucrare;

inima sa se bucură şi o limpezime țâşneşte din spiritul său.

Trebuie să înțelegeți că în planul fizic munca este deci indispensabilă pentru evoluția fiecăruia.

Chiar dacă nimeni nu v-o cere, trebuie să v-o impuneți singuri, aceasta se va reflecta în mod benefic, mai întâi asupra sănătății voastre, desigur, dar şi în maniera în care vedeți lucrurile. Iar la voi acasă, de câte ori aveți ocazia să curățați, să aranjați, să spălați, să coaseți, să meşteriți, faceți-o, să nu fiți niciodată neglijenți. Spuneți-vă răspicat că, nu lăsând munca fizică pe seama altora, vă veți arăta mai evoluați.

Trebuie să vă descotorosiți pentru totdeauna de aceste concepții greşite. Dacă vă imaginați că, lucrând fizic, vă veți pierde lumina, este mai bine să o pierdeți, fiindcă nu este lumina adevărată! Adevărata lumină nu se pierde lucrând, dimpotrivă. Dacă lucrați, ea nu vă va mai părăsi; datorită muncii veți înțelege mai bine lucrurile, veți face nişte descoperiri, şi nu lăsându-le altora sub pretext că sunteți în dialog cu îngerii sau cu Domnul.

Adevărata lumină este legată de adevărata iubire, adevărata iubire este în legătură cu adevărata voință, iar voința se exersează prin lucrarea în planul fizic.

Asumarea îndatoririlor zilnice

Viața zilnică este un lung şir de sarcini ce le avem de îndeplinit; în fiecare zi mergem la servici, ne gândim zilnic la familie, la soție sau la soț, la copii, la părinți etc. Există peste tot alte probleme noi de rezolvat, nişte situații noi cu care ne confruntăm şi deseori este dificil. Nu trebuie însă să ne eschivăm în fața acestor eforturi. Oricare v-ar fi îndatoririle conferite de destin, trebuie să vă achitați de ele cât mai bine. Dacă le neglijați sub pretext că sunt plicticoase sau nedemne de voi, vă stagnați evoluția şi, în orice caz, veți fi obligați să reveniți pentru a vi le asuma până la capăt. În acel moment, veți constata cât este de greu să reluați o sarcină pe care v-ați imaginat că ați îndeplinit-o.

Cel care crede că poate scăpa de obligațiile sale, pentru a gusta o viață mai uşoară, mai plăcută, nu cunoaşte legile severe ce guvernează destinul. Dacă ne aflăm pe pământ în suferință, zbătându-ne în mijlocul atâtor dificultăți, este tocmai pentru că trebuie să ne reluăm îndatorirea. Am fost trimişi pe pământ să îndreptăm, pentru a ni se arăta că nu ştim să lucrăm şi că trebuie să învățăm. Dacă nu acceptăm, vom fi din nou trimişi, iar greşelile noastre vor fi din ce în ce mai greu de corectat.

Veți spune: „Există totuşi momente când nu se mai termină, nu mai putem suporta, suntem practic striviți”. Da, eu înțeleg. Mergeți şi respirați pe undeva pentru o clipă, apoi reveniți pentru a face față.

Alegerea de a întemeia o familie

Unele persoane preferă să trăiască singure şi fără copii, din egoism sau din lene. Ele doresc să fie libere pentru a profita de viață după bunul lor plac, nu au de gând să-şi întemeieze o familie, deoarece există prea multe griji, prea multă muncă, prea multe sacrificii. Ele nu ştiu că nu au dreptul să refuze căsătoria şi copiii dintr-un asemenea motiv. Este adevărat, ele nu vor avea grijile taților şi mamelor de familii, dar egoismul lor le va aduce tot felul de neajunsuri. Aceasta nu înseamnă că trebuie neapărat să ne căsătorim şi să avem copii. Cel care doreşte să rămână singur pentru a fi liber să se dedice unor sarcini mai vaste, mai colective, are o justificare. Pentru ceilalți însă, este mai bine să se căsătorească, să aibă copii, să-şi asume nişte responsabilități, să facă cel puțin ceva şi pentru semenii lor, pentru că astfel îşi vor lărgi aria propriei conştiințe.

Să nu dorim să ne impunem convingerile

Uneori, într-o familie se întâmplă ca unii membri să manifeste nişte aspirații spirituale, în timp ce alții nu îi înțeleg şi încearcă să se li opună. Nu este ceva inteligent. Nu putem împiedica un suflet să se îndrepte spre lumină, fiindcă sufletul aparține Domnului şi nimeni nu are nici un drept asupra lui. De aceea, în loc să ne enervăm, este de preferat să acceptăm, spunându-ne că, dacă un membru al familiei se îmbogățeşte interior, întreaga familie va beneficia, la rândul ei, de această bogăție.

Pentru a fi corect, voi sublinia că depinde îndeosebi de cel care doreşte să se dedice spiritualității să devină mai îngăduitor şi mai împăciuitor. Sub pretextul vieții spirituale, el nu trebuie să-şi neglijeze obligațiile familiale, ținându-se mereu de predici. Din contră, pentru a-i antrena şi a-i convinge şi pe ceilalți de justețea şi sinceritatea aspirațiilor sale, el trebuie să-şi folosească inteligența şi inima pentru a face să domnească armonia în familie şi, mai ales, pentru a nu se lăsa antrenat de fanatism, ci de a avea capacitatea să rămână deschis şi înțelegător; dovedind astfel cel mai bine că a găsit adevărul. Când cineva are tendința să proclame tot timpul că a găsit adevărul, este o dovadă că, dimpotrivă, nu l-a găsit, iar el nu face decât să devină insuportabil şi ridicol. Numai prin tandrețe, amabilitate, răbdare putem încerca să îi influențăm pe ceilalți pe calea binelui.

Viața de cuplu: să nu ocolim problemele

Este foarte rar ca într-un cuplu să existe o înțelegere perfectă, şi este un lucru normal. Fiecare ființă umană este o lume atât de specială şi complexă încât este imposibil să se poată armoniza imediat toate necesitățile, mentalitățile, dispozițiile. În loc să-ți doreşti o despărțire chiar de la primele dificultăți, este mult mai bine totuşi să te străduieşti să rezolvi situația. O relație, o căsătorie este ca o problemă pe care Cerul v-a dat-o spre rezolvare. Dacă ați întâlnit o anumită femeie sau un anumit bărbat şi ați decis să aveți o legătură, nu este ceva întâmplător, există o motivație. Din cauza celor trăite în încarnările voastre precedente, trebuie să înțelegeți acum un anumit adevăr, să îndreptați o anumită greşeală, iar dacă refuzați, dacă vă feriți, problema va rămâne încă nerezolvată, şi o veți reîntâlni sub o formă sau alta. O veți regăsi, fie că este vorba despre aceeaşi persoană sau o alta. Iată ceea ce trebuie să vă spun. Înțelegeți că trebuie să vă comportați cu răbdare şi generozitate, pentru a nu contracta şi alte datorii, şi îndeosebi, atât cât este posibil, să le ştergeți pe cele vechi.

Merită osteneala să acceptați această filosofie pentru a vă elibera. Întrebați-vă: „Oare de ce, din mai mult de două miliarde de femei (sau bărbați) am dat tocmai peste aceasta (sau acesta) ? Existau atâția!” Ei bine, nu, a trebuit să întâlniți tocmai acea ființă pentru că, prin intermediul ei, veți înfăptui o lucrare interioară, dezvoltându-vă anumite calități şi virtuți. Din nefericire,

cei mai mulți oameni nu gândesc astfel, necunoscând legea cauzelor şi a consecințelor, karma, principiul reîncarnării.

În realitate, nu este neapărat interzis să-ți părăseşti soțul sau soția, dar nu înainte de a-ți rezolva problema existentă, altminteri te vei confrunta cu aceeaşi problemă la partenerul sau partenera următoare. Desigur, este ceva dificil, dar ceea ce pare dificil la primă vedere se arată în final mult mai uşor, şi invers. Dacă vă alegeți calea cea mai grea, veți descoperi în sinea voastră un ajutor ce vă va permite să vă duceți la bun sfârşit strădaniile.

Să ne asumăm destinul

Toate încercările prin care trecem în această viață sunt consecința unor greşeli comise, a unor legi ce le-am încălcat în precedentele noastre încarnări. Avem acum de învățat nişte lecții, de îndreptat unele greşeli şi nu ne putem eschiva; trebuie să „plătim” într-un fel sau altul. Da, să plătim pentru a învăța şi să plătim pentru a repara. Trebuie să acceptăm această plată, ea face parte din legile karmei. De altfel, chiar dacă nu o acceptăm, lucrurile nu se schimbă. Nu putem scăpa de Justiția Divină şi nu o putem nici ocoli. De aceea, este inutil să consultăm nişte astrologi sau clarvăzători pentru a fi preveniți asupra pierderilor şi a accidentelor la care ne expunem, încercând să ne punem astfel la adăpost. Orice am face, nu putem evita nimic: nu putem scăpa de destin prin viclenii, această atitudine fiind nedemnă de un adevărat spiritualist.

Trebuie să înțelegeți, o dată pentru totdeauna, cum funcționează justiția divină şi să aveți încredere în ea. Este ca şi cum toate greşelile ce le-ați comis ar atârna pe talerul unei balanțe, iar toate faptele voastre bune, pe celălalt taler. Atunci când aveți de plătit pentru încălcarea unor legi, tot ce ați făcut pentru bine intervine pentru ca plata să fie mai puțin grea. Această lege este valabilă pentru toate domeniile: strădaniile ce le depuneți pentru a vă întări şi purifica vă vor permite să înfruntați mereu încercările în cele mai bune condiții.

Să vă fie, deci, foarte clar: pe de o parte, trebuie să ştiţi că nu puteţi scăpa de justiţia divină, iar pe de alta, trebuie să fiţi mereu conştienţi că tot ceea ce faceţi bun se transformă în nişte energii, în nişte forţe ce vă ajută să biruiţi încercările. Nu trebuie să luaţi ca pretext cunoaşterea legilor karmei pentru a nu face nimic, suportându-vă în mod pasiv destinul. Nu trebuie să suportaţi, trebuie să vă alimentaţi de două ori cu mai multă lumină şi iubire, pentru voi înşivă şi pentru ceilalţi. Nu trebuie nici să nu reacţionaţi în faţa suferinţei celorlalţi, spunându-vă că este numai problema lor, că destinul lor este să sufere, fiindcă aşa merită.

Din nefericire, eu am constatat: anumiţi aşa zişi spiritualişti, în loc să se gândească la toţi cei care suferă şi să se decidă să facă ceva pentru ei, se mulţumesc să spună: „Oh, aceasta este karma lor”, şi nu fac nimic. Este mai bine uneori ca oamenii să nu ştie deloc de existenţa karmei, decât să-şi alimenteze fără încetare egoismul. De aceea eu îi consider pe occidentali superiori atunci când nu acceptă nenorocirile altora fără să le sară în ajutor. Pe timp de foamete, de epidemii, când apar undeva inundaţii sau cutremure, ei organizează imediat misiuni de salvare, şi este ceva minunat!

În realitate, este de preferat, desigur, ca toţi să cunoască legile destinului, înţelegând astfel de ce li se întâmplă lor şi altora tot felul de necazuri, fără a înceta însă să dorească să le sară în ajutor. Cineva va spune: „De ce să îi mai ajutăm, fiindcă primesc ceea ce merită?” Mai întâi, pentru că strădaniile ce le facem ca să îi ajutăm

pe ceilalți nu sunt niciodată inutile: în anumite împrejurări, Cerul se poate lăsa înduplecat observându-vă sinceritatea. Apoi, şi pentru voi înşivă, pentru a progresa, fiindcă ajutându-i pe ceilalți, dezvoltați ceva în voi.

Este adevărat că nu este chiar atât de uşor să fii de folos altora; dar nu-i nimic, continuați, indiferent de împrejurări, să vă doriți să îi ajutați pe oameni. Cel puțin, în acest fel vă veți întări, veți deveni mai inteligenți, mai înțelepți, mai liberi.

Domeniul responsabilităților noastre

În toate domeniile, politic, social, ştiinţific, economic, religios, moral, îi auzim pe oameni vorbind despre responsabilitate. Preşedinţi, miniştri, generali, directori, părinți, profesori etc, toți ştiu că sunt responsabili. O mulțime de ființe umane şi evenimente depind de atitudinea, de deciziile lor.

Da, dar noțiunea de responsabilitate acoperă un domeniu mult mai larg, fiindcă toate creaturile din lume sunt legate între ele, influențându-se reciproc. În ciuda aparențelor, nu există vreo separație, este o iluzie, nimic nu este separat. Astfel, nu numai prin faptele, ci şi prin gândurile şi sentimentele noastre, fiecare dintre noi are o influență asupra tuturor celorlalte ființe din lume. Iată ceea ce trebuie să cunoaştem pentru a avea adevărata măsură a responsabilităților noastre.

Merită să reflectați asupra acestui subiect. Aveți, deci, cu toți nişte responsabilități imense, pe care le puteți considera nişte ocazii pentru a evolua, a deveni mai conştienți, mai lucizi, mai stăpâni pe voi înşivă. Ce minunat este să ştiți că, prin viața voastră pură, nobilă şi luminoasă, veți putea antrena toate ființele pe calea binelui! Chiar dacă vi se pare că nu faceți mare lucru, în realitate există mereu pe undeva ceva bun ce se trezeşte, primeşte un impuls. Iar dacă sunteți neglijenți şi delăsători, îi influențați şi pe ceilalți, creați nişte condiții favorabile pentru căderea lor.

Vă voi da un exemplu. Ați meditat de multe ori profund, trimițând lumină şi iubire întregii lumi, iar apoi ați ieşit să vă plimbați pe stradă. Când v-ați întors acasă, nu ați avut impresia că ați făcut ceea ce ar fi trebuit… Ei bine, aici vă înşelați. Dacă ați fi fost clarvăzători, ați fi văzut binele declanşat de prezența voastră, fără să ştiți, asupra oamenilor întâlniți. Unii dintre ei, care concepeau nişte proiecte răuvoitoare, le-au abandonat; alții au regăsit puțin calm şi curaj, deşi erau agitați şi nervoşi. Totul depinde de sinceritatea aspirațiilor voastre.

Starea voastră interioară nu vă priveşte numai pe voi, ci îi influențează deopotrivă pe cei din jurul vostru şi sunteți responsabili… Dacă nu mă credeți, este treaba voastră, într-o bună zi veți verifica! Când veți ajunge în lumea de dincolo şi vi se va spune: „Priveşte aceste nenorociri, aceste accidente, aceste crime, ai contribuit şi tu la ele datorită propriilor greşeli, oamenii au avut de suferit”, veți protesta în zadar că nu ați făcut acel rău, vi se va răspunde: „Da, dar ai participat şi tu, iar aceste persoane au suferit cu adevărat din cauza ta: gândurile, sentimentele tale au contribuit la răul pricinuit lor de alte persoane”.

Nu suntem responsabili numai de faptele noastre, ci şi de propriile gânduri şi sentimente, fiindcă ele acționează ca nişte forțe în lumea invizibilă, antrenând ființele spre rău sau bine.

Atitudinea potrivită

Spiritualistul trebuie să găsească un echilibru corect între orgoliu şi o umilință exagerată. Nu este bine ca, sub pretextul modestiei, să rămână mereu în umbră, fiindcă riscă să se deruteze într-un final. Nu este bine nici să fie prea convins însă de superioritatea sa sub pretext că urmează un învățământ spiritual într-o lume de materialişti şi atei, pentru că poate deveni ridicol. Ceea ce este cel mai dificil, este să păstrezi măsura. Foarte puțini discipoli, chiar şi în Şcolile Inițiatice din trecut, au putut evita tentația orgoliului sau a unei umilințe afectate...ce este deseori tot o formă de orgoliu!

Cum se prezintă deci un adevărat spiritualist, un veritabil discipol? Întotdeauna normal, simplu, accesibil. De ce să doreşti să atragi atenția prin nişte aere de superioritate sau de inspirație? Veți replica: „Bine, dar nu trebuie să ne arătăm achizițiile spirituale?” în realitate, pentru că nu este nimic de arătat. Dacă ați ştiut să dobândiți nişte adevărate bogății spirituale, ele vor apare de la sine, fără să fiți nevoiți să le expuneți. Deoarece lucrați asupra voastră înşivă, lăsați ca trăsăturile chipului vostru, ale ținutei, ale gesturilor voastre să vorbească în favoarea voastră. Iar voi, rămâneți modeşti, spontani, fireşti. De ce să vă impuneți celorlalți într-o manieră artificială? Cel care urmează un învățământ spiritual trebuie să înțeleagă că va avea ocazia să-şi manifeste calitățile pe care ceilalți le vor remarca fără să fie nevoit să le sublinieze adoptând tot felul de atitudini.

Să lase să vorbească lucrarea sa interioară: chiar fără ştirea sa, această lucrare va ieşi la iveală.

Să nu aveți încredere când cineva vă prezintă cu insistență lucrarea spirituală ce o efectuează. A te lăuda cu propria lucrare spirituală nu presupune adevărata spiritualitate. De aceea, eu vă sfătuiesc să nu vorbiți nici despre lucrarea ce o înfăptuiți, nici despre rezultatele la care aspirați. De altfel, păstrându-vă lucrarea secretă, veți menține în voi elanul, ardoarea şi entuziasmul de care aveți nevoie pentru a progresa.

Imaginați-vă un grădinar care tocmai a sădit în pământ grăuntele unui pom extraordinar, unic. Dacă este atât de nechibzuit încât îl dezgroapă, Ia fiecare vizită primită, spunând: „Vedeți acest grăunte? Priviți-I bine: el va da într-o zi un pom extraordinar, cu nişte fructe gustoase, şi curând le vom mânca..”., apoi îl îngroapă din nou, iar acel sărman pom va fi pierdut. Iată ceea ce mulți au tendința să facă: ei dezgroapă ce au plantat cu trudă pentru ca toată lumea să ştie ce fel de pom au îngrijit. Ei da, dar astfel l-au distrus. Grăuntele nu trebuie scos niciodată din pământ.

Lucrați, deci, atâta tot. Legile sunt adevărate, absolut adevărate: dacă ceea ce faceți este cu adevărat frumos, luminos, divin, să ştiți că într-o bună zi totul va ieşi Ia iveală şi oamenii vor fi obligați să simtă binecuvântările ce le veți emana.

Îi influențăm pe alții numai prin propriul exemplu

De îndată ce descoperă câteva adevăruri ale Ştiinței Inițiatice, mulți vor să îi instruiască imediat pe alții, şi fac orice pentru a le predica şi a-i convinge. Iar dacă nu reuşesc, îi critică şi îi disprețuiesc. Ei bine, ei se grăbesc, ei nu au înțeles încă o regulă esențială a Ştiinței Inițiatice: discipolul trebuie să înceapă să trăiască un adevăr înainte de a dori să îi convingă pe alții. Iar a-l trăi, înseamnă a-l experimenta timp îndelungat, a-l exersa multă vreme până la o totală contopire cu el, până când devine una cu el. Cel care începe prin a dori să îi convingă imediat pe alții de unele adevăruri spirituale, nu numai că nu va reuşi, dar riscă chiar să le şi piardă.

Da, trebuie să păstrați în voi un timp pentru aceste adevăruri fără a spune nimic, să trăiți cu ele, să le interiorizați, fiindcă vă aduc nişte forțe şi vă ajută să ieşiți cu bine din încercările ce le aveți de trecut: în acel moment, nu numai că ele nu vă vor părăsi, dar când le veți povesti şi celorlalți, vor avea o putere şi mai mare de convingere din cauza sincerității voastre.

Mai există însă multe alte probleme de cunoscut înainte de a încerca să îi transformăm pe alții. Dacă ei înşişi nu simt această necesitate, dacă nu au înțeles importanța unei filosofii şi a unei discipline spirituale, nu este nimic de făcut, trebuie să îi lăsați în pace. Atitudinea lor arată că sunt foarte tineri şi au nevoie încă de nişte experiențe, de nişte lecții. Desigur, ei vor suferi, dar tocmai această suferință îi va obliga într-o zi să-şi

schimbe viața. Până atunci, lăsați-i în pace. De altfel, lăsați toată lumea în pace, ocupați-vă numai cum să vă ameliorați voi înşivă. Numai exemplul vostru personal le va arăta celorlalți că se înşeală sau se află pe un drum greşit. Da, exemplul vostru. Numai lucrând asupra voastră înşivă îi puteți influența şi pe ceilalți: ei observă că posedați nişte calități pe care ei nu le au, şi fiindcă doresc să le dobândească se simt stimulați să vă imite şi să se amelioreze.

Încetați, deci, să vă mai ocupați de alții pentru a le scoate în evidență defectele şi slăbiciunile, fiindcă în acest fel nu numai că nu le aduceți nimic bun, dar deveniți întunecați şi neplăcuți ca şi ei. Acceptați-i aşa cum sunt, fiți răbdători şi lucrați zi şi noapte pentru a vă ameliora, până când le veți arăta că există ceva minunat de dobândit. Atât timp cât ei nu sunt conştienți, nu îi puteți învăța prin nişte cuvinte. Cum vă închipuiți că îi veți putea convinge pe oameni să se descotorosească de slăbiciunile de care nu v-ați descotorosit încă voi înşivă? Cum ar putea un fricos să insufle curaj altora? Dacă el strigă: „înainte!”, cu picioarele tremurând, cum ar putea să antreneze el mulțimea? Să ştiți că numai izbânda asupra slăbiciunilor voastre vă dă puteri, iar aceste puteri se vor manifesta mai devreme sau mai târziu prin ochii, gesturile voastre, prin chipul, prin vocea voastră; ele vor ieşi la iveală chiar dacă veți dori să le ascundeți. Să nu vă închipuiți că este atât de uşor să vă amestecați în slăbiciunile omeneşti; trebuie să lucrezi ani în şir pentru a fi în stare de aşa ceva.

A primi şi a dărui

Primiți la naştere de la părinții voştri un trup, unii îl numesc: viața. Sunteți apoi hrăniți, îmbrăcați, adăpostiți, educați ani în şir de ei. Se acumulează o datorie imensă. Mulți refuză să o recunoască: ei îşi critică părinții, li se opun, se gândesc că nu le datorează nimic. Ei bine, nu este corect. Chiar dacă nu sunt perfecți, părinții voştri v-au iubit, s-au neliniştit pentru voi, v-au îngrijit când ați fost bolnavi. Toate acestea nu înseamnă nimic? Atunci, să ştiți că aveți, înainte de toate, o datorie față de părinții voştri.

Apoi, aveți o datorie față de națiunea căreia îi aparțineți, pentru că ați primit de Ia ea o adevărată moştenire de cultură şi civilizație, cu nişte biblioteci, laboratoare, universități, teatre...Ea vă pune la dispoziție drumurile, căile sale ferate, vapoarele, avioanele, armata şi poliția sa pentru a vă proteja. Mai datorați apoi ceva rasei voastre, fiindcă v-a dat o constituție fizică cu o culoare a pielii, a părului, o structură psihică, o mentalitate.

Nu este însă totul, ați contractat nişte datorii şi față de planetă, acest pământ generos ce v-a hrănit şi v-a susținut...De asemenea, față de sistemul solar, deoarece datorită soarelui şi a planetelor noi suntem susținuți, însuflețiți fără încetare. Față de întreg universul... Şi, în sfârşit, față de Domnul...

Fie că vrem sau nu, nu facem altceva decât să luăm, să luăm, să luăm, şi astfel am acumulat nişte datorii

enorme. Cel care vrea să se comporte ca un om drept trebuie să fie conştient de această datorie. De aceea, el îşi iubeşte mai întâi părinţii, le face bine pentru a le înapoia ceea ce le datorează. Prin activitatea sa, prin gândurile, sentimentele sale, se străduieşte să dea ceva şi societăţii, naţiunii, întregii omeniri, sistemului solar, întregului cosmos, şi în sfârşit Domnului. Numai în acest fel se poate achita de datoriile sale, iar natura îl recunoaşte atunci ca o fiinţă inteligentă. Toţi cei care nu acţionează astfel sunt consideraţi de către natură nişte hoţi, nişte oameni necinstiţi, şi ea le trimite atunci câteva corecţii pentru a-i instrui şi cuminţi.

Mai contractăm o datorie şi pentru ceea ce preluăm din natură: aerul, apa, căldura, lumina...Dar cum nu putem înapoia aceste binefaceri sub forma în care le-am primit, nici nu le putem achita cu bani, trebuie să plătim această datorie cu iubirea, recunoştinţa noastră, cu respectul nostru, cu voinţa noastră de a studia tot ceea ce Inteligenţa Cosmică a scris în marea carte a Naturii. Ne mai achităm şi făcând bine tuturor creaturilor, oferindu-le din lumina şi căldura noastră sub forma unor gânduri curate şi adevărate şi a unor sentimente generoase.

Nu trebuie să credem că nu datorăm nimic sub pretextul că nu putem înapoia ceea ce am primit în aceeaşi formă. Ne-am primim corpul de la pământ şi într-o bună zi îl vom înapoia; este imposibil să facem altfel; până atunci, atât timp cât trăim, ne păstrăm corpul şi nimeni nu ne cere să îl dăm. Ceea ce putem da sunt vibraţiile, emanaţiile noastre luminoase. Omul a fost

zămislit în atelierele Domnului pentru a lumina de-a lungul întregului univers. El a primit o chintesență de lumină ce o poate neîncetat amplifica, însufleți şi trimite în spațiu. Iată nişte idei noi pentru voi! în planul fizic suntem limitați, dar în planul spiritual posibilitățile noastre sunt infinite şi putem înapoia însutit ceea ce am primit.

O dreptate superioară

Ați fost decepționați sau jigniți de cineva şi povestiți peste tot ceea ce v-a făcut. Veți spune: „Dar este normal, pentru a restabili dreptatea!” Nu, această noțiune de dreptate se află la originea tuturor nenorocirilor. Lăsați în pace dreptatea. „Atunci, ce este de făcut?” încercați să recurgeți la un principiu superior dreptății, la iubire, la bunătate, la generozitate.

De două mii de ani de când Iisus a adus această nouă învățătură, creştinii continuă să aplice legea talionului: ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, şi nu au înțeles încă faptul că, pentru a deveni cu adevărat mare, liber, trebuie să depăşeşti noțiunea de dreptate. În ce fel? Să presupunem că ați făcut bine cuiva, i-ați dat nişte bani. Apoi, constatați că acea persoană s-a comportat necorespunzător față de voi şi povestiți tuturor ce ați făcut pentru ea, plângându-vă de faptul că nu s-a ridicat la înălțimea generozității şi încrederii acordate. De ce să povestiți toate acestea? Povestind tuturor binele făcut şi regretând chiar că l-ați făcut, distrugeți tot acest bine. Era înscris în registrele cereşti că trebuie să fiți recompensați, dar acum, acționând astfel, vă ştergeți fapta bună.

Chiar dacă cineva v-a înşelat, v-a jignit, nu trebuie să o povestiți, şi mai ales nu trebuie să căutați să vă revanşați. Din contră, prin atitudinea voastră trebuie să dați acelei persoane un exemplu despre modul corect de a se comporta: într-o zi ea va regreta, va face totul să-şi

îndrepte greşeala făcută față de voi. Trebuie să închideți puțin ochii şi să iertați, fiindcă numai astfel veți evolua.

De acum înainte, înțelegeți ce avantajos este să primiți lumina Inițierii. Un om obişnuit care a fost jignit, va riposta desigur, spune el, pentru a da o lecție adversarului său şi întreaga lume va fi de acord, fiindcă aşa este „drept”. Da, drept poate după concepțiile despre justiție ale lumii obişnuite, dar ceva prostesc în ochii lumii divine. Fiindcă iată ce se întâmplă: din clipa în care s-a lăsat pradă instinctelor, dorinței de răzbunare, omul pătrunde într-un cerc infernal din care nu mai poate ieşi. este drept, a scăpat de un duşman, dar vor apare mereu alții, asta-i viața, şi va trebuie din nou să se străduiască să îi elimine. Va întreține astfel în sine nişte sentimente şi atitudini ce îi vor întări natura inferioară. Cât despre victoriile repurtate, el nu vor dura prea mult, deoarece inamicii îl vor regăsi într-o reîncarnare viitoare şi vor avea toate şansele să-şi ia revanşa. Iată că această veche înțelegere a noțiunii de dreptate nu aduce deci nici o soluție, dimpotrivă, ea complică lucrurile, îngreunează existența, măreşte datoriile karmice, ducând în final la nişte înfrângeri.

Adevăratul spiritualist care cunoaşte legile aplică alte metode: el îşi lasă în pace adversarii. Să evolueze cum vor ei! Dacă vor continua în acelaşi fel, este previzibil unde vor ajunge. El începe însă o lucrare asupra lui însuşi, se roagă, meditează, învață, se exersează, şi intră încet-încet în posesia adevăratei înțelepciuni, a adevăratelor puteri.

Desigur, este nevoie de multă iubire, bunătate, răbdare, lumină, pentru a renunța la folosirea aceloraşi arme ca aceia care v-au făcut rău. Această metodă ce vi-o dau este mult mai eficace. Lăsați-i pe duşmani în pace, nu vă mai ocupați de ei, preocupați-vă numai cum să vă ameliorați pe voi înşivă. Atunci când vă vor observa, se vor simți urâți, neînsemnați şi proşti în comparație cu voi, încât, mai devreme sau mai târziu, ei se vor căi şi vor îndrepta răul ce vi l-au pricinuit.

Fiindcă există totuşi o lege în natură: aceea că într-o zi - dacă nu în această încarnare, se va întâmpla în următoarea - toți cei care v-au înşelat, v-au jignit, v-au trădat, vor fi obligați să vă caute pentru a-şi îndrepta greşelile. Este posibil ca, intuind că vă sunt nişte vechi duşmani, să încercați să îi îndepărtați. Nu-i nimic, ei se vor învârti în jurul vostru, rugându-vă să le acceptați serviciile. Pentru că aşa acționează legea. S-a întâmplat deja cu mulți. Vedeți, deci, că toți cei care v-au făcut rău, iar voi le-ați răspuns prin iertare, vor fi obligați de legea cosmică (fie că vor sau nu, părerea lor nu contează) să îndrepte toate necazurile ce vi le-au produs.

Eu nu vreau să spun că trebuie să vă lăsați distruşi de nişte oameni răi, nu, trebuie să ripostați, dar trebuie să găsiți un răspuns ce va produce în inima şi sufletul adversarilor voştri un reviriment ce va fi benefic atât pentru voi, cât şi pentru ei. Această atitudine are un avantaj dublu.

Cum să ne ajutăm țara

Conducătorii unei țări sunt expuşi în permanență criticilor, ostilității sau bătăii de joc a cetățenilor. Peste tot, pentru a distra publicul, în cabarete, în spectacolele de revistă, la radio, la televiziune, oamenii politici sunt prezentați într-o manieră ridicolă şi caraghioasă. Chiar dacă există uneori vreun motiv de critică sau ironie, în nici un caz acesta nu poate constitui o manieră în care i-am putea determina să se amelioreze. Dimpotrivă, hărțuindu-i cu nişte gânduri şi sentimente negative, nu numai că nu vom rezolva nimic, dar vom crea în invizibil condițiile pentru ca ei să comită şi mai multe greşeli, şi să ia nişte decizii din ce în ce mai puțin luminate pentru țară. Vedeți cât de departe merg lucrurile...

Dacă doriți cu adevărat să vă ajutați țara, în loc să bombăniți tot timpul împotriva celui care este la conducere, trimiteți-i lumină, astfel ca el să fie mereu bine inspirat. Nu vă puteți ajuta întreaga țară, fiindcă ea este foarte mare, dar este de ajuns să ajutați un om, unul singur, este mult mai uşor, iar el ne va face bine tuturor pentru că multe lucruri depind de el. Dacă el reuşeşte să determine votarea unor legi sociale în favoarea sănătății publice, a locuințelor, a învățământului etc, toți vor beneficia deoarece o singură ființă a fost bine inspirată.

Cetățenii unei țări trebuie să devină în sfârşit conştienți de legăturile existente între ei şi conducătorii lor. Nu este suficient să pretindem ceva, să cerem insistent altceva, trebuie să învățăm să cunoaştem

metodele cele mai eficiente pentru a obține ceea ce dorim, fără a declanşa nişte consecințe şi mai dezastruoase.

Ştiți că înțelepciunea popoarelor este deseori exprimată prin nişte poveşti. Ei bine, iată una. A fost odată un regat unde existau numai foamete, epidemii, răscoale. Neştiind ce să mai facă pentru a îndrepta toate aceste dezastre, regele a chemat un înțelept care i-a spus: „Maiestate, tu eşti cauza tuturor nenorocirilor ce se produc în regatul tău. Trăieşti în desfrâu, eşti nedrept, nemilos, şi iată de ce catastrofele se abat fără încetare asupra poporului tău”. Apoi, înțeleptul a vorbit poporului: „Suferiți fiindcă aşa meritați; prin modul vostru nechibzuit de viață ați atras un monarh care vă aduce numai necazuri”. Iată cum explică înțelepții lucrurile. Atunci când cetățenii unei țări se decid să trăiască în lumina spiritului, Cerul le trimite nişte conducători nobili şi cinstiți care aduc numai binecuvântări. Dar dacă o națiune are nişte conducători care dau frâu liber celor mai rele capricii în detrimentul poporului, ei bine, poporul trebuie să-şi dea seama că poartă şi el o parte din responsabilitate.

Oare de ce vrem ca soluțiile să ne vină de la alții, indiferent de poziția lor socială? De ce să aşteptăm ca alții să lucreze pentru ameliorarea situației? După părerea voastră, ei ar trebui să facă acest efort, dar de ce l-ar face? Ei acționează ca şi voi, aşteaptă să treceți la treabă şi aceasta poate dura o veşnicie. Hotărâți-vă, în sfârşit, să acționați. Unii mă vor întreba: „Dar ce ne sfătuiți? Ați dori să facem o carieră politică?” Pentru mine problema nu se

pune aşa. Atunci când mă refer la o muncă utilă pentru societate, eu subînțeleg mai întâi o lucrare interioară asupra propriei ființe, ce este mereu indispensabil de făcut, fie că ne avântăm sau nu într-o carieră politică.

Singura activitate cu adevărat importantă în viață este să devenim mai lucizi, mai generoşi, mai dezinteresați, mai stăpâni pe noi înşine. Veți replica: „Da, dar dacă am urma asemenea sfaturi, dacă am dori cu adevărat să ne ameliorăm şi să ne întărim, condițiile din lume sunt astfel încât vom rămâne pe undeva necunoscuți, obscuri, lipsiți de orice mijloace de acțiune”. Ce ştiți voi? Dacă deveniți cu adevărat capabili să exprimați virtuțile spiritului, chiar dacă nu țineți la aşa ceva, ceilalți vor veni să vă ceară sfatul, să îi îndrumați. Dacă nu vi s-a întâmplat până acum, înseamnă că nu o meritați şi nu sunteți încă pregătiți.

Trebuie să învățați să vă bazați pe puterea spiritului, astfel se defineşte un adevărat spiritualist. Mulți se pretind spiritualişti prin vorbe, vă vor ține nişte discursuri interminabile despre aură, reîncarnare, ierarhiile cereşti, dar acestea nu îi vor ajuta să rezolve problemele societății. Vom putea rezolva problemele societății numai străduindu-ne să trezim mereu în noi înşine puterile voinței, ale binelui şi luminii.

Nu ne salvăm niciodată singuri

Cea mai mare preocupare a oamenilor este să dobândească ceea ce au nevoie pentru ei şi familiile lor. Din când în când, ei se gândesc şi la alţii, dar se întâmplă foarte rar. Iată de ce soarta oamenilor nu se ameliorează: fiindcă ei sunt egoişti, nu se gândesc la colectivitate. Ei îşi închipuie că este de ajuns să-şi aranjeze propriile afaceri pentru a trăi în siguranţă. Or, nu este adevărat.

Fie că sunt sau nu conştienţi, oamenii aparţin unei colectivităţi, iar dacă în această colectivitate se produc nişte tulburări sau nenorociri, binele lor individual se află în pericol. Chiar dacă ei îşi consacră tot timpul pentru a-şi aranja treburile, în realitate acestea nu vor fi definitiv puse la punct niciodată. Există mereu câteva inconveniente ce pot apare din partea societăţii, şi iată ruina. Istoria a demonstrat-o de altfel. S-au văzut oameni care erau atât de bogaţi şi puternici încât nimic nu părea să îi atingă; tulburările din societate i-au făcut însă să piardă totul, chiar şi viaţa. Numai ameliorarea vieţii colective poate pune la adăpost pe fiecare om de orice nevoi, în siguranţă. Depinde acum de fiecare să-şi înlocuiască punctul de vedere limitat, egoist, cu unul mult mai larg, mai universal: el va câştiga nu numai în planul material, ci mai ales în planul conştiinţei.

Conştiinţa se trezeşte cu adevărat în om atunci când în el se manifestă receptivitatea la noţiunile de colectivitate, de universalitate. Această calitate îi permite să simtă că alţii nu sunt decât o prelungire a lui însuşi.

Desigur, în aparență fiecare este izolat, separat de ceilalți, dar în realitate există o latură spirituală din sinea sa ce pătrunde în colectivitate, trăieşte în toate creaturile, în întreg cosmosul. Din clipa în care această conştiință spirituală se trezeşte în sine, fiecare simte ce se întâmplă bun sau rău celorlalți ca şi cum i s-ar întâmpla lui, şi se străduieşte să le facă numai bine, pentru că acest bine şi-l face lui însuşi.

Până acum, învățăturile spirituale au antrenat, mai mult sau mai puțin, oamenii pe calea mântuirii individuale. Cunoaşterea, puterile, iluminarea, tot ce se dobândea era pentru sine; de aceea mulți au ajuns să se izoleze undeva în munți, în peşteri sau mănăstiri pentru a nu fi deranjați. Această filosofie este depăşită în clipa de față. Desigur, fiecare trebuie să se perfecționeze, dar nu trebuie să se izoleze fizic sau spiritual pentru a nu fi deranjat de ceilalți. Dimpotrivă, neajunsurile trebuie acceptate, sacrificiile, chiar şi suferința, pentru a deveni folositori.

Aşadar, dacă frecventați o Şcoală Inițiatică numai pentru a vă ocupa de propria evoluție spirituală dovedeşte că nu aveți un ideal foarte înalt. Unii vor replica că vor să-şi mântuiască sufletul. Da, este adevărat, mântuirea sufletului a fost predicată de veacuri de religii. Ei bine, nu mai este ceva măreț, nu mai trebuie să ne ocupăm de mântuirea sufletească. Ce vă închipuiți? Ce valoare, ce importanță are deci „propriul suflet” în fața mulțimii de creaturi şi a imensității creației? Oamenii trebuie să înceteze să se mai preocupe de ei înşişi şi să se gândească

şi la sufletul celorlalţi, fiindcă atunci vor fi mântuiţi! Altminteri, în timp ce se preocupă de mântuirea propriului suflet, ei se izolează de restul lumii. Nimeni nu mai contează: ei se gândesc la sufletul lor! Acest gând nu sună deloc bine şi nu este nici frumos. Trebuie lăsat deoparte.

Spiritualiştii trebuie să renunţe la căutarea propriului bine şi a mântuirii personale: să-şi pună în minte ideea perfecţiunii, înţelegând că această perfecţiune nu trebuie să fie numai pentru ei înşişi. Propria perfecţionare nu reprezintă decât cincizeci la sută din sarcina noastră. Adevărata noastră misiune constă în a ne perfecţiona pe noi înşine şi pe alţii, pentru a deveni folositori întregii lumi.

3. DATORIA DE A FI FERICIŢI

- *Fiţi stăpâni pe fericirea voastră*
- *Încercările vieţii: o provocare*
- *Exploataţi-vă bogăţiile spirituale*
- *Fiţi însufleţiţi cu anturajul vostru*
- *Lucraţi asupra atmosferei psihice*
- *Să nu vă descurajaţi niciodată*
- *Să ne aprindem lămpile*
- *Un simplu gest*
- *A da pentru a deveni bogat*
- *Cea mai bună protecţie: aura noastră*
- *Singurătatea nu există*
- *Să trăim în poezie*
- *Un secret magic: recunoştinţa*
- *Regăsiţi clipele de fericire*

Fiți stăpâni pe fericirea voastră

De ce este atât de dificil să găsim fericirea? Fiindcă o aşteptăm.

Observați-vă şi veți vedea: aşteptați să întâlniți marea iubire, aşteptați bogăția, mărirea, iar dacă ele nu apar, sunteți nefericiți. Unii vor consulta chiar şi nişte clarvăzători, nişte astrologi care le vor spune: „Ba da, iubirea va veni, succesul va veni... În şase luni, într-un an, când va exista un anumit tranzit al planetelor, o anumită conjuncție, veți vedea, totul se va schimba”. Iată-i deci liniştiți, regăsindu-şi speranța şi continuând să aştepte.

Ei bine, nu, fericirea nu este ceva ce apare sau nu dintr-odată din exterior. Fericirea este o stare de conştiință ce depinde de înțelegerea noastră corectă a lucrurilor. Nu trebuie să ne închipuim că venim pe pământ pentru a trăi lipsiți de probleme, în plăceri, în belşug. Am venit pe pământ pentru a învăța şi a ne perfecționa. Or, cum să ne perfecționăm dacă nu ne confruntăm zilnic cu noi probleme de rezolvat? Iată, lucrurile trebuie să fie clare: pământul este o şcoală şi, ca în toate şcolile, numai cei care învață şi progresează pot fi fericiți. Nu mai aşteptați deci ca fericirea să apară din exterior sub forma unor întâlniri sau a unor condiții propice. Fericirea reală, definitivă, nu poate veni decât din noi, din felul nostru de a considera lucrurile.

Faceți o experiență: vorbiți cu persoanele care au anumite avantaje materiale la care visați atât de mult, ele

vă vor mărturisi că nu sunt fericite din această cauză. Sau dimpotrivă, dacă sunt fericite, este pentru că ele posedă deja ceva în inima, în sufletul lor, nişte elemente ce le permit să-şi aprecieze situația, şi ele vor fi deci la fel de fericite în nişte împrejurări ce vă par mai puțin demne de invidiat. De altfel, de câte ori nu s-a constatat: puşi în nişte situații identice, oameni diferiți nu reacționează toți în acelaşi fel.

Să luăm un exemplu pur şi simplu banal din viața zilnică: un blocaj de circulație. Priviți reacțiile automobiliştilor: unul se enervează, claxonează şi îşi înjură vecinii; altul citeşte ziarul sau ascultă radioul; un altul vorbeşte cu însoțitorul său sau îşi îmbrățişează iubita. În sfârşit, un altul - este însă un caz mult mai rar - profită de acest moment de pauză pentru a se linişti, a se armoniza, a pătrunde în sine, a se lega de Cer şi a-şi trimite iubirea şi lumina tuturor ființelor de pe pământ.

La fel se întâmplă în majoritatea împrejurărilor vieții. În mintea noastră trebuie deci să punem lucrurile la punct. Gândul nostru este cel care acționează asupra stărilor noastre de conştiință. Cu o judecată corectă, cu o bună filosofie, putem deveni stăpânii fericirii noastre. Acolo unde alții se enervează, se macină şi otrăvesc viața oamenilor din jur, dimpotrivă, voi vă întăriți, vă îmbogățiți, şi datorită experiențelor voastre puteți apoi să vă ajutați anturajul prin sfaturile voastre, prin atitudinea, strălucirea voastră, şi uneori chiar prin simpla voastră prezență: prin forța, lumina şi pacea ce vor emana din voi.

Să vă fie foarte clar: să nu aşteptați în mod pasiv ca fericirea să vă vină din exterior. Dimpotrivă, depinde de voi să acționați şi să aplicați metodele ce vă vor permite să transformați necazurile în bucurii, eşecurile în succese.

Încercările vieţii: o provocare

Ce îi obligă pe alpinişti să escaladeze piscuri din ce în ce mai înalte şi din ce în ce mai greu accesibile? Ce îi obligă pe sportivi să înoate, să alerge, să se rotească din ce în ce mai repede? Ce îi obligă pe jucătorii de şah să se gândească ore întregi înainte de a muta un pion pe tabla de şah? Nimic. Ei înşişi îşi impun aceste eforturi, aceste probleme, aceste isprăvi. Şi ce bucurie pentru ei de fiecare dată când obţin o victorie!

Oamenii au inventat astfel o mulţime de activităţi, de jocuri şi competiţii de tot felul! Aceasta dovedeşte că ei simt în profunzimea fiinţei lor nevoia de a merge mereu mai departe, mai sus, de a se autodepăşi. Dar de ce nu se gândesc ei că ar trebui să aplice şi în viaţa zilnică aceste calităţi de rezistenţă, de orientare sau inteligenţă ce trebuie să le dovedească în cazul unor jocuri sau competiţii? De ce în acest caz ei se plâng mereu că au nişte eforturi de făcut?

Multe jocuri practicate în zilele noastre au fost inventate cu secole în urmă de către Iniţiaţi. Majoritatea dintre ele s-au transformat cu trecerea timpului, dar acum se observă îndeosebi numai aspectul exterior, sensul lor profund pierzându-se. Aceste jocuri au fost concepute de Iniţiaţi după imaginea vieţii, ele erau transpunerea unor probleme ce le avem toţi de rezolvat zilnic; fiindcă există o lege absolută: sub o formă sau alta, regăsim aceleaşi fenomene în diferitele planuri, fizic, psihic şi spiritual.

Şi cum jocurile sunt o imagine a problemelor ce le întâlnim în viață, de ce să nu considerăm aceste probleme ca nişte jocuri? În loc să vă simțiți copleşiți, iritați de cea mai măruntă dificultate, spuneți-vă: „Iată încă o ocazie de a mă exersa, să vedem cum voi reuşi”. Studiați bine natura încercării ce o aveți de înfruntat şi lansați-vă nişte provocări personale. De exemplu: „Nu mă voi opri înainte de a atinge ținta...

Voi duce cu răbdarea această povară...Voi învinge acest obstacol... Voi naviga pe această mare dezlănțuită şi nu mă voi scufunda... Vreau să părăsesc regiunea prafului şi a norilor pentru a atinge cel mai înalt vârf: acolo voi respira aerul pur şi voi privi mereu soarele.”.. Da, aceste sunt nişte provocări ce vi le puteți pune din când în când vouă înşivă, aşa cum fac sportivii, şi veți vedea că încercările vieții vi se vor părea mai uşor de suportat.

Înțelegeți-mă deci bine: fericirea nu înseamnă posibilitatea de a trăi fără încercări, fără obstacole, fără suferințe. Acestea sunt nişte iluzii, nişte fantasmagorii! Fericirea înseamnă să fii capabil să străbați încercările fără a capitula şi a ieşi din ele mai bogat şi mai puternic. Da, din izbânda asupra încercărilor vă extrageți fericirea.

Exploatați-vă bogățiile spirituale

Întreaga lume doreşte pacea, libertatea, fericirea. Se poate spune chiar că mulți oameni le doresc pentru alții. Prea puțini ştiu însă unde să le găsească şi cum să le realizeze, şi astfel, cei mai mulți sunt nefericiți şi îi fac şi pe alții nefericiți, în ciuda acestor minunate dorințe.

Există o singură modalitate de a găsi fericirea, cea de a acorda prioritate vieții interioare în fața achizițiilor exterioare. Desigur, mulți vor spune că ştiu: „Banii nu aduc fericirea". Ei ştiu că nici bunurile materiale, nici faima nu aduc fericirea, dar se comportă ca şi cum nu ar cunoaşte toate acestea. Îi vedem în continuare preocupați să se instaleze în materie. De aceea, chiar dacă reuşesc, nu numai că ei nu vor fi fericiți, dar îi vor face şi pe alții nefericiți.

Se face atât tărăboi în jurul reuşitei materiale! Atât timp cât se va acorda multă considerație tuturor celor care au reuşit financiar, social, prezentându-i peste tot în ziare, la radio, la televiziune, vom auzi la alții, mai puțin favorizați, sentimentul de a fi inferiori, de a nu fi interesanți, ceea ce antrenează neapărat gelozia, invidia, ura.

Eu nu vreau să afirm că trebuie să renunțăm complet la reuşita socială, nu, eu vreau să spun că, dacă s-ar arăta oamenilor că este mai important să-şi exploateze bogățiile lor interioare, societatea s-ar schimba în bine. Mai întâi, fiindcă ar exista mai multă generozitate. Cum vreți ca nişte oameni care îşi

concentrează toate strădaniile spre reuşita lor socială pot fi cu adevărat generoşi? Ei simt că nu posedă cu adevărat ceea ce le aparține, că se află la bunul plac al evenimentelor sau a relei voințe a unor oameni mai activi şi mai abili ca ei; atunci, este normal ca ei să ezite să împartă cu alții ce le este frică să piardă. Şi nu numai că nu le vor împărți, dar vor face totul să le păstreze, chiar dacă vor fi siliți să devină egoişti, necruțători, cruzi. În timp ce, cel care a lucrat pentru a dobândi nişte bogății spirituale va fi mereu gata să le împartă cu alții: el ştie nu numai că nu va pierde nimic, dar că se va îmbogăți şi mai mult ajutându-i pe alții.

Oamenii au nevoie de modele pentru a le imita. Când văd pe cineva distingându-se prin capacitățile, succesele sale, ei îşi doresc să îi semene. Atenție, deci, dacă superioritatea voastră constă în a avea mai mulți bani, mai multă putere, mai multă glorie, nu sunteți un model bun, fiindcă îi veți antrena pe oameni pe o cale în care eşti mereu împins să îi domini pe alții, să îi umileşti, să îi înlături. În timp ce, dacă arătați superioritatea calităților voastre spirituale, bunătatea, înțelepciunea, stăpânirea de sine, noblețea, generozitatea, puritatea, abnegația... nu numai că veți simți că vă aparțin cu adevărat şi vă permit să faceți față tuturor situațiilor dificile, dar îi veți ajuta şi pe alții să păşească pe calea cea bună şi să găsească fericirea. Toți au nevoie de nişte modele. Nu nişte modele de reuşită materială, ci unele modele ce îi vor ajuta să-şi conştientizeze adevăratele lor bogății, bogățiile inimii, ale sufletului şi spiritului.

Fiți însuflețiți cu anturajul vostru

Ce facem când suntem necăjiți, nervoşi sau nefericiți? În loc să încercăm să ne liniştim, să ne calmăm, să ne stăpânim, alergăm la vecinii sau la prieteni, sau vorbim la telefon, povestindu-le tot ce ne copleşeşte. De îndată ce am terminat, suntem mulțumiți, uşurați, ne simțim mai bine! Ah, da, dar nu ne dăm seama că, acționând astfel, este ca şi cum am lăsa nişte mormane de murdărie la acele persoane. Eu nu vreau să spun că nu trebuie să vorbim niciodată despre greutățile noastre prietenilor. Prietenii ne pot fi un ajutor prețios prin sfaturile, susținerea lor. Eu doresc să spun numai să nu îi folosim ca un coş de gunoi sau pentru un „da" sau „nu", să ne vărsăm asupra lor decepțiile, iritarea, proasta dispoziție. Nu poate ieşi nimic bun din această modalitate de a acționa. În aceeaşi măsură în care prietenii, care nu sunt mai echilibrați, povestesc la alți prieteni pentru a se descărca de această povară, şi aşa mai departe!

Încă o dată, eu nu vreau să spun că este de criticat faptul de a-ți căuta alinarea lângă un prieten. Deseori însă, nu căutăm aşa ceva. Nu aşteptăm nici o lumină, nici un sfat. Avem nevoie numai să ne descărcăm, atâta tot. Iar dacă după ce am făcut-o, ne simțim mai bine, în realitate acest bine este trecător, fiindcă nu am înfăptuit nici o adevărată lucrare interioară pentru a rezolva problemele şi, la prima ocazie, ne regăsim în aceeaşi stare. Nu numai că i-am otrăvit pe alții, dar nu ne-am ameliorat cu adevărat nici propria stare.

Pentru a ne descotorosi de necazuri, de griji, există alte metode decât cele de a le etala prietenilor sau vecinilor. Când vă simțiți prost dispuşi, nervoşi, rămâneți liniştiți acasă, faceți o lucrare cu lumina, rugați-vă, meditați, cântați, ascultați muzică...Sau ieşiți, faceți câtiva paşi în natură, respirați profund legându-vă de pământ, de arbori, de Cer...şi nu vă prezentați în fața altora înainte de a vă simți eliberați, degajați şi capabili de a le aduce ceva bun, luminos, constructiv.

Observați-vă şi veți constata că se întâmplă exact contrariul a ce obişnuiți să faceți: când vă merge rău, vă precipitați spre oameni pentru a le împărtăşi prostiile voastre, iar când vă merge bine, nu spuneți nimic, nu aveți nimic de povestit. Nu vă gândiți că este ceva de corectat şi că ar trebui să învățați să împărtăşiți cu anturajul vostru numai stările bune!

Mergeți chiar mai departe: când trăiți nişte clipe de pace, de bucurie, de încântare, gândiți-vă să împărtăşiți şi altora aceste stări privilegiate. Acordați câteva minute tuturor ființelor din lume care sunt neliniştite, disperate. Concentrați-vă asupra lor şi spuneți: „Dragi frați şi surori din lumea întreagă, ceea ce eu posed este atât de frumos, de luminos, încât vreau să îl impart cu voi. Luați din această frumusețe, luați din această lumină!.”.. Ştiind că stările voastre interioare produc nişte unde care se propagă, să nu vă păstrați fericirea numai pentru voi, împărțiți-o; veți face bine astfel nu numai altora, dar veți amplifica aceste stări în voi. Da, este un fenomen magic:

pentru a vă păstra bucuria, trebuie să ştiți să o împărțiți cu alții.

Lucrați asupra atmosferei psihice

Oamenii se plâng din ce în ce mai mult că aerul a devenit irespirabil: fumul uzinelor, gazul de eşapament al maşinilor şi o cantitate mare de alte produse toxice contribuie la otrăvirea atmosferei...Este adevărat, dar ce să mai spunem despre atmosfera psihică a pământului?

Cei mai mulți oameni, care trăiesc fără lumină, fără iubire, fără conştiința propriei responsabilități, îşi petrec timpul revărsând în jurul lor nişte gânduri şi sentimente atât de întunecate, de viciate, de nesănătoase, încât atmosfera pământului se aseamănă cu o mlaştină unde mişună tot felul de gângănii care îşi aruncă resturile şi excrementele în acelaşi loc, iar ceilalți sunt obligați să le respire, să le absoarbă. Ah, da, aceasta este trista realitate: un oraş nu este altceva decât o mlaştină unde toți oamenii îşi aruncă neliniştile, geloziile, ura şi toate dorințele lor neîmplinite. Dacă ar fi fost puțin clarvăzători, ei ar fi văzut nişte forme oribile, negre, cleioase, care ies dintr-o mulțime de creaturi şi se acumulează în straturile atmosferei. Chiar dacă nu se vede nimic, nu se poate să nu se simtă din când în când asupra oraşelor ceva ca un văl gros, greu, întunecat.

Admițând chiar că întreaga lume se mobilizează pentru a combate poluarea aerului, a apei şi a pământului, va fi totuşi insuficient, deoarece şi în lumea psihică se propagă nişte gaze de eşapament, nişte fumuri, nişte produse toxice ce sunt aproape să asfixieze omenirea. Multe dintre bolile actuale se datorează nu

numai poluării aerului, apei şi hranei, ci şi poluării psihice. Dacă atmosfera psihică în care este cufundat nu ar fi atât de poluată, ființa umană ar reuşi să neutralizeze toate otrăvurile exterioare. Răul se găseşte mai întâi în interior. Când te simți în interior puternic şi în armonie cu tine însuți şi cu ceilalți, este ca şi cum ai fi străbătut de nişte curenți de energie care elimină impuritățile, chiar şi în planul psihic, şi astfel organismul reuşeşte să se apere mai bine.

Suntem vulnerabili mai întâi în interior, apoi răul ajunge să se manifeste încet-încet şi în exterior. S-au văzut unele exemple cu medici şi infirmiere: unii care aveau o credință extraordinară şi un sânge foarte pur au putut să trăiască printre nişte oameni atinşi de boli contagioase cumplite: ei nu s-au contaminat. În timp ce alții, chiar dacă fugeau ca să scape, erau atinşi de microbi. Da, fiindcă au lăsat impuritățile să pătrundă în ei şi impuritățile constituie mereu o hrană bună pentru microbi şi viruşi. Puritatea sângelui, cât şi cea a gândurilor şi a sentimentelor, se opune bolii. În timp ce, dacă răul a pătruns deja în gânduri, în sentimente, în inimă, în dorințe, există atunci o uşă deschisă, şi apoi îi este foarte uşor răului să coboare până în planul fizic!

De acum înainte trebuie să conştientizăm existența acestei atmosfere psihice. Dacă fiecare ar veghea să producă mai puține miasme şi ar lucra dimpotrivă să umple spațiul cu nişte gânduri curate, luminoase, binefăcătoare, aşa cum lucrurile nu rămân niciodată pe loc, ci se propagă, aceste unde purificatoare ar fi o

binecuvântare pentru omenire. Unde se află însă ființele luminate care vor să înfăptuiască această lucrare? Nu există multe: fiecare este ocupat să-şi satisfacă poftele, dorințele arzătoare, şi încearcă să reuşească cu orice preț prin lovituri de pumn, zgârieturi, muşcături şi şuturi. Peste tot se folosesc aceste arme pentru a se deschide calea, iar această atitudine este costisitoare pentru întreaga omenire, fiindcă atmosfera este străbătută de nişte unde haotice, nişte emanații dăunătoare. Dacă ar exista în lume destule ființe luminate care, prin modul lor de viață, ar lucra să purifice mai întâi atmosfera lor spirituală, multe altele le-ar urma încet-încet, fiind antrenate de exemplul lor. De aceea eu vă vorbesc deseori despre necesitatea de a crea cu ajutorul gândului, peste tot unde mergeți, o atmosferă limpede, armonioasă, fraternă, astfel ca pământul să devină într-o zi ca o grădină înflorită unde toți vor fi fericiți să locuiască.

Să nu vă descurajați niciodată

Pentru a nu cădea niciodată în disperare, trebuie să ştiţi dinainte că, orice aţi dori să faceţi în viaţă, chiar cele mai bune lucruri, va trebui să vă confruntaţi cu răul sub forma unor greutăţi şi obstacole. Este periculos să nu observi răul. Cel care nesocoteşte totdeauna răul nu îşi ia măsuri de prevedere, nu face nimic pentru a pune la punct sau a neutraliza lucrurile, şi cade astfel în capcană. Naivitatea proprie se plăteşte mereu foarte scump, mai întâi prin descurajare. Cel care trăieşte într-o lume plină de iluzii, îşi va pierde echilibrul la prima confruntare dificilă ,i se va prăbuşi.

Suntem mereu pândiţi de descurajare, dar există nişte metode pentru a-i face faţă. Primul lucru ce trebuie făcut când începeţi să vă simţiţi împovăraţi, abătuţi, este să vă spuneţi că această stare nu este de durată. Refugiaţi-vă o clipă undeva în voi înşivă, ca şi cum aţi hiberna, şi rămâneţi acolo până când veţi regăsi suflul vieţii. Descurajarea este ca iama; după iarnă revine însă primăvara. În funcţie de ani, ea vine mai repede sau mai târziu; uneori apare foarte târziu, dar apare întotdeauna. De aceea nu trebuie să ne pierdem niciodată complet speranţa. Într-o clipă sau alta, mai devreme sau mai târziu, vă vor reveni elanul, energia. Câţi nu au clacat înainte cu câteva clipe ca forţele primăverii să ţâşnească din nou în ei! Este păcat, ei ar fi fost salvaţi, dar nu au presimţit nimic din reînnoire şi s-au pierdut...

Este dăunător să te opreşti asupra a ceva ce nu merge: nu faci decât să amplifici răul. Oricare v-ar fi suferințele, să nu le lăsați niciodată să vă umbrească complet cerni vostru interior. Spuneți-vă: „Poate că nu este totul pierdut, să mai aşteptăm puțin”. Iar întunericul se va disipa încet-încet şi frigul vă va părăsi.

Trebuie să ştiți, în viață eşti mereu obligat să treci prin nişte perioade dificile, unele chiar foarte dificile. Aşa se întâmplă pe pământ, eşti supus neapărat alternanțelor: zi şi noapte, căldură şi frig, bucurie şi necaz, primăvară şi iarnă. Trebuie să acceptăm şi să învățăm să lucrăm cu aceste elemente. Să nu vă înşelați cumva, după ce ați reuşit să treceți peste anumite încercări, vor apare altele. Dar oricât de anevoioase au fost experiențele precedente, veți putea birui de fiecare dată.

Eu nu vă spun că, orice s-ar întâmpla, trebuie să repetați cu naivitate: „Eu sunt fericit, eu sunt fericit”. Vă spun pur şi simplu că încercările nu sunt sinonime cu o continuă nefericire şi că ele nu vă împiedică să fiți fericiți, ceea ce este altceva. Suferința, nefericirea sunt nişte realități groaznice şi ne este imposibil să le negăm. Orice vi s-ar întâmpla, puteți înfăptui însă o lucrare cu ajutorul gândului ce vă va permite nu numai să rezistați acestor încercări, ci să ieşiți chiar îmbogățiți din ele. Aceste bogății nu le veți putea păstra pentru voi: prin atitudinea voastră, prin felul vostru de a înfrunta evenimentele, le veți împărți cu alții.

De ce credeți că fericirea trebuie să apară numai sub forma ce o aşteptați? Atâtea posibilități vă pot apărea! Voi nu le vedeți însă, nu vreți să le vedeți, sunteți tributari numai unor idei preconcepute. Sperați că vi se va deschide o anumită uşă, dar iată că ea vă rămâne închisă. În loc să vă plângeți în fața acestei uşi, gândiți-vă că există altele, alături, ce vi se vor deschide. Aşteptați lucruri bune de la cineva, el însă nu numai că nu vi le aduce, dar se comportă neplăcut sau este ingrat. Ei bine, în loc să vă lăsați obsedați de această decepție, priviți ceva mai atent în jurul vostru: există desigur alte persoane care sunt pregătite să vă ajute; dacă rămâneți concentrați foarte mult asupra decepției voastre, preocupați să trimiteți numai nişte gânduri negative celor care v-au dezamăgit, nu îi veți observa pe aceşti alți prieteni care vin la voi. În acest sens încercările sunt folositoare: ele vă obligă să faceți sau să descoperiți ceea ce nu ați fi făcut în lipsa lor.

Spuneți-vă deci că deseori nu găsiți soluții greutăților voastre tocmai din cauza atitudinii voastre negative. De aceea viața va continua să vă scuture spunându-vă: „Oare eşti orb, eşti surd, trezeşte-te, priveşte în jurul tău la toate posibilitățile ce mai există!” Ceea ce vă spun vouă, mi le spun şi mie. Tocmai fiindcă am făcut de milioane de ori aceste experiențe, eu vă pot vorbi despre ele pentru a vă ajuta. Vă închipuiți că v-aş putea vorbi astfel dacă nu aş fi trăit şi eu nişte încercări grele?

Când simțiți descurajarea sau lipsa speranței în fața anumitor greutăți, să nu le considerați ca nişte duşmani

care nu au dreptul să vă atace. Din nefericire, da, au acest drept. Trebuie deci să le acceptaţi atacurile ştiind că, datorită lor, multe lucruri vor merge mai bine după aceea. Este adevărat, după o mare descurajare aveţi apoi nişte energii nemaipomenite. De unde au apărut aceste energii? Descurajarea vi le-a adus. Da. Desigur, trebuie să fiţi prudenţi şi să vegheaţi ca descurajarea să nu devină mai puternică ca voi, să nu vă antreneze deloc, asemenea unui torent puternic ce vă va îneca. Acceptaţi-o ca pe ceva inevitabil, urmărindu-vă reacţiile cu atenţie. Da, iată un alt exerciţiu.

Atunci, nu mai cereţi de acum înainte să nu vă descurajaţi, ci numai să înţelegeţi bine această stare, deoarece ea aduce nişte bogăţii, nişte comori nemaipomenite: primăvara după iarnă.

Să ne aprindem lămpile

Oricare v-ar fi greutățile şi necazurile, încercați să nu vă arătați niciodată nici întunecați, nici mâhniți; dimpotrivă, aprindeți toate lămpile în voi! Da, cu cât vă merge mai rău, cu atât mai mult trebuie să vă aprindeți lămpile, acesta fiind singurul mijloc de a vă depăşi încercările şi a atrage simpatia şi ajutorul celorlalți.

Vă închipuiți că necazurile voastre pot atinge inimile oamenilor, şi atunci le expuneți, exagerându-le chiar, în speranța că le veți trezi compasiunea. Ah, nu, nu este o metodă bună. Desigur, ei vă vor încuraja, vă vor ura numai bine sau condoleanțe, dar în forul lor interior vor căuta cel mai mic pretext pentru a vă părăsi cât mai repede. Da, din nefericire sau din fericire, aşa stau lucrurile. Dacă vreți să îi respingeți pe oameni, vorbiți-le de necazurile, de bolile, de tristețile voastre, ei vor simți imediat nevoia de a „spăla putina", în loc să vă asculte.

Frumusețea, lumina, iubirea sunt cele care atrag ființele. Atunci când aveți nişte necazuri, în loc să le povestiți peste tot, căutați cu ajutorul gândului, prin rugăciune, forțele ce vă vor permite să vă depăşiți greutățile. Aceasta înseamnă să-ți aprinzi lămpile. Spuneți-vă că oamenii sunt şi ei confruntați cu tot felul de probleme ce abia le pot rezolva, atunci de ce să îi mai încărcați cu ale voastre? Nu numai că vă veți pierde inutil vremea povestindu-vă problemele, dar vă veți epuiza, riscând chiar să pierdeți stima anturajului vostru.

Cea mai bună modalitate de a vă rezolva problemele este de a pătrunde în voi înşivă, legându-vă de toate creaturile luminoase ale lumii spirituale care se află acolo, pregătite să vă ajute. Ele vă vor da forța, lumina, şi tot ce aveți nevoie pentru a vă rezolva problemele. Aceasta se va reflecta benefic şi asupra celorlalți: ei vor simți în voi ceva diferit, vor vedea că suportați poverile, că rezistați încercărilor fără să vă plângeți, vă vor admira şi vi se vor alătura pentru a vă lua ca model. Iar dacă pot, ei vor încerca chiar să ajute şi să vă susțină. Dacă vă veți arăta mereu trişti, zdrobiți, slabi, nu numai că nu veți câştiga simpatia celorlalți, dar nu le veți face nici bine.

Oricare v-ar fi necazurile, încercați să găsiți comportamentul corespunzător, cuvintele ce îi pot ajuta pe toți cei pe care îi întâlniți. Prin această strădanie dezinteresată şi generoasă veți reuşi să vă rezolvați problemele.

Un simplu gest

Multe tulburări psihice şi depresii grave au la origine o simplă neglijență a unor persoane care nu au ştiut cum să reacționeze imediat la anumite stări neplăcute. Ca urmare a unei decepții, a unui necaz, a unui eşec, ele s-au lăsat copleşite de descurajare până când s-au îmbolnăvit. Ar fi putut să evite această situație, numai dacă ar fi încercat imediat să-şi schimbe starea în care se aflau. Or, majoritatea oamenilor nu reacționează, ei aşteaptă ca „lucrurile să se rezolve de la sine”. Este adevărat, de cele mai multe ori viața iese firesc la suprafață; în anumite situații mai dificile, dacă nu suntem vigilenți, aceasta însă nu se mai întâmplă.

Cel mai grav lucru este însă că mulți nu-şi dau seama că sunt pe cale să alunece pe o pantă periculoasă: ei se cufundă încet-încet în nişte stări morbide şi într-o bună zi vor fi distruşi. Ceea ce la început a constituit o mică indispoziție se transformă acum într-o adevărată boală.

Trebuie să deveniți deci conştienți, să ştiți ce gânduri, ce sentimente, ce senzații vă străbat, şi să nu acceptați să se instaleze în voi nişte stări negative.

Reacționați de îndată ce simțiți o stare de indispoziție interioară. Deseori este suficient un simplu gest: să udați nişte flori, să surâdeți cuiva, să îi spuneți nişte cuvinte frumoase, să îi oferiți un obiect de care are nevoie sau îi face plăcere...Condiția este însă să faceți acest gest în mod conştient, cu voința de a da o altă

orientare stărilor voastre interioare, şi mai ales să îl faceți înainte ca lucrurile să devină grave. Esențialul este de a nu rămâne în apatie, în stagnare, ci de a declanşa în mod conştient ceva pozitiv.

Încercați să vă supravegheați deci mereu stările voastre interioare, altminteri se va produce în voi acelaşi lucru ce se întâmplă cu un bulgăre de zăpadă ce se rostogoleşte: zăpada i se adaugă şi la un moment dat el devine enorm şi vă poate bloca calea. Vă plângeți: „Eu nu mai pot să trec!” A cui este greşeala? Cine l-a clădit? Voi înşivă! Ați întreținut tot felul de gânduri şi sentimente negative, le-ați lăsat să vă copleşească mintea, inima, la nişte proporții enorme, şi iată-vă țintuiți, blocați. „Ce să facem acum?” Aprindeți un băț de chibrit şi apropiați-l de bulgărele de zăpadă: el se va topi, apa vă va uda grădinile, livezile şi veți avea un belşug de flori şi fructe. Iată ce trebuie să faceți: să aprindeți focul iubirii şi iubirea va topi toți bulgării de zăpadă, toate tumorile în voi.

Da, iubirea se manifestă prin intermediul tuturor acestor gesturi aparent nesemnificative ce le puteți face zilnic. Să nu vă aşteptați echilibrul şi mântuirea de la nişte lucruri mărețe. Lucrurile mici sunt cele mai benefice. Dacă vă obişnuiți să le luați în considerare, veți dezvolta în voi o atitudine şi nişte forțe ce vă pot ocroti. Există atâtea posibilități! Ridicați un obiect ce zace pe stradă sau pe drum, o hârtie murdară, o sticlă goală... Îndepărtați o piatră ce ar putea împiedica pe cineva sau nişte cioburi de sticlă ce l-ar putea răni... străduiți-vă să găsiți mereu ceva nou de făcut, ştiind că fiecare gest

mărunt executat cu atenție, sinceritate şi iubire, va fi mereu ca o creatură de lumină care va alunga întunericul sau îl va împiedica să pătrundă în voi şi să distrugă totul.

A da pentru a deveni bogat

De ce să vă plângeți mereu că vă lipseşte una, că vi se datorează alta, că nu sunteți iubiți, că nimeni nu se gândeşte la voi?...Vă închipuiți că aceste plângeri şi exigențe vă vor aduce fericirea? Dimpotrivă, vă pregătiți o existență de decepții şi suferințe, începeți prin a vă ocupa mai puțin de voi şi ceva mai mult de alții, veți vedea că în curând vă va fi mai bine.

Desigur, vă lipsesc anumite lucruri; spuneți-vă însă că vă vor lipsi mereu şi că, păstrând această atitudine negativă, vă vor lipsi şi mai multe. Uitați puțin ceea ce vă lipseşte, bucurați-vă de ceea ce aveți şi învățați să lucrați cu acestea. Cum să te simți sărac şi singur când ai posibilitatea, asemenea vouă, de a îmbrățişa întreg universul cu ajutorul gândului, de a comunica cu toate creaturile luminoase ce îl populează? Ce vă mai trebuie pentru a înțelege că sunteți bogați, copleşiți, şi că aveți chiar posibilitatea de a-i ajuta pe alții? Atât timp cât nu veți avea ideea de a-i face pe alții fericiți, nu veți fi nici voi înşivă fericiți. Pentru a fi fericit, trebuie să atingi acel nivel de conştiință în care simți că îmbrățişezi întreaga lume. Numai iubirea permite această lărgire a conştiinței.

Necazul oamenilor constă în frica continuă de a pierde ceva, şi astfel ei se usucă, se închid. Ei nu înțeleg că tocmai această atitudine ostilă îi sărăceşte. Pentru a te îmbogăți trebuie să dăruieşti. Da, cel care ia, sărăceşte, iar cel care dăruieşte, se îmbogățeşte. Fiindcă a oferi înseamnă a trezi în tine însuți nişte forțe necunoscute ce

dormitau, stagnau undeva în profunzimi, iar ele încep să țâşnească, să circule, şi te simți atât de plin încât rămâi uimit, îți spui: „Cum se întâmplă aşa ceva? Eu am dăruit, am dăruit şi sunt mai bogat.”.. Ei bine, aceasta este noua viață! Auzim peste tot spunându-se: „Trebuie să schimbăm viața, trebuie să schimbăm societatea.”.. Cum vreți însă să creați o societate nouă păstrând aceeaşi veche mentalitate: mereu să iei, să iei, să iei, fără să dăruieşti niciodată!

Trebuie să vă obişnuiți să dăruiți, să dați ce aveți mai bun. Oamenii au învățat îndeosebi cum să ia. Din punct de vedere material, afectiv, mental, ei se gândesc numai cum să ia: lucrurile, ființele nu îi interesează decât în măsura în care speră să găsească la ei ceva de luat. Nimic nu se va schimba niciodată în lume cu o astfel de filosofie, iar oamenii se vor simți singuri, săraci şi nefericiți.

De acum înainte, obişnuiți-vă să dăruiți. Priviți izvorul: oamenii, animalele vin la el să-şi potolească setea, şi în jurul său cresc plantele şi arborii. De ce? Fiindcă el îşi dăruieşte fără încetare apa pură, viața sa. Izvorul ne învață că există o singură adevărată metodă pentru a atrage creaturile, cea de a dărui, a da ce avem mai bun în inima şi sufletul nostru. De ce să ne temem de nerecunoştința oamenilor? Păcat pentru ei că sunt nerecunoscători, ei vor rămâne săraci; cu atât mai bine pentru voi dacă sunteți un izvor, veți deveni bogați.

Cea mai bună protecție: aura noastră

Asemenea pământului, omul este înconjurat de o atmosferă, ca să ne exprimăm astfel, iar această atmosferă este denumită în Ştiința Inițiatică aură. Prin intermediul aurei noastre, noi comunicăm cu forțele şi curenții care circulă în spațiu; în funcție de calitățile aurei noastre, după sensibilitatea, puritatea, puterea sa, noi primim anumite influențe sau nu le primim deloc. Trăim înconjurați de nişte curenți negativi, dar dacă avem o aură foarte puternică, foarte luminoasă, aceşti curenți nu pot trece şi ajunge până la conştiința noastră pentru a ne zgâlțâi sau a ne face rău. De ce? Fiindcă înainte de a ne atinge, ei trebuie să ne întâlnească aura ce acționează ca un punct de trecere a frontierei: ea nu îi lasă să treacă.

Calitatea aurei noastre, capacitatea ei de a ne proteja depinde de modul nostru de viață. Pentru cel care cade pradă unor gânduri inferioare aura devine asemănătoare cu o mlaştină ce atrage numai influențele obscure, negative. Cum să atragem nişte lucruri bune când creăm fără încetare în noi o atmosferă distrugătoare cu gândurile, invidiile, sentimentele noastre de frustrare? Să ştiți că, în acea clipă, chiar dacă nişte lucruri bune vin spre noi, noi înşine suntem cei care le vom respinge.

Problema ce vi se pune este deci să ştiți să lucrați asupra aurei voastre pentru ca ea să primească numai nişte curenți favorabili, creând astfel în jurul vostru un fel de câmp magnetic ce vă ocroteşte şi influențează benefic ființele de care vă apropiați. Ele nu ştiu de ce, dar

se simt bine în preajma voastră. În realitate, ceea ce ele simt este o prezență, prezența unor ființe spirituale atrase de aura voastră. Pentru că entitățile celeste iubesc lumina şi când ele zăresc o ființă înconjurată de această lumină, se îndreaptă în goană spre ea.

Trebuie să înfăptuiți deci o lucrare asupra voastră înşivă de-a lungul anilor, pentru a atrage tot ce este cu adevărat frumos şi benefic în univers. Dacă vă întreb: „Țineți cu adevărat la sănătatea, la frumusețea, la liniştea, la fericirea voastră? Vreți cu adevărat să fiți iubiți?”, veți răspunde toți: „Desigur, numai aceasta ne-o dorim!” Atunci, de ce nu faceți nimic pentru a le obține? Toate aceste binecuvântări nu vă pot cădea din întâmplare din cer. A lucra asupra aurei este cel mai bun mijloc de a le atrage; prin iubirea voastră o veți însufleți, prin înțelepciunea voastră o faceți mai luminoasă, prin forța caracterului o faceți puternică, printr-o viață pură o faceți limpede şi transparentă. Cel care se consacră cu răbdare, cu sinceritate, practicării virtuților dobândeşte încet-încet o aură imensă în care nu numai creaturile celeste vin să se scalde, dar şi oamenii care se simt hrăniți, uşurați, întăriți, antrenați spre direcție divină.

Singurătatea nu există

Mulți oameni se plâng de singurătate! Ah, bine, trebuie să ştie că au creat în ei, în mintea lor această singurătate. În realitate noi nu suntem niciodată singuri. De ce se totuşi se simt singuri? Fiindcă nu posedă multă iubire. „Cum, vor spune, dar noi avem prea multă iubire, visăm numai iubire!” Tocmai aici este greşeala, ei visează iubirea, aşteaptă pe prințul sau prințesa din O mie şi una de nopți şi de aceea se simt singuri: pentru că ei aşteaptă iubirea în loc să o caute în ei. Iubirea ce o aşteaptă nu va veni niciodată. Iubirea nu trebuie aşteptată din exterior, ea se află în sinea noastră. Lăsați-o să iasă, să se exprime, este singura modalitate în care o veți întâlni cu adevărat.

Nu suntem niciodată singuri: întreg universul ne ascultă. Nici unul din cuvintele noastre, nici unul din gesturile noastre nu rămâne fără ecou. De exemplu, când plecați dimineața de acasă, surâdeți lumii întregi, salutați întreaga creație: „Bună ziua, bună ziua, bună ziua”. Nu vă veți mai simți singuri întreaga zi, fiindcă nişte voci, venind din toate colțurile spațiului, vă vor răspunde în ecou: bună ziua, bună ziua, bună ziua… Oamenii pleacă de acasă deformați în sinea lor: ei îi văd şi îi ascultă pe alții în trecerea lor, dar îi privesc, îi ascultă superficial. De ce să nu-şi amintească că întreaga lume este populată de nişte creaturi care merită totuşi să primească un gând, o urare de bine: lumina, pacea, bucuria…Oare este atât de greu să te deschizi, să surâzi, să faci primul pas?

Aşteptăm pe alții să o facă şi, aşteptând, ne plângem că suntem singuri.

Începeți de astăzi să vă schimbați atitudinea şi veți vedea, nu vă veți mai simți niciodată singuri. Veți spune: „Da, dar oamenii întâlniți pe străzi, în magazine, la locul de muncă, nu ne inspiră deloc, şi de altfel, dacă vom fi foarte deschişi față de ei, nu ne vor înțelege deloc". Este adevărat, există oameni care nu vă vor înțelege; dacă îi salutați, dacă le surâdeți, ei vor spune: „Ce este cu el?" Dar față de câțiva care vor fi de fapt incapabili să vă înțeleagă, există mulți care vă vor înțelege şi vor fi fericiți! Apoi, oare trăim numai pentru oamenii pe care îi întâlnim? Nu, trăim pentru întreaga creație, iar în acest caz există multe creaturi în regiunile invizibile care vor şti să vă aprecieze iubirea, acesta este esențialul.

De ce nu învățați să îi priviți pe toți oamenii pe care îi întâlniți şi nu vă inspiră deloc într-un fel mai puțin superficial? Vă opriți mereu asupra aparenței, şi este adevărat că ea nu este deseori extraordinară. Oamenii nu se limitează însă la aparența lor, fiecare are şi un suflet, un spirit, şi chiar dacă acest suflet şi acest spirit se manifestă rar, ele există, au mereu posibilitatea să apară şi să se exprime. Nu dați dovadă de inteligență dacă îi priviți pe oameni într-un mod atât de superficial. Un înțelept ştie că bărbații şi femeile sunt nişte fii şi fiice ale Domnului, se opreşte asupra acestui gând şi abordează toate ființele cu acest gând. El înfăptuieşte o lucrare creatoare, fiindcă dezvoltă astfel latura divină la toți cei pe care îi întâlneşte... şi se simte fericit. Credeți-mă, cea

mai bună modalitate de a acționa cu alții este de a le descoperi calitățile, virtuțile, bogățiile spirituale şi de a vă concentra asupra lor.

Nu aveți nici un merit în găsirea defectelor altora, este prea uşor, şi de altfel întreaga lume procedează astfel. De acum înainte, încercați să nu vă mai opriți asupra unor detalii ce nu sunt atât de fericite, puneți accentul asupra principiului divin ce există în fiecare ființă. Da, de ce să nu aveți nişte sentimente sacre pentru ceea ce este divin, nemuritor, veşnic în om! înfăptuiți astfel o lucrare reuşită asupra voastră înşivă şi îi ajutați şi pe ceilalți. În timp ce, ocupându-vă de defectele lor, vă faceți rău, fiindcă hrăniți nişte murdării şi îi împiedicați şi pe alții să evolueze. Apoi, cum vreți să nu vă simțiți singuri? Criticându-i pe alții, subliniindu-le defectele, ridicați un zid între ei şi voi. Când veți şti, prin sufletul şi spiritul vostru, să intrați în legătură cu toate sufletele şi toate spiritele de pe pământ, când ceea ce este mai bun în voi va întâlni ce este mai bun la alții, credeți-mă, nu vă veți mai simți singuri.

Să trăim în poezie

Fie că ne găsim pe stradă, în magazine, în metrou sau într-o gară, ne întâlnim numai cu nişte chipuri întunecate, închise, inexpresive! Este oare normal ca oamenii să exprime atât de puțină bucurie întâlnindu-se, afişându-şi unii altora un spectacol atât de prozaic? De ce nu se arată mai călduroşi, mai expresivi, mai surâzători, mai vii? Chiar dacă nu avem nici un motiv să fim trişti sau îmbufnați, suntem influențați numai întâlnindu-i, şi ajungem la servici sau acasă trişti, deprimați, comunicând această stare colegilor sau familiei. Iată viața deplorabilă pe care oamenii şi-o creează mereu unii altora. Nu credeți că este important să arătați tuturor celor întâlniți un chip deschis, prietenos, fratern? Aceasta înseamnă adevărata poezie. Pentru a fi cu adevărat poet, nu este suficient să scrii nişte versuri. Adevăratul poet este cel care creează poezia în propria viață, străduindu-se să introducă în ea puritatea, lumina, iubirea, veselia. Unii vor spune: „Cum putem însă surâde, cum putem fi veseli gândindu-ne la toate tragediile ce se abat asupra omenirii? Şi la toți acei nefericiți întâlniți pe străzi!.”.. Ah! Vă închipuiți că ei se vor simți mai bine când vă vor zări cu o mină plouată? Este drept că trebuie făcut ceva pentru cei nefericiți. Dar voi, care nu suferiți nişte lipsuri, persecuții sau boli, vă plimbați cu o figură jalnică, oare ce se va întâmpla? Pentru a-i ajuta pe alții, trebuie cel puțin să începeți prin a le prezenta un chip deschis, surâzător.

Da, poezia este cea pe care o iubim la ființe şi o căutăm la ele: ceva uşor, luminos pe care avem nevoie să îl privim, să îl simțim, să îl respirăm, ceva ce uşurează, armonizează, inspiră...De ce oamenii nu se preocupă niciodată de impresia neplăcută ce o produc asupra altora? Ei sunt întunecați, morocănoşi, strângând din buze, cu sprâncenele încruntate, şi chiar dacă încearcă să-şi îmbunătățească înfățişarea prin tot felul de trucuri, viața lor interioară, prozaică, obişnuită, transpare fără încetare. Cel mai mare secret, metoda cea mai eficace, este iubirea, iubirea ce armonizează, vă luminează privirea şi întreaga voastră ființă interioară.

Când plecați dimineața de acasă, gândiți-vă să salutați toate creaturile lumilor vizibilă şi invizibilă. Apoi, veți vedea; întreaga zi vă veți simți în poezie, fiindcă v-ați trimis iubirea, iar din toate regiunile spațiului iubirea vă va reveni multiplicată. Există atât de multe lucruri de făcut pentru a face viața frumoasă şi poetică! Nu trebuie nici să vă lăsați prea mult copleşiți de grijile şi treburile materiale, şi să păstrați puțin timp şi energii de consacrat tuturor acelor activități ce vor da un sens existenței voastre. Oamenii nu au înțeles încă nimic: ei vorbesc despre iubire, vor să fie iubiți, dar rămân închişi, întunecați...prozaici! Ei nu ştiu cum să trăiască această viață poetică datorită căreia vor fi iubiți. Dacă ar fi fost mai inteligenți, ei ar fi înțeles cum această atitudine este jalnică pentru ei şi pentru ceilalți.

Încercați să deveniți zilnic mai însuflețiți. Aceasta este salvarea pentru voi înşivă şi pentru ceilalți. A deveni

mai însufleţiţi înseamnă a vă dărui lumina şi căldura. Da, este un exerciţiu de făcut pentru a ieşi puţin din sine, din această stare de stagnare atât de prozaică: să înveţi să-ţi menţii conştient în tine însuţi o stare de poezie. Este atât de plăcut să întâlneşti o creatură în care simţi că totul este însufleţit, luminat! Iubim un pom fiindcă dă roade, iubim un izvor pentru că apa ţâşneşte cântând, iubim florile deoarece ele au culori şi parfumuri, şi tot la fel iubim creaturile care se deschid pentru a dărui ceva limpede, luminos, parfumat, melodios. Învăţaţi deci să cultivaţi în voi această stare de ţâşnire, de strălucire. Obişnuiţi-vă să surâdeţi, să priviţi cu iubire, să vă smulgeţi din inimă câteva particule vii pentru a le trimite celorlalţi… şi vă veţi simţi cei mai fericiţi!

Un secret magic: recunoştinţa

Învăţaţi să puneţi în balanţă micile contradicţii ale existenţei şi toate bunurile pe care Domnul ni le-a dăruit cu largheţe şi trageţi nişte concluzii: veţi simţi numai recunoştinţă.

Or, observaţi-vă, veţi constata că în loc de a vedea lucrurile în acest fel, nu încetaţi de a compara puţinul ce îl aveţi, aşa zis, cu tot ceea ce posedă alţii, mai privilegiaţi decât voi. Ei bine, acestea nu sunt nişte comparaţii bune. Dacă simţiţi nevoia de a face unele comparaţii de acest fel, de ce nu luaţi în calcul toate avantajele ce le aveţi în raport cu alte persoane din lume care trăiesc în nişte condiţii cu adevărat îngrozitoare?...Nerecunoştinţa şi nemulţumirea constante sunt Ia oameni semnul unei lipse de inteligenţă: în loc să conştientizeze binecuvântările prin care Cerul îi copleşeşte, ei văd peste tot numai motive de nefericire.

În fiecare dimineaţă, la trezire, faceţi apel mai întâi la bucurie şi iubire. În loc să începeţi ziua gândindu-vă că vă lipsesc banii, că persoana iubită nu vă este credincioasă, că un anumit vecin sau coleg vă persecută, spuneţi-vă: „Doamne Dumnezeule, îţi mulţumesc astăzi că sunt viu, sănătos, că pot respira, mânca, merge, privi, asculta, iubi, fiindcă acestea sunt nişte comori nepreţuite”. Da, treziţi-vă în fiecare dimineaţă veseli, mulţumind Domnului pentru tot ce aveţi.

Numai recunoştinţa ne poate salva. Trebuie deopotrivă să învăţăm să mulţumim chiar şi pentru

evenimentele neplăcute, fiindcă este cea mai bună metodă de a le transforma. Starea voastră nu se va ameliora niciodată dacă veți țipa şi vă veți revolta. Dar dacă spuneți: „Oh, Doamne, mulțumesc, există desigur un motiv să întâlnesc acest obstacol, mai am încă ceva de învățat”, veți simți că vă transformați încet-încet greutățile în aur şi în pietre prețioase. Da, este ca şi cum le-ați acoperi cu un praf de aur sau de cristal: ele vă apar într-o altă lumină. Încercați şi veți vedea.

Nimic nu poate rezista recunoştinței. Mulțumiți deci zilnic Cerului până când veți simți că tot ce vi se întâmplă este pentru binele vostru. Spuneți de acum: „Mulțumesc Doamne, mulțumesc Doamne.”.. Mulțumiți pentru tot ce aveți şi pentru tot ce nu aveți, pentru tot ce vă bucură şi pentru tot ce vă face să suferiți. Astfel veți întreține în voi flacăra vieții. Este o lege ce trebuie cunoscută. Veți spune: „Cum să mulțumim când suntem nefericiți, bolnavi, în mizerie? Nu vom putea niciodată!” Ba da, se poate, acesta este cel mai mare secret: chiar nefericiți, trebuie să găsiți un motiv să mulțumiți. Sunteți săraci, bolnavi? Mulțumiți, mulțumiți, bucurați-vă...de ce? De a-i vedea pe alții bogați, sănătoşi, îndestulați, şi veți vedea cum încet-încet anumite uşi se vor deschide şi binecuvântările vor coborî asupra voastră.

A reuşi să mulțumeşti şi a te bucura chiar când nu există nici un motiv aparent de bucurie este o filosofie extraordinară ce vă va da posibilitatea de a depăşi toate greutățile, de a pluti deasupra vieții, de a fi stăpâni pe toate situațiile. Nici un chimist nu a descoperit încă vreun

element care să producă asupra ființei umane nişte efecte la fel de puternice ca recunoştința. Nu s-a studiat în nici un laborator impactul ce îl poate avea asupra organismului uman simplul fapt de a mulțumi, tot ce se poate schimba în creier, în inimă, în plămâni şi chiar în sistemul circulator, muscular...

Cum să nu mulțumim pentru tot ce ne-a dat Cerul? Numai că nu observăm, fiindcă suntem obişnuiți să privim mereu în jos, adică să vedem tot ce nu merge, ce constituie motiv de îngrijorare, de necaz. Uităm să privim în sus, acolo unde se află lumina, frumusețea şi tot ceea ce poate da un elan sufletului nostru, împingându-l să descopere mijloacele de a depăşi dificultățile şi a mulțumi Cerului.

Grijile, greutățile vor exista mereu, orice ați face; este inutil să luptați împotriva lor, voi veți fi mai degrabă zdrobiți. Ce este de făcut atunci? Exact ceea ce facem împotriva intemperiilor şi a insectelor: ne echipăm. Împotriva ploii folosim o umbrelă; împotriva frigului ne îmbrăcăm cu haine groase sau instalăm un calorifer; împotriva muştelor folosim o plasă pentru insecte sau un spray. Ei bine, împotriva dificultăților nu există altă soluție decât cea de a privi spre înalt pentru a primi lumina şi forța; în acea clipă, nu numai că veți învinge, dar veți deveni recunoscători.

Acela care caută fericirea trebuie să ştie să fie recunoscător pentru tot ce posedă şi să încerce să aducă ceva luminos altora. El învață să se bucure, în special de lucrurile disprețuite şi neglijate până atunci. El încearcă

zilnic să găsească un eveniment, o întâlnire, un gând care să îi facă bine sau să îl încânte şi îl aşează în inima, în memoria, în inteligența sa. Dacă mulțumiți zi de zi Domnului, dacă sunteți mulțumiți de tot ceea ce El vă dă, veți poseda secretul magic ce vă poate transforma viața, iar entitățile luminoase din lumea invizibilă se vor apropia de voi ca să vă ajute.

Regăsiţi clipele de fericire

Să ne închipuim că aţi asistat la un concert, aţi ascultat o simfonie de Beethoven sau o mesă de Mozart ce v-a purtat în altă lume. Aţi trăit câteva clipe sublime şi, întorşi acasă, vă gândiţi că aţi dori să ascultaţi din nou acea muzică, cufundându-vă din nou în aceeaşi atmosferă, redescoperind aceleaşi senzaţii încântătoare. Cum procedaţi? Ştiţi că acea muzică este înregistrată, cumpăraţi discul, şi de îndată ce îl aveţi îl puteţi asculta de câte ori doriţi: el face parte din discoteca voastră.

Ei bine, trebuie să ştiţi că şi noi posedăm în sine o întreagă discotecă. Da, cel mai nesemnificativ eveniment trăit în existenţa noastră se înregistrează în noi. Aceste înregistrări sunt numite în psihologie memorie sau subconştient. Nu contează prea mult denumirea lor, esenţial este să ştim cum să le folosim. Aţi reuşit să trăiţi o clipă divină şi veşnicia s-a strecurat în acea clipă. Aţi creat un clişeu de neşters care va trăi veşnic în voi. Când vă simţiţi prost dispuşi, tulburaţi, în gol, păşiţi în discoteca voastră interioară şi străduiţi-vă să regăsiţi acele stări de conştiinţă minunate datorită cărora, cel puţin pentru câteva clipe, aţi înţeles că existenţa poate fi lumină, pacea, frumuseţe, iubire, împlinire. Chiar dacă, pentru moment, vă aflaţi într-o situaţie şi o stare de spirit foarte îndepărtate de aceste clipe de fericire, ele nu s-au şters în voi, le puteţi regăsi, simţindu-vă străbătuţi de vibraţiile lor binefăcătoare.

Dispuneți de nişte posibilități nemaipomenite, dar nu le cunoaşteți şi această ignoranță vă împiedică să înțelegeți, să înaintați, să creați. Posedați totul în sinea voastră, dar nu faceți nimic, fiindcă nimeni nu v-a revelat posibilitățile. Timpul se scurge, viața trece şi nu ați făcut nimic.

Chiar şi cea mai nefericită creatură, mai lipsită de şansă, a trăit în viața sa câteva clipe de fericire de care îşi poate aminti pentru a neutraliza gândurile şi sentimentele ce o copleşesc. De ce să vă repetați fără încetare decepțiile, necazurile? Ignoranța, mereu ignoranța... Observați-vă şi veți constata că nu faceți mare lucru pentru a regăsi clipele de fericire ce le-ați trăit, în schimb, rețineți cu mare uşurință amintirile penibile şi dureroase! De ce? La ce vă foloseşte? Este momentul acum să învățați să lucrați cu elementele pozitive.

În familia voastră, împreună cu prietenii, nu ați trăit momente de fericire?...Dar cu cărțile, cu operele de artă, cu muzica... sau în fața unor spectacole ale naturii...Regăsiți acele momente, chiar dacă sunt numai trei sau patru, sau numai unul singur. Reveniți deseori asupra lor... amintiți-vă locul, împrejurările, persoanele, concentrați-vă pentru a regăsi aceleaşi gânduri, aceleaşi sentimente, aceleaşi senzații. Veți avea impresia încet-încet că trăiți din nou acele stări cu aceeaşi intensitate ce v-a fost dată acum pentru o cauză reală. Esențialul nu este ceea ce se întâmplă în mod obiectiv, în exteriorul vostru, ci ceea ce simțiți în interior.

De acum înainte, căutați din nou toate momentele în care ați înțeles, ați simțit, că viața era frumoasă şi că avea un sens. Toate aceste clipe trebuie să vă stea la dispoziție pentru ziua în care veți avea nevoie de ele. Faceți în aşa fel încât să puteți alege fiindcă, în funcție de împrejurări, la fel cum o muzică este mai adecvată decât o alta, tot aşa o amintire va fi mai benefică decât o alta.

După ce ați recuperat aceste clipe, reîntoarceți-vă deseori la ele. Le veți amplifica, le veți însufleți astfel şi, contrar discurilor din comerț ce se distrug cu vremea, cu cât mai mult veți asculta aceste discuri, înregistrate în inima voastră, în sufletul vostru, cu atât mai mult ele vor deveni mai solide şi rezistente. De altfel, fie că sunt benefice sau nu, există aceeaşi lege: cu cât mai mult le veți folosi, cu atât mai mult ele se vor întări.

Oare, m-ați înțeles? Când vă simțiți nefericiți, descurajați, este mereu posibil să reveniți spre acele minute în care ați simțit realitatea vieții divine. Amintiți-vă că a existat o zi în viața voastră când o voce minunată cânta nişte arii celeste. Pătrundeți în discoteca voastră interioară, puneți discul în aparat: veți fi din nou captivați, vrăjiți...Vă veți redresa încet- încet şi vă veți relua activitatea cu speranță şi curaj.

4. OMUL ÎN ORGANISMUL COSMIC

- *Lanțul viu al creaturilor*
- *Armonia cu întregul corp cosmic*
- *Conştiința unității*
- *Viață individuală şi viață colectivă*
- *Ştiința vieții*
- *Microcosmos şi macrocosmos: legea corespondențelor*
- *Baza economiei: previziunea*
- *Primim gratuit, trebuie să dăruim gratuit*
- *Viața este făcută numai din schimburi*
- *Hrana ne vorbeşte despre univers*
- *Nutriția: transformarea materiei*
- *Să respirăm viața divină*
- *Să restabilim contactul cu viața universală*
- *Lucrarea cu spiritele naturii*
- *Un salut adresat creației*

Lanțul viu al creaturilor

Toate ființele din diferitele regnuri ale naturii sunt legate între ele. Fie că suntem sau nu conştienți, ființele situate sub noi, cât şi cele aflate deasupra noastră, sunt legate de noi. Există o ierarhie vie în natură, şi datorită ei, datorită legăturii ce ne uneşte cu toate ființele superioare, avem posibilitatea să ne înălțăm. Noi suntem însă deopotrivă legați de toate ființele situate sub noi, animalele, plantele, pietrele, iar această legătură este foarte puternică. Dacă gândurile, sentimentele şi faptele noastre sunt corecte şi curate, primim de la Cer nişte forțe binefăcătoare ce se revarsă în noi prin acest lanț viu şi neîntrerupt al creaturilor.

Aceşti curenți divini nu se opresc însă la ființa noastră, ei ne străbat şi coboară până la creaturile situate sub noi şi legate deopotrivă de noi, în regnurile animal, vegetai, mineral. Astfel, fiecare stare armonioasă ce o trăim influențea2ă în mod binefăcător nu numai pe oamenii din jurul nostru, ci pe toți acei frați şi surori care sunt de asemenea pentru noi animalele, plantele şi pietrele. În acelaşi timp, datorită unui alt curent circulator, energiile urcă din nou de la mineral până la regnurile superioare ale naturii.

Putem compara acest fenomen cu doi curenți care circulă în trunchiul copacului: curentul descendent transportă seva elaborată ca hrăneşte copacul, în timp ce curentul ascendent transportă seva brută până la frunze unde ea se transformă. În Arborele Cosmic, omul se află

deopotrivă în calea acestor doi curenți ce îl străbat şi el trebuie să învețe să lucreze cu ei în mod conştient.

Cel care se străduieşte să se lege de acest lanț viu al ființelor este fără încetare hrănit şi i se potoleşte setea. În timp ce, acela care îşi închipuie că îl poate evita, nu mai are posibilitatea de a-şi extrage de aici nişte energii şi slăbeşte. De unde mai primeşte el elanul, inspirația, înțelepciunea, iubirea, forțele necesare pentru viața zilnică? Veți spune că le va găsi în el însuşi. Da, pentru o vreme poate, dar îşi va epuiza repede rezervele. Chiar dacă a început cu nişte mari proiecte, va trebui să-şi oprească lucrările, pentru că este imposibil să realizezi ceva măreț dacă nu rămâi legat de lanțul viu al creaturilor. Este ca şi cum ne-am închipui că o lampă poate lumina fără curent electric. Ei nu, ea primeşte curentul de la centrala electrică, lampa fiind numai un conductor.

În realitate, fie că dorim sau nu, noi suntem legați, branşați la Izvorul Divin, dar această legătură trebuie să devină una conştientă: vom beneficia astfel pe deplin de el în evoluția noastră şi a tuturor creaturilor din univers. Omul poate fi puternic, poate face nişte minuni, dar cu o condiție: să devină conductorul conştient al energiilor din înalt.

Armonia cu întregul corp cosmic

Dacă oamenii ar accepta să studieze cum a fost creat universul, din ce regiuni este constituit şi ce creaturi le populează, ei ar înțelege că se găsesc în corpul naturii vii, că fac parte dintr-un întreg şi că trebuie să se comporte armonios cu acest întreg. Pentru cei care produc prea multe tulburări prin atitudinea lor anarhică, este foarte simplu, natura se descotoroseşte de ei şi sunt eliminați. Anarhiştii nu sunt acceptați mult timp. Dacă oamenii nu îi vor combate, natura însăşi o va face, fiindcă ei nu îi place lipsa armoniei, aceasta fiind ca o tumoră, un cancer în corpul său, şi atunci pune lucrurile la punct. Ce vă închipuiți? Natura ştie să se apere.

Nimic nu este mai important decât să trăim în armonie cu acest mare corp în care suntem găzduiți şi hrăniți. Tot binele este inclus în această armonie: sănătatea, forța, bucuria, lumina, inspirația. Cel care lucrează să realizeze o astfel de armonie începe să simtă că întreaga sa ființă vibrează la unison cu viața universală şi înțelege ce reprezintă viața, creația, iubirea... nu însă înainte. Înainte îi este imposibil să înțeleagă. Din punct de vedere intelectual, exterior, ne putem mereu închipui că înțelegem ceva, dar nu este aşa: înțelegerea, cea adevărată, nu se face prin câteva celule ale creierului, ea se face prin tot corpul, chiar şi prin picioare, mâini, stomac, ficat. Întreg corpul, toate celulele trebuie să înțeleagă. A înțelege înseamnă a simți. Simțiți, şi în acea

clipă înțelegeți şi ştiți: deoarece ați gustat. Nici o înțelegere intelectuală nu se poate compara cu senzația.

Întregul univers este o armonie, iar dacă țineți la evoluția voastră, la dezvoltarea voastră, la victoria voastră definitivă, trebuie să lucrați să vă armonizați întreaga ființă cu forțele universului, cu creaturile tuturor ierarhiilor celeste pentru a vibra la unison cu ele. Adevărata voastră putere constă numai în capacitatea ce o aveți de a vă pune în armonie. Nimeni nu vă poate împiedica să o faceți. Sunteți liberi să meditați asupra armoniei, să o iubiți, să o doriți, să o introduceți peste tot în voi, în fiecare mişcare, în fiecare cuvânt, în fiecare privire. În ziua în care veți realiza această armonie, veți înțelege dintr-odată totul şi veți trăi în împlinire.

Impregnați-vă cu acest cuvânt „armonie", nu vă mai gândiți la un altul, păstrați-l în voi ca un fel de diapazon, şi de îndată ce vă simțiți puțin neliniştiți sau tulburați, luați acest diapazon şi ascultați-l pentru a vă pune întreaga ființă în acord cu viața nesfârşită, viața cosmică. Este bine să vă armonizați cu câteva persoane: soția, copiii, părinții, vecinii, prietenii, dar nu este suficient. Mulți sunt în acord cu unele persoane complet mediocre, dar în dezacord cu viața universală, iar această lipsă de armonie se infiltrează încet-încet în ei şi le roade întregul organism psihic. Trebuie să vă acordați cu viața universală, fiindcă ea vă va aduce tot ce aveți nevoie: sănătatea, frumusețea, lumina, bucuria. Şi vă veți simți atât de puternici încât nu vă veți mai teme de moarte. Da, datorită acestei armonii veți reuşi să învingeți moartea.

Iar într-o bună zi veți înțelege şi transformările ce se produc în lume datorită lucrării noastre asupra armoniei, în câte cămine, în câte țări suntem pe cale să inspirăm multe persoane care vor să iasă din dezordinea în care este cufundată lumea actuală. Iată încă ceea ce vă scapă pentru moment, nu întrezăriți motivele pentru care trebuie să trăim în această armonie. Nu numai pentru că noi începem să gustăm împărăția Iui Dumnezeu, dar mai ales fiindcă trimitem în întreaga lume, până la stele, nişte curenți, nişte unde, nişte forțe de o asemenea putere şi splendoare încât, mai devreme sau mai târziu, întreaga omenire va fi obligată să se transforme şi să trăiască în armonie, în fericire şi pace.

Conştiinţa unităţii

Vă închipuiţi că, atunci când pronunţă cuvântul „eu”, oamenii ştiu cu adevărat despre ceea ce vorbesc? Atunci când ei spun: „Eu sunt... (bolnav sau sănătos, nefericit sau fericit), eu vreau... (bani, o maşină, o femeie), eu am... (o anumită dorinţă, un anumit gust, o anumită părere), ei îşi închipuie că este vorba cu adevărat despre ei înşişi, şi tocmai aici se înşeală. Cum nu s-au analizat niciodată în profunzime pentru a-şi cunoaşte adevărata natură, ei se identifică fără încetare cu acest „eu” reprezentat de corpul lor fizic, de instinctele, de dorinţele, de sentimentele, de gândurile lor. Dar dacă vor căuta să se regăsească prin studiu şi meditaţie, ei vor descoperi, dincolo de toate aparenţele, că acest „eu” pe care îl caută se confundă cu Dumnezeu însuşi. În realitate nu există o mulţime de fiinţe separate, ci o singură Fiinţă care lucrează prin toate fiinţele, le însufleţeşte şi se manifestă în ele, chiar fără ştirea lor. Atât timp cât nu vor reuşi să simtă această realitate, oamenii vor trăi în iluzie; iar această iluzie îi îndepărtează de Izvorul Divin unde îşi au toţi originea. Ea îi determină să trăiască în afara acestei unităţi într-o mulţime de „euri” separate care se confruntă la nesfârşit.

Credeţi că este greu de înţeles? Vă voi oferi o imagine. Dacă celulele corpului nostru ar avea o conştiinţă individuală dezvoltată, în funcţie de organul căruia îi aparţin, creier, ficat, stomac etc, ele s-ar simţi străine unele faţă de celelalte, deoarece funcţiile lor nu

sunt aceleaşi. Chiar dacă, apoi, celulele ar dobândi o înțelegere mai profundă, ele şi-ar da seama că există o singură ființă care le înglobează şi le adună pe toate: omul însuşi. La fel se întâmplă şi cu ființele umane care reprezintă fiecare o celulă a marelui corp cosmic. Da, Creatorul este singura ființă care există cu adevărat, iar toți oamenii sunt nişte celule împrăştiate din corpul său. Şi cum aceste celule au rămas la un nivel de conştiință inferior, ele se confruntă, se ciocnesc. Aceste dispute sunt numai rezultatul ignoranței lor.

Oamenii trebuie să înțeleagă, de acum înainte, că aparțin marelui corp cosmic al Domnului, din care fiecare reprezintă o celulă. Atunci când fac rău aproapelui, gândindu-se că le este un străin, cineva exterior, şi că nu vor suferi, brutalizându-l, ei se înşeală, fiindcă există o legătură între toate creaturile vii. Atunci când facem rău altora, ne facem şi nouă rău, chiar dacă pentru o clipă nu simțim. La fel se întâmplă şi când facem bine: ne facem şi nouă bine. Mulți au verificat că, dacă ființa iubită suferă sau primeşte nişte lovituri, este ca şi cum ar primi şi ei acele lovituri, iar dacă ea trăieşte o bucurie, ei se bucură ca şi cum li s-ar fi întâmplat lor. Pentru că, în mod instinctiv, intuitiv, ei au pătruns în conştiința unității. Iar această conştiință a unității constituie baza adevăratei morale.

Creatorul a prevăzut că, pentru echilibrul creației, fiecare creatură să poată avea tot ce are nevoie pentru a trăi şi a se împlini. De aceea, atunci când oamenii se înfruntă şi se distrug, ei lucrează împotriva Creatorului.

Chiar dacă El le-a creat în mod diferit, aceste diferențe nu trebuie să le servească să se confrunte. Toți au ieşit din Domnul, iar Domnul suferă văzându-i sfâşiindu-se. Ei se cred deseori îndreptățiți în disputele lor, duse chipurile în numele unor interese superioare, dar în realitate ei sunt inspirați numai de ignoranța şi egoismul lor. Apărarea acestor interese, din moment ce se opune interesului creației în întregul ei, îi va duce la ruină. Da, adevăratul interes al oamenilor se confundă cu acela al Divinității. Numai întâlnirea interesului omului cu interesul Domnului aduce nişte binecuvântări pentru toți.

Viață individuală şi viață colectivă

Fiecare trebuie să-şi poate adapta pentru sine problema vieții individuale şi a vieții colective.

Ființa umană este o entitate individuală cu viață proprie; dar nu este singură, ea face parte dintr- un ansamblu, iar problema ce se pune fiecăreia este de a concilia exigențele vieții individuale cu ale vieții colective. Fiecare individ este unic, Inteligența Cosmică a creat această diversitate de creaturi şi nu trebuie să încercăm să le nivelăm. Fiecare are dreptul să se manifeste cu diferențele sale, cu originalitatea sa, cu condiția de a se armoniza însă cu ansamblul, ca într-o orchestră. În privința formei, a materiei, a sonorității, există atâtea diferențe între vioară, violoncel, pian, oboi, flaut, harpă, trompetă, chimval, tobă! Dar din această diversitate se naşte o armonie perfectă.

Desigur, fiecare individ este independent, autonom, dar este legat şi de colectivitatea umană, şi mai departe de toate regnurile naturii, de colectivitatea cosmică. Trăim deci în mod simultan două vieți. Pentru cei mai mulți oameni, aceasta se petrece fără ştirea lor, dar este de dorit să devină ceva conştient. Cel care are tendința de a se contopi cu viața cosmică nu trebuie să-şi piardă conştiința propriului „eu", pentru a putea gândi şi acționa mereu ca o ființă responsabilă. Iar cel care se simte un individ complet diferit de ceilalți, păstrându-şi sentimentul propriului caracter, trebuie să fie conştient

că reprezintă o celulă a organismului cosmic, că aparține unui ansamblu.

Da, dar ființa umană nu aparține acestui ansamblu care este universul ca şi cum ar fi numai o piatră, o plantă sau un animal. Ca ființă dotată cu gândire, ea are un alt rol de jucat: ea trebuie să participe la construcția acestui edificiu care este viața colectivă. Atât timp cât lucrează numai pentru ea însăşi, nu i se poate întâmpla nimic bun. Veți spune: „Cum aşa, dacă lucrez pentru mine, eu câştig ceva!” Nu, fiindcă acest „eu”, pentru care lucrați, acest „eu” egoist, separat, este o prăpastie şi lucrând pentru el aruncați totul în această prăpastie. Nu trebuie să lucrați în acest fel. Individualiştii, egoiştii nu văd deloc tot ce ar putea dobândi lucrând pentru colectivitate. Ei spun: „Eu nu sunt prost, eu lucrez pentru mine, mă descurc.”.. Şi tocmai în acea clipă ei pierd totul.

Numai că, înțelegeți-mă bine, când vorbesc despre „colectivitate”, eu nu mă refer numai la colectivitatea umană, ci şi la univers, la toate creaturile din univers, la Dumnezeu însuşi. Această colectivitate, această imensitate pentru care lucrați este ca o bancă, şi tot ceea ce faceți pentru ea vă va reveni amplificat într-o bună zi. Cum universul face mereu nişte afaceri formidabile, el se îmbogățeşte fără încetare cu noi constelații, cu noi nebuloase, cu noi galaxii, toate aceste bogății vor veni într-o zi spre voi. Evident, ele nu vor veni imediat, dar vor veni.

Când depuneți nişte bani la o bancă, nu veți primi a doua zi dobânda, trebuie să aşteptați, şi cu cât aşteptați

mai mult, dobânda devine mai mare. Exact aceeaşi lege există şi în planul spiritual. Lucrați cu multă iubire, cu multă răbdare, cu multă încredere, şi nu aveți la început nici un rezultat. Să nu vă descurajați. Dacă vă descurajați, înseamnă că nu ați descifrat bine sensul legilor ce guvernează viața în societate. Da, trebuie să cunoaşteți legile băncii şi ale administrației. Dacă le cunoaşteți, înțelegeți că trebuie să aşteptați. Apoi, bogățiile vor curge din toate părțile, şi chiar dacă veți încerca să vă salvați, va fi imposibil, întreg universul vă va arunca nişte bogății extraordinare pe cap, fiindcă voi le-ați declanşat. Aceasta este dreptatea!

Ştiinţa vieţii

Când oamenii de ştiinţă descriu un mineral, un vegetal, un animal sau o fiinţă umană, nu le putem reproşa nimic, ceea ce spun este adevărat. Acest adevăr este însă parţial. Pentru a fi complet, ei trebuie să situeze obiectul studiului lor în viaţa cosmică căreia îi aparţine. Rupte de această viaţă, piatra, planta, animalul, omul vor rămâne lipsiţi de esenţial. De aceea, atât timp cât cercetătorii vor continua în această direcţie, ceea ce ei denumesc adevăr ştiinţific, va fi un adevăr incomplet, mutilat.

Inţelegeţi-mă bine, nu este cazul să punem la îndoială valoarea şi scopul ştiinţei. Adevărata problemă se află în altă parte, în mintea cercetătorilor, în atitudinea lor faţă de viaţă, în incapacitatea lor de a lega obiectul studiului lor de ansamblul vieţii. Fiinţele şi lucrurile nu există în mod separat, ele există ca părţi ale unui întreg, iar aceste părţi sunt legate între ele. Rupem o creangă, o frunză un fruct dintr-un pom pentru a-l studia. Nu, fructul trebuie studiat pe pom pentru a înţelege cum el este rezultatul tuturor energiilor care circulă. Auzim mereu proslăvirea „adevărului ştiinţific". Mai important însă ca adevărul ştiinţific este adevărul vieţii. Iar adevărul vieţii înseamnă să învăţăm să situăm toate existenţele în edificiul cosmic pentru a vedea cum vibrează în armonie şi participă la viaţa întregului.

Nu este deci de ajuns să observăm şi să studiem cu precizie toate elementele naturii, trebuie să mergem mai

departe şi să observăm legăturile existente între ele pentru a înțelege cum circulă de la unul la altul acest ceva ce nu îl posedă în mod separat: viața. Adevărata cunoaştere se află în viață. Dacă separați elementele, viața nu mai există. Nu este esențial să ştim că un anumit mineral sau vegetal are o anumită caracteristică, un anumit miros, un anumit gust, fiindcă atât timp cât le vom studia izolat, le separăm de viață. Legați-le de toate celelalte elemente ale pământului şi cerului, viața apare şi posedați adevărata cunoaştere.

Oricare ar fi domeniul ce îl studiați şi unde vă exercitați activitatea, trebuie să aşezați în centru viața şi să observați această viață în dimensiunea ei cea mai înaltă, mai vastă. De îndată ce v-ați ancorat în esențial, vă puteți permite să explorați tot ce doriți. În măsura în care ați lucrat deja asupra esențialului, tot ceea ce faceți apoi beneficiază de această lumină şi ia pentru voi o altă dimensiune. Nu numai că ajungeți la o mai bună cunoaştere a lucrurilor prin intelect, dar se declanşează în acelaşi timp un întreg proces de regenerare în profunzimile ființei voastre. Fiindcă ați intrat din nou în legătură cu totul: comunicați cu acei curenți subtili ai universului, sunteți cufundați în sânul vieții cosmice, participați la această viață în armonie cu toate creaturile vizibile şi invizibile, iar câmpul conştiinței voastre se lărgeşte.

Această înțelegere mai vastă a ştiinței este de asemenea adevărata religie. Da! la ce ne foloseşte să tot repetăm că acest cuvânt religie vine din latinescul

„religare”: a lega, dacă oamenii nu fac decât nişte separaţii în mintea lor? Veţi spune: „Dar legătura despre care ei vorbesc este legătura cu Domnul!” Ar fi bine, dar ce semnificaţie poate avea o legătură cu Domnul însoţită de o separare de tot restul? Aceeaşi legătură ce îl leagă pe Creator de creaturi trebuie să lege toate creaturile între ele, şi de asemenea toate elementele creaţiei. Înţelegerea şi senzaţia acestei legături constituie adevărata religie.

De acum înainte, orice veţi putea vedea, asculta, studia sau atinge, gândiţi-vă să îi găsiţi un loc în Tot, nu îl lăsaţi în afară, risipit, separat de Pomul Vieţii. Tocmai această atitudine, această modalitate de a înţelege lucrurile va trezi încet-încet în voi toţi centrii subtili. Mistica hindusă denumeşte aceşti centri chakre; au fost date multe metode pentru a-i dezvolta, dar unele sunt foarte periculoase. Cea mai bună metodă, cea pe care eu v-o dau, este de a lucra să realizaţi în voi unitatea vieţii.

Microcosmos şi macrocosmos: legea corespondențelor

De la pietre şi plante şi până la arhangheli şi Dumnezeu, tot ce are o existență în univers există şi în om. De aceea universul este denumit macrocosmos (lumea cea mare) şi omul, microcosmos (lumea cea mică). Omul este infinitul mic, universul este infinitul mare, dar între infinitul mic şi infinitul mare există o mulțime de corespondențe. Toate organele corpului nostru fizic cât şi cele ale corpurilor noastre psihice şi spirituale sunt în afinitate cu nişte regiuni din cosmos. Evident, nu trebuie să ne închipuim că acest cosmos posedă nişte organe ca ale noastre, dar în esența lor, organele noastre sunt în corespondență absolută cu organele cosmosului, iar prin legea afinității noi putem atinge în spațiu nişte forțe şi centri ce corespund cu anumite forțe şi anumiți centri din noi. Această cunoaştere a corespondențelor ne deschide nişte posibilități nemaipomenite. Întreaga Ştiință Inițiatică se bazează pe această lege a corespondențelor.

Între om şi univers, între microcosmos şi macrocosmos, există deci o legătură ideală, dar omul a rupt această legătură prin modul său de viață. El trebuie deci să se străduiască să o restabilească, şi o poate face, fiindcă atunci când a ieşit din atelierele Creatorului, el a primit tot ce îi era necesar pentru a se dezvolta şi a regăsi, dacă s-ar fi rătăcit, drumul spre patria sa celestă. Toate spiritele care vin să se încarneze pe pământ posedă nişte organe şi instrumente ce corespund unor calități şi virtuți

din lumea divină şi, fiindcă aşa stau lucrurile, el dispune de toate posibilitățile, dar cu o condiție: să cunoască legile.

Care sunt aceste legi? Să presupunem că aveți două diapazoane complet identice: dacă îl faceți să vibreze pe unul, veți remarca că şi celălalt, pe care nici măcar nu l-ați atins, începe şi el să vibreze. Se spune că există fenomenul de rezonanță. Întreaga lume cunoaşte acest fenomen, dar nu este aprofundat şi înțeles în sensul că se petrece acelaşi lucru şi în cazul ființei umane. Dacă ea reuşeşte să-şi acordeze ființa sa fizică şi ființa sa psihică vibrațiilor universului, ea poate atinge puterile celeste pentru a face un schimb cu ele şi a primi astfel ajutor şi bunăstare. Da, este o modalitate de a comunica. Vorbiți, şi sunteți ascultați; puteți atinge anumite forțe determinându-le să vină la voi şi să beneficiați de ele.

Să presupunem că sunteți trişti, nelinişțiți: ce este de făcut? Ei bine, mai degrabă decât să plângeți şi să vă agitați fără rost, de ce să nu mergeți lângă nişte ființe care vă pot ajuta? Veți spune: „Unde se află ele? Unde le putem găsi?” Ele sunt acolo, sunt mereu acolo, şi vă puteți adresa lor cu ajutorul gândului, atingându-le datorită acestei legi acustice a rezonanței, legea afinității. De îndată ce cunoaşteți această lege, înțelegeți cât de important este să vă depăşiți, să vă autodepăşiți pentru a atinge corzile cele mai sensibile, cele mai subtile ale ființei voastre, să le lăsați să vibreze, ştiind că vor exista nişte forțe, nişte entități şi regiuni care vor răspunde. Calitatea gândurilor, a sentimentelor, a dorințelor voastre

determină cu exactitate natura a elementelor şi a forţelor ce vor fi trezite foarte departe, undeva în spaţiu, şi care, mai devreme sau mai târziu, vor coborî până la voi.

Atenţie, deci, acum când cunoaşteţi această lege a afinităţii, care este îndeosebi o lege magică, baza întregii creaţii, puteţi începe imediat să lucraţi. Veţi reuşi să reconstruiţi încet-încet totul în voi, producând prin gândurile şi sentimentele voastre nişte vibraţii mult mai înalte ce se vor îndrepta foarte departe în spaţiu pentru a căuta printre miliardele de elemente pe cele care le corespund.

Baza economiei: previziunea

Progresele ştiinţei şi tehnicii oferă mari posibilităţi oamenilor. Este bine, dar toate aceste noi oportunităţi îi îndeamnă să aştepte totul din exterior, devenind nepăsători, nechibzuiţi, superficiali. Îşi pot neglija sănătatea: există farmacişti, medici, chirurgi, dentişti etc. Ei pot risipi hârtia, distruge aparatele, sparge obiectele, păta şi sfâşia hainele, arunca hrana: magazinele sunt pline pentru a repara sau înlocui toate acestea. Ei pot arunca o ţigară aprinsă în pădure: dacă izbucneşte un incendiu, pompierii vor veni să îl stingă. De ce să-şi spargă ei capul?

În acest fel atenţia, vigilenţa, discernământul slăbesc din ce în ce mai mult. De ce să le dezvolte când societatea oferă atâtea modalităţi pentru a îndrepta prostiile făcute? Există destui cercetători, tehnicieni, pentru a-i ajuta pe oameni. În realitate, ei nu îi ajută. Ei îi ajută fără îndoială pe fabricanţii care îşi vând marfa, dar îi slăbesc pe oameni, îi fac din ce în ce mai dependenţi. Eu nu vreau să spun că trebuie oprit progresul material, progresul tehnic, nu, dar este mai important să se lucreze în domeniul interior pentru a cultiva atenţia, prudenţa, orientarea, stăpânirea de sine. Câte pagube vin din lipsa de atenţie, din lipsa conştiinţei! Apoi mai vorbim despre economie...

Pentru a practica adevărata economie, trebuie să fii conştient, atent, prevăzător, altminteri, orice ai face, ajungi la faliment. Noi ne luăm tot ce avem nevoie pentru

existența noastră din natură, şi chiar dacă fabricăm obiecte, produse, noi suntem obligați într-un fel sau altul să folosim pentru aceasta materialele care se găsesc în natură. Dar natura nu există pentru a satisface capriciile şi slăbiciunile omeneşti. Dacă vor continua să o exploateze fără discernământ, să o polueze, să o răvăşească, ei se vor distruge mai întâi, iar natura, descotorosită de oameni, va prelua conducerea. Natura are resurse, ea nu se lasă învinsă atât de uşor. Dacă omul nu face ceea ce trebuie pentru a trăi şi lucra în armonie cu ea, ea se apără. Chiar şi un copil poate înțelege aceasta. Atunci, de ce nu o înțeleg şi marii specialişti? Fiindcă ei au în minte numai exploatarea şi profitul.

Depinde acum de fiecare să devină conştient şi să înțeleagă cum trebuie să regleze această problemă a economiei, mai întâi pentru sine însuşi, în propria existență. Nu este atât de simplu să faci ordine în societate, şi câțiva indivizi, chiar foarte binevoitori, nu pot schimba tendințele dăunătoare ale economiei mondiale. Dar dacă vor exista din ce în ce mai mulți oameni capabili să reflecteze la viața şi activitățile lor pentru a le pune în armonie cu organismul colectiv, ei vor reuşi într-o bună zi să-şi impună punctul de vedere.

Dacă o societate acordă întâietate intereselor sale economice, chiar dacă obține la început unele succese, va veni şi clipa în care se va confrunta cu nişte dificultăți pe care nu a avut înțelepciunea să le prevadă. Un exemplu: cel mai avantajos lucru pentru o țară ce fabrică armament este, desigur, să îl exporte. Astfel se vinde un material din

ce în ce mai aducător de moarte popoarelor care, prin lupte nesfârşite, riscă să compromită pacea şi securitatea întregii planete. Multe dintre aceste popoare ştiu desigur să citească şi să scrie, dar nu contează, li se livrează cele mai perfecționate arme şi li se trimit experți pentru a le învăța cum să le folosească. Este adevărat că, pe de o parte, se câştigă foarte mulți bani; dar, pe de altă parte, aceste beneficii vor fi plătite foarte scump, fiindcă vor urma multe cheltuieli, multe dificultăți, pentru a opri aceste conflicte ce izbucnesc în toate colțurile lumii! La sfârşit vor apărea nişte probleme de nerezolvat, fiindcă nu a existat nici o măsură de prevedere, s-a urmărit numai obținerea unor avantaje imediate.

Economia este ştiința previziunii. Un bun economist nu se mulțumeşte cu nişte soluții ce sunt poate bune pe moment... Fiindcă în ziua în care realizezi că te-ai angajat pe o cale periculoasă, este mult mai greu să te întorci!

Veți spune: „Dar cum să procedăm? Mulți dintre noi nu au posibilitatea de a interveni în problemele țării". Eu nu spun că trebuie să interveniți în mod direct, ci să înțelegeți că economia nu este numai problema economiştilor, ea este şi problema voastră. Ca ființă umană, ca o celulă a unui organism viu, noi putem acționa, dar pentru aceasta trebuie să ne dezvoltăm conştiința şi simțul responsabilității. Dacă această conştientizare nu se produce, economia va duce la faliment multe țări, în loc să aducă prosperitatea.

Pentru a înțelege economia, trebuie să ascultăm lecțiile naturii. Veți spune: „Dar natura nu ne dă nici o

lecție de economie, dimpotrivă. Toată această vegetație, toate aceste animale, toți aceşti oameni care se nasc şi mor încontinuu de miliarde de ani constituie o mare risipă! La ce au servit toate aceste vieți?” La nimic, desigur, în sensul profitului imediat în care înțelegeți cuvântul „a servi”. Toate aceste vieți au fost însă folositoare în economia cosmică, ele au aparținut ciclului vieții. Să nu uitați că, pentru natură, moartea face parte din viață şi tot ce moare contribuie la creația altor existențe.

Natura nu a fost niciodată deranjată de miliardele şi miliardele de cadavre ale ființelor umane, animalelor şi plantelor: ele se reîntorc în pământ pentru a da naştere altor ființe vii. Uitați-vă însă la greutățile întâmpinate de oameni pentru a se descotorosi de resturile lor! Ei au fabricat nişte materii, nişte produse care, după utilizare, nu se descompun în mod natural sau poluează pământul, aerul, apa etc. Nu le mai enumerăm, le cunoaşteți deja. Veți spune: „Dar materialele plastice, bateriile, benzina, energia nucleară reprezintă un mare progres”. Bineînțeles, eu nu vă contrazic. Dar în acelaşi timp când se realizau aceste progrese, trebuiau judecate şi inconvenientele ce le antrenau. Or, iată ceea ce nu s-a făcut: a existat graba de a vinde.

Oamenii au plasat progresul tehnic în slujba propriei lăcomii, riscând să-şi distrugă chiar bazele existenței lor pe pământ. De aceea progresul tehnic nu constituie adevăratul progres. Oare adevăratul progres înseamnă să trimiți nişte rachete pe alte planete? Pentru

a face ce, în final? Pentru a exploata resursele de acolo şi a introduce aceeaşi dezordine ca pe pământ? Pentru a te război în spaţiu? Pentru a semăna acum zâzanie în întreg universul?...Desigur, nu este nimic rău în sine în dorinţa de a explora cosmosul, dar nu înainte de a găsi atitudinea corespunzătoare. Oamenii nu respectă nimic, ei se cred stăpânii universului, ei sunt gata să tulbure totul pentru a-şi satisface curiozitatea sau lăcomia. Ei bine, trebuie să ştie că vor trebui să plătească într-o bună zi foarte scump această lipsă de respect şi violenţă.

Primim gratuit, trebuie să dăruim gratuit

Noi datorăm totul naturii, elementele din care este constituit corpul nostru şi tot ceea ce ne permite să existăm: apa, hrana, aerul pe care îl respirăm, lumina şi căldura soarelui, materialele din care ne confecționăm hainele, casele, uneltele...totul. Oamenii sunt foarte mândri de ingeniozitatea lor, dar, de unde au obținut materialele din care îşi fabrică instrumentele, aparatele şi chiar operele lor de artă? Din natură.

Natura ne dă totul. Tot ceea ce primim este însă înscris cu precizie undeva. Acestea sunt datoriile ce le facem față de ea, iar într-o zi trebuie să ne achităm de aceste datorii, trebuie să plătim. Cum? Cu o monedă numită respect, recunoştință, iubire şi voința de a studia tot ce stă scris în marea sa carte. A plăti înseamnă a da ceva în schimb, iar tot ceea ce inima, inteligența noastră, sufletul şi spiritul nostru sunt capabile să producă bun poate constitui o modalitate de plată. Noi suntem limitați în planul fizic, iar natura nu ne va cere să îi înapoiem hrana, apa sau aerul primite, în planul spiritual, posibilitățile noastre sunt însă infinite, şi acolo putem înapoia însutit tot ce ne-a dăruit natura.

Atunci când omul se hotărăşte să se folosească de toate însuşirile primite de la Domnul pentru a păşi în mod conştient pe calea luminii şi a sacrificiului, el este antrenat în serviciul divin şi Dumnezeu îl răsplăteşte, dându-i inteligența, bunătatea, frumusețea etc. Ei bine, tocmai cu această monedă el poate plăti tot ce ia din

natură. Acela care nu este angajat în administrația celestă nu primeşte nimic, el nu are deci „bani” pentru a plăti ceea ce ia. El mănâncă, el bea, el respiră, el se plimbă, el face negoț clandestin, dar mai devreme sau mai târziu creditorii, forțele naturii vin să îl taxeze, fiindcă ele nu pot fi plătite cu neglijență, cu lene, cu lipsă de respect, cu nerecunoştința. Creditorii îşi recuperează deci cu vârf şi îndesat cele datorate de debitor: ei îi iau viața.

Natura ne expune toate bogățiile, noi avem dreptul să ne folosim de ele, totul ne stă la dispoziție, dar cu o condiție: să plătim. Ah, sunteți uimiți că nu este în mod gratuit?... Nu trebuie să plătiți, dar şi voi trebuie să procedați la fel! Ne punem în slujba Domnului, iar Domnul ne dăruieşte în schimb lumina, iubirea, forța, pacea. Ei bine, această lumină, această iubire, această forță, această pace constituie moneda ce ne permite să pătrundem în marile magazine ale naturii şi să plătim. Cel care nu plăteşte cu aceşti bani dați de Domnul, va fi silit să plătească prin suferințe, boli, chinuri.

Noi suntem invitați în marea casă a Domnului: gazda noastră este foarte primitoare, foarte generoasă, dar dacă nu ne gândim niciodată să îi dăruim ceva în schimb, El ne va privi ca nişte copii înapoiați care nu au ştiut să crească. Întrebați-i pe copii dacă se gândesc că datorează ceva părinților lor. Pentru ei este normal să ceară mereu şi să ia. Din fericire, atunci când cresc, cel puțin la unii dintre ei conştiința se trezeşte şi în acea clipă ei încep să devină adulți. Ei bine, şi noi trebuie să

devenim nişte adulți şi să înțelegem că datorăm ceva Mamei noastre Natura şi Tatălui nostru, Creatorul.

Viața este făcută numai din schimburi

Ceea ce numim „viață” nu este decât rezultatul schimburilor ce le facem cu natura. Viața este constituită numai din schimburi. Manifestările ei cele mai evidente sunt nutriția şi respirația, iar dacă aceste schimburi sunt împiedicate, apar slăbirea, boala şi moartea. Schimburile ce trebuie să le facem nu se limitează numai la hrană şi respirație. Sau, mai degrabă, se poate afirma că ele constau într-un proces de nutriție, dar nu numai în planul fizic. Respirația este şi ea un fel de hrană. Nutriția este simbolul unor schimburi ce le facem cu diferitele regiuni ale universului pentru a ne alimenta nu numai corpul fizic, dar şi corpurile noastre subtile: corpurile eteric, astral, mental, cauzal, budic, atmic.

Când veți înțelege cum este posibil să găsiți în diferitele regiuni ale spațiului hrana necesară diferitelor voastre corpuri, veți simți universul ca o imensă simfonie. Trebuie însă să începeți prin a restabili comunicațiile astfel ca aceşti curenți de energie să poată circula între univers şi voi, iar restabilirea acestor comunicații se poate face numai printr-o lucrare a gândului.

Hrana ne vorbeşte despre univers

Atunci când mâncați, învățați să vă concentrați asupra hranei gândindu-vă că puteți comunica cu întreg universul. Astfel, alimentele vă vor povesti istoria lor, vă vor vorbi despre pământ, vânt, ploaie, rouă, soare, stele...

Hrana este constituită din nişte particule şi energii ce vin nu numai din pământ, ci din întreg cosmosul. Da, elementele venite din cosmos s-au materializat sub formă de flori, de legume, de fructe. În realitate, hrana se materializează pe pământ exact cum un copil se materializează în pântecele mamei sale. La origini, plantele, fructele erau nişte spirite în spațiu, dar cum în planul fizic nu se poate lucra dacă nu posezi un corp fizic, pentru a putea acționa eficace aici pe pământ şi a întreține viața, a trebuit ca aceste spirite să se conformeze legilor materiei: deci ele s-au încarnat.

Nutriția poate fi comparată cu radiestezia. Sunteți uimiți? Ce este radiestezia? Capacitatea de a detecta radiațiile emise de nişte obiecte. Or, hrana a primit influențele întregului cosmos: nu numai cele patru elemente au participat la pregătirea tuturor alimentelor ce constituie hrana noastră, dar soarele şi stelele le-au impregnat şi ele cu razele lor. Dacă oamenii ar fi mai atenți, dacă ar înțelege bogăția şi valoarea hranei, dacă ar învăța să se hrănească cu iubire şi recunoştință, ei ar putea primi şi descifra mesajele duse de ea şi ar descoperi minunile creației.

Omul, asemenea animalului, trebuie să se hrănească pentru a exista. Dar față de animal, prin conştiința sa, omul poate găsi în nutriție modalitatea de a creşte psihic, spiritual. Voi merge mai departe: atât timp cât nu este capabil să confere actului hranei o dimensiune mai vastă, mai profundă, este inutil să se pretindă un om cultivat, civilizat. Pentru mine acesta este un test. Atunci când oamenii vor învăța să se hrănească cu o conştiință luminată, încântându-se de hrană, gândindu-se cu recunoştință că întreg universul a lucrat pentru a produce acele fructe, acele legume, acele cereale datorită cărora ei primesc viața, în acea clipă, da, se va putea vorbi despre cultură şi civilizație.

A citi nişte cărți nu este singura manieră de a te instrui. Te poți instrui şi datorită hranei, iar cunoaşterea primită astfel este o cunoaştere vie, fiindcă ea impregnează întreaga substanță a ființei noastre. Revelațiile ce ni le va aduce hrana nu vor fi poate dintre cele despre care vom putea apoi vorbi, pentru că ele nu se adresează intelectului. Ele sunt nişte senzații ce ne vor îmbogăți întreaga ființă, întreaga existență.

Cine s-a gândit însă că hrana ne poate aduce vreodată nişte revelații? Nimeni nu se îndoieşte că ea ne dă nişte forțe; toată lumea a auzit vorbindu-se despre calorii, vitamine şi hormoni. Nu s-a mers însă mai departe pentru a vedea ceea ce hrana poate aduce în planurile subtile. Dacă ați şti să vă concentrați şi să fiți într-o stare receptivă, ați putea auzi chiar şi melodiile pe care hrana le interpretează şi le cântă; ea v-ar spune cum toate

particulele ce o compun au străbătut universul, ce ființe au lucrat la creşterea ei, ce entități s-au ocupat în mod constant, zi şi noapte, să îi introducă o anumită caracteristică pentru a deveni folositoare copiilor Domnului. Ea a înregistrat chiar şi amprentele lăsate de oamenii care au lucrat pe ogoare sau au trecut pe lângă ea. Care ceremonii magice, ce talismane sunt capabile, asemenea hranei, să vă aducă astfel viața? Nici unul. Atunci, oare nu merită să îi cunoaştem povestea?

Nutriția: transformarea materiei

Omul se hrăneşte, toate creaturile se hrănesc, oare de ce? Veți spune că pentru a primi nişte forțe. Da, dar nu mai există şi un alt motiv? Tot ceea ce întreprindem nu are numai un singur motiv, un singur scop, iar dacă mâncăm, nu o facem numai pentru a menține în viață şi a fi sănătoşi...

Priviți ce fac viermii. Ei înghit pământul şi apoi îl elimină. Trecându-l prin ei, viermii lucrează pământul pentru a-l aera, a-l face mai bogat, mai fertil. Ei bine, la fel procedează şi ființa umană cu hrana. Prin însuşirile sale psihice, spirituale, omul aparține unui grad de evoluție superior celui al materiei ce o absoarbe, deci materia se îmbogățeşte, se afinează, trecând prin el.

Toate creaturile se hrănesc: plantele, animalele, oamenii, şi hrănindu-se, ele transformă materia ce o absorb impregnând-o cu nişte elemente pe care aceasta nu le avea. Ca şi cum ar exista o îndatorire pentru fiecare regn al naturii de a absorbi materia regnurilor inferioare pentru a o face să evolueze. Inteligența Cosmică ar fi putut găsi desigur şi alte modalități, dar ea l-a ales pe acesta: ea a decis că, pentru a trăi, fiecare creatură va absorbi materia regnului inferior ei pentru a o determina să treacă în regnul superior. Iată ceea ce facem când mâncăm.

În realitate, problema nu constă numai în a trece materia prin stomacul nostru, ci şi prin plămânii noştri, inima noastră, creierul nostru. Omul poate ameliora

materia nu numai hrănindu-se, ci şi prin toate acțiunile sale: respirând, lucrând, vorbind, privind... Vedeți până unde ajunge sarcina omului. De aceea, după moartea sa, materia corpului său se descompune şi se reîntoarce la cele patru elemente - pământul, apa, aerul, focul - particulele constituente devenind mai vii, mai subtile, mai expresive, fiind utilizate la alte forme, la alte creații de o calitate superioară. Desigur, se poate întâmpla şi contrariul, aceste particule fiind depreciate din cauza existențe animalice sau criminale dusă de om, ele fiind astfel folosite numai la nişte creații grosiere.

Priviți până unde ajunge responsabilitatea omului: el este responsabil chiar şi de ceea ce lasă după moartea sa, de toate particulele corpului său: oare le-a impregnat el cu lumină, iubire, bunătate, puritate sau dimpotrivă, cu nişte vibrații criminale?... Da, el continuă să fie responsabil chiar şi după moartea sa. Iată nişte adevăruri nesocotite de cei mai mulți oameni, ei neştiind până unde ajunge responsabilitatea lor. De altfel, conştiința responsabilității este cea mai înaltă conştiință ce există.

Omul trebuie să înțeleagă că a primit această măreață misiune de a transforma şi sublima materia creației: el trebuie să amelioreze, să înfrumusețeze tot ce mănâncă, tot ce atinge, tot ce vede. Iată sarcina noastră: să trecem materia prin noi pentru a o scoate din nou divină. Atât timp cât nu vom înțelege aceasta, tot ce vom face va fi ceva stupid, lipsit de sens, existența noastră neavând chiar vreun sens. Noi avem sarcina de a pune pecetea spiritului asupra materiei, de a spiritualiza totul,

de a diviniza totul, iar dacă reuşim, vom fi recunoscuţi, apreciaţi, aleşi de spiritele luminoase care se opresc lângă noi fiindcă am înţeles sensul vieţii.

Atunci când ne străduim să ne depăşim, să ne autodepăşim, pentru a crea ceva ce este mai mult decât noi înşine, noi imprimăm materiei pecetea spiritului, împlinindu-ne astfel sarcina de fii ai Domnului.

Să respirăm viața divină

Ca şi procesul hrănirii, procesul respirației ne pune în contact cu viața universală. Pentru ca această legătură să fie completă, bogată, noi trebuie să o conştientizăm şi să o însoțim de o lucrare a gândului.

Puteți face acest exercițiu: expirând aerul, vă gândiți că vă puteți întinde, atingând hotarele universului... Apoi, inspirând, vă reîntoarceți spre voi, spre eul vostru care este ca un punct imperceptibil, centrul unui cerc infinit...Vă dilatați din nou, şi tot din nou vă contractați...Veți descoperi astfel această mişcare de flux şi de reflux care este cheia tuturor ritmurilor din univers. Încercând să conştientizați această mişcare în voi înşivă, intrați în armonia cosmică, şi se face un schimb între univers şi voi, fiindcă inspirând, primiți nişte elemente din spațiu, iar expirând, proiectați în schimb ceva din inima şi sufletul vostru. Acela care ştie să se armonizeze cu respirația cosmică, pătrunde în conştiința divină.

Oare câți dintre voi sunt însă pregătiți să înțeleagă dimensiunea spirituală a respirației? Dacă ați simți această dimensiune, ați lucra întreaga viață să inspirați forța şi lumina Domnului, dăruind apoi această lumină întregii lumi. Fiindcă aceasta mai este respirația: să distribui lumina ce ai extras-o din preajma Domnului.

A inspira, a expira...a inspira, a expira... Trebuie să ştiți că respirația este în legătură cu toate manifestările vieții spirituale. Meditația este o respirație, rugăciunea

este o respirație, extazul este respirație, orice comunicare cu Cerul este o respirație.

Cel care învață să respire în mod conştient îşi luminează intelectul, îşi încălzeşte inima, îşi întăreşte voința, pregătindu-şi deopotrivă condiții mai bune pentru reîncarnările sale viitoare. Pentru că respirând cu o conştiință trează, el intră în armonie cu entitățile foarte evoluate, le atrage, creează o legătură cu ele. Astfel aceste inteligențe luminoase acceptă să vină să lucreze în el şi, într-o bună zi, când va părăsi pământul, el îi va regăsi în celelalte lumi pe aceşti prieteni alături de care a învățat deja să lucreze.

Să nu uitați niciodată că organismul vostru formează o societate ai cărei membri se străduiesc să mențină unitatea; pentru moment nu îi cunoaşteți încă pe aceşti asociați care trăiesc acolo, în interiorul vostru, dar în ziua în care veți ajunge în lumea de dincolo, îi veți întâlni şi veți şti că erau nişte prieteni care locuiau în casa voastră.

Să restabilim contactul cu viața universală

Mulți oameni trăiesc cu impresia că au fost aruncați în lume ca într-un mediu ce le este străin şi chiar ostil! De ce? Pentru că au pierdut contactul cu natura. Ei nu mai simt acea prietenie, acea bunăvoință a tot ce există din jurul lor: pietrele, plantele, animalele, soarele, stelele... Chiar când se află la adăpost, acasă, ei sunt neliniştiți, tulburați. Ei se simt amenințați chiar şi în timpul somnului. Este o impresie subiectivă, deoarece, în realitate, nimic nu îi amenință atât de mult; în interior însă ceva s-a măcinat şi ei nu se mai simt ocrotiți. Trebuie să restabilească deci contactul cu viața universală pentru a-i înțelege limbajul şi a lucra în armonie cu ea.

Întreaga natură vorbeşte, tot ce există în univers posedă o manieră specifică de exprimare. Problema constă în a lucra asupra capacităților noastre de percepție pentru a înțelege toate manifestările naturii şi formele limbajului ei, dar şi a găsi în noi înşine nişte mijloace de exprimare pentru a ne adresa ei sau a-i răspunde. Pentru că natura este vie şi inteligentă. Da, inteligentă, inteligența nu este numai o caracteristică a omului. Eu ştiu că unii admit foarte greu aşa ceva, dar trebuie să o ştie: pe măsură ce ne schimbăm părerea despre natură, ne modificăm destinul. Natura este corpul Domnului. Dacă ne gândim că ea este moartă şi proastă, ne micşorăm viața în noi, iar dacă ne gândim că este vie şi inteligentă, că pietrele, plantele, animalele, stelele sunt vii şi inteligente, introducem deopotrivă viața în noi. Şi

fiindcă natura este vie şi inteligentă, noi trebuie să fim foarte atenți, respectuoşi față de ea, apropiindu-ne de ea cu un sentiment sacru.

Mulți dintre voi gândesc: „Ce importanță are dacă acționez față de natură cu respect sau nu! Pentru ea nu contează dacă îi fac bine sau rău”. În realitate, dacă trebuie să respectați natura, nu o faceți atât de mult pentru ea, ci pentru voi. Dacă sunteți atenți cu pietrele, cu plantele, cu animalele şi oamenii, şi chiar cu obiectele înconjurătoare, vi se dezvoltă conştiința vieții, se aprofundează şi vă îmbogățiți cu toată această viață ce respiră şi vibrează în jurul vostru. Fără îndoială, nu v-ați gândit niciodată la aşa ceva, de aceea vă simțiți deseori dezorientați, neliniştiți, neîmpliniți. Vreți să ieşiți din această situație? Gândiți-vă că sunteți legați de forțele şi entitățile luminoase ale naturii şi că vă puteți împărtăşi lor. Această comuniune neîntreruptă zi de zi cu o mulțime de creaturi este adevărata viață. Veți spune: „Cum să o facem?” Prin iubire. Nu există alt mijloc decât iubirea. Dacă iubiți natura, ea va vorbi cu voi, fiindcă şi voi sunteți o parte din natură.

Bineînțeles, este nevoie de o întreagă pregătire pentru a atinge această stare de conştiință. Dar în ziua în care veți reuşi, vă veți simți în lumină şi pace, ocrotiți de Mama Natură care vă recunoaşte drept copilul ei, vă îndrăgeşte, vă ia în brațele sale, vă dă din bucuriile ei... Nu ştiți nici măcar de unde vă vin aceste bucurii, dar sunteți fericiți, ca şi cum cerul şi pământul v-ar aparține.

Lucrarea cu spiritele naturii

De la pământ la soare şi mai departe, întreg spaţiul este populat de creaturi. Cele patru elemente, pământul, apa, aerul şi focul sunt locuite. Aceste creaturi sunt menţionate în tradiţiile din întreaga lume. Desigur, ele nu se prezintă poate aşa cum au fost descrise de fiecare religie sau cultură, dar ele există, iar noi putem intra în legătură cu ele, determinându-le să participe la lucrarea noastră pentru venirea împărăţiei lui Dumnezeu.

Când mergeţi în natură, încercaţi să conştientizaţi prezenţa tuturor acestor spirite ce o populează şi care existau cu mult înainte de apariţia omului pe pământ; legaţi-vă de ele, vorbiţi-le, încântaţi-vă în faţa frumuseţii lucrării pe care o înfăptuiesc în lacuri, râuri, păduri, munţi, nori etc... Atunci, ele vor fi fericite, se vor împrieteni cu voi şi vă vor oferi nişte cadouri: vitalitatea, bucuria, inspiraţia...Puteţi merge şi mai departe. Cereţi acestei mulţimi de spirite existente şi care contribuie prin activitatea lor la viaţa naturii să ajute pe toţi cei care lucrează pentru iubire, lumină şi pace: pentru venirea împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ.

Chiar când mergeţi la malul mării, să ştiţi că acolo mai există şi alte lucruri de făcut decât să vă întindeţi ore în şir pe nisip, lăsându-vă gândul să zboare. Adresaţi-vă spiritelor apei şi spuneţi-le: „Şi voi puteţi face ceva pentru binele omenirii: încercaţi să îi influenţaţi pe toţi care vin să se scalde şi pe toţi care călătoresc cu vaporul, inspiraţi-

le dorința de a se ameliora. Voi aveți nişte puteri şi, dacă insistați, ei vă vor asculta în final. Haideți, la treabă!”

Spiritelor naturii le place să li se dea de lucru, dar ele nu se preocupă niciodată de scopul bun sau rău, benefic sau malefic, al acelei lucrări. Oricine ar fi cel care le dă o sarcină, ele o execută, se supun pe deplin voinței superioare care a reuşit să le domine. De aceea mulți magicieni şi vrăjitori le folosesc pentru nişte activități îngrozitoare: spiritele naturii ascultă pentru că aşa sunt ele făcute, ele nu au nici o conştiință morală, ele împlinesc la fel binele şi răul. Ştiind aceasta, oamenii trebuie să fie vigilenți şi să învețe să le direcționeze numai în vederea unei lucrări divine.

Vă închipuiți că numai nişte oameni îi pot ajuta pe alți oameni, putându-i ajuta printr-o acțiune politică, economică, socială. Nu, în acest organism viu şi conştient care este natura şi căruia îi aparținem, o mulțime de entități sunt pregătite să contribuie la evoluția omenirii. Pământul, apa, aerul şi focul, cele patru elemente au jurat în fața Divinității să îi ajute pe toți care lucrează să devină nişte creaturi ale păcii, armoniei şi frumuseții.

De acum înainte, oriunde v-ați plimba în natură, gândiți-vă să vă adresați tuturor ființelor care locuiesc în grote, în arbori, în râuri, în lacuri, şi chiar în soare şi stele: cereți-le să participe la venirea împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Într-o bună zi, miliarde de spirite vor începe să lucreze asupra inimilor şi a creierelor oamenilor, iar Cerul va recunoaşte în voi un ziditor al noii vieți, un izvor, un fiu al Domnului.

Un salut adresat creației

Mâinile noastre sunt ca nişte antene ce au posibilitatea să capteze nişte curenți de forțe, dar şi a-i proiecta. Unii vor spune: „Dar aşa ceva este îngrozitor, este magie!" Da, este magie. Tot ceea ce facem este magie. Magii sunt cei care ştiu să-şi folosească mâinile pentru a primi nişte forțe sau a le proiecta, pentru a le reține sau a le orienta, pentru a le amplifica sau a le micşora. Nu trebuie să ne înspăimântăm, deoarece Creatorul ne-a înzestrat mâinile cu anumite puteri.

Dacă am şti să observăm, am recunoaşte în anumite gesturi ale vieții zilnice o urmă a acestei ştiințe milenare referitoare la mâinile şi puterile lor. În toate țările, oare ce fac oamenii când se întâlnesc sau se despart? Ei ridică brațul pentru a saluta sau îşi strâng mâna. Mâna foloseşte deci ca mijloc de emisie şi de recepție între oameni. De aceea trebuie să fim atenți în mod special în privința celor transmise prin intermediul mâinii. Dacă trebuie să ne salutăm, este pentru a ne face bine, a ne oferi mutual ceva bun. Este inutil să ne salutăm sau ne strângem mâna în mod mecanic, fiind neglijenți, distanți, închişi. Pentru cel care are conştiința trează, acesta este un gest extrem de semnificativ şi operant prin care el poate încuraja, consola, însufleți creaturile, oferindu-le multă iubire. Salutul trebuie să devină o adevărată comunicare de idei, să fie puternic, armonios, viu.

Mâna nu constituie numai un mijloc de a intra în legătură cu oamenii, ea este deopotrivă o modalitate de a

intra în contact cu natura. Când deschideți dimineața fereastra sau uşa, obişnuiți-vă să salutați întreaga natură, copacii, cerul, soarele, ridicați mâna sau cel puțin mâna voastră eterică şi spuneți „bună dimineața" întregii creații. Veți întreba: „Oare este folositor? Ne ajută la ceva?" Da, este important să începeți ziua printr-un gest primordial: să vă legați de izvorul vieții. Ca răspuns la salutul vostru, întreaga natură vi se va deschide, ea vă va trimite nişte forțe pentru întreaga zi.

Este timpul să înțelegeți că aveți o lucrare de înfăptuit cu ajutorul gândului vostru, cu iubirea voastră, pentru ca natura să vi se deschidă. Încercați: când vă apropiați de un lac, de o pădure, de un munte, opriți-vă o clipă şi trimiteți-le un semn cu mâna. Veți simți în interior ceva echilibrându-se, armonizându-se, şi multe neguri vi se vor risipi, pur şi simplu fiindcă v-ați hotărât să salutați natura vie şi creaturile care o locuiesc. Atingeți numai cu iubire o piatră, ea nu va mai rămâne la fel, ea vă va accepta, va vibra la unison cu voi, vă va iubi deopotrivă.

Bineînțeles! Totul este viu pe pământ, şi depinde de voi să ştiți cum să lucrați pentru ca această viață să ajungă la voi. În ziua în care veți fi în stare să întrețineți o legătură conştientă cu întreaga creație, veți simți cum adevărata viață va pătrunde în voi.

5. SA BEM ELIXIRUL VIEŢII VEŞNICE

- *Elixirul vieții lungi Iesod, sefirotul vieții pure*
- *Sângele, purtător al vieții*
- *Respirația*
- *Nutriția*
    - *Vegetarismul*
    - *Nutriția considerată ca o yoga*
- *Regulile nutriției aplicate vieții psihice*
- *Cuvântul. „Nu ceea ce intră în gură spurcă pe om..”.*
- *Plexul solar, rezervor de energii*
- *La izvorul vieții pure: liniştea*
- *Apa vieții*
- *Regiunea veşnicei primăveri*
- *„El mânca foc şi bea lumină”*

Elixirul vieții lungi

Ca oricare creatură şi orice lucru creat, omul moare, şi de la origini el a simțit condiția sa muritoare ca o inferioritate: de ce nu a fost nemuritor precum zeii? Oare ce le dădea zeilor nemurirea? Pentru grecii antici, erau nectarul şi ambrozia din care se hrăneau în nesfârşitele lor petreceri... Nişte poveşti asemănătoare se regăsesc în religiile indiană, celtică etc.

Chiar atunci când nu au mai crezut în zeii mitologiei, căutarea unei băuturi nemuritoare i-a preocupat fără încetare pe oameni. Poate că ei nu-şi închipuiau că vor obține neapărat nemurirea, dar cel puțin sperau că această băutură le va prelungi viața şi de aceea au numit-o „elixirul vieții lungi”. De-a lungul veacurilor, alchimişti, magi, astrologi au căutat secretele fabricării ei: ingredientele folosite, forțele din natură ce trebuiau captate, influențele planetare ce trebuiau respectate. Printre ei, unii erau nişte şarlatani, nişte smintiți, iar eu nu vă voi enumera rețetele ce le- au dat pentru pregătirea acestei băuturi în care puteau intra rouă, vinul, sângele, sucul anumitor plante şi alte lichide mai puțin gustoase! Au existat însă şi mari savanți care au fost nişte precursori ai fizicienilor, chimiştilor, medicilor şi ai cercetătorilor moderni.

După alchimişti, elixirul vieții lungi are proprietatea de a elibera toate canalele organismului pentru ca energiile vitale să poate circula aici fără piedici, deoarece blocarea nenumăratelor canale şi vase prin care circulă

lichidele şi fluidele prin organism aduce ramolismentul, boala şi moartea. „Oare acest elixir există cu adevărat?" Se pot fabrica mereu nişte poțiuni eficace pentru a purifica organismul şi a uşura circulația lichidelor ce îl străbat. Vă voi spune însă că acest lucru nu mă interesează.

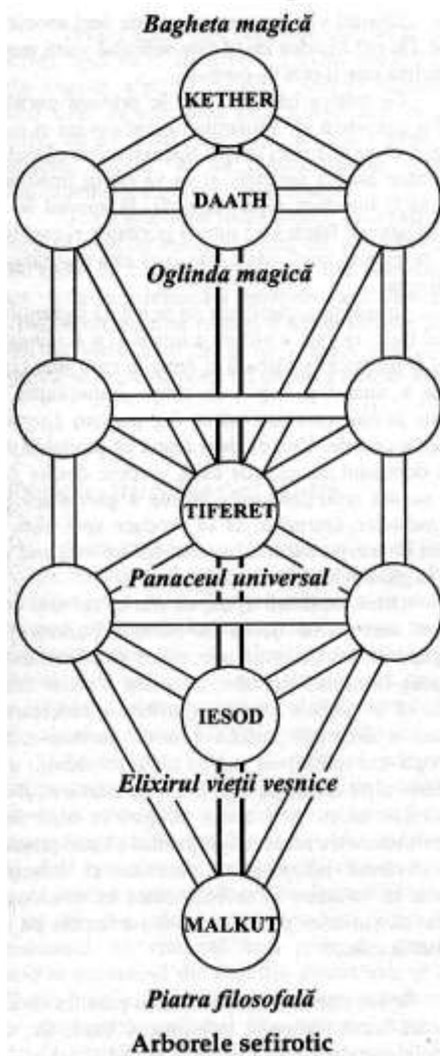
Ceea ce mă interesează este să ştiu că acest elixir este răspândit peste tot în natură: în pământ, în vegetație, în oceane, în râuri, în munți, în aerul ce îl respirăm şi mai ales în razele soarelui, şi acolo trebuie să îl căutăm. Eu nu cred prea mult într-un lichid care să dea dintr-odată longevitate celui care va bea din el câteva înghițituri. În schimb, eu cred că noi putem culege acest elixir învățând să folosim cu înțelepciune şi iubire ceea ce Creatorul ne-a pus la dispoziție în natură.

Chiar dacă omul se străduieşte să se mențină în viață şi sănătos cât mai mult timp posibil, vocația sa nu este de a rămâne la nesfârşit pe pământ; într-un moment sau altul, el va pleca de aici, îşi va părăsi corpul fizic. Se spune că a murit, dar în realitate el continuă să trăiască, el este viu în spiritul său; el trebuie deci să caute acest elixir, elixirul vieții nemuritoare, pentru a-şi hrăni spiritul. Da, pentru că elixirul vieții lungi este un lucru, iar elixirul vieții nemuritoare este un altul. Nu trebuie să le confundăm. Dacă omul caută nemurirea, este pentru că în străfundurile ființei sale el are această intuiție că este cu adevărat nemuritor. El este nemuritor însă în spirit, nu în corpul fizic.

Conştiința nemuririi, la fel ca şi conştiința veşniciei, constituie pentru om o cucerire a vieții spirituale. În realitate, nu există vreo separare între viața sa fizică şi viața sa spirituală: el poate conferi în fiecare clipă activităților din existența sa zilnică o dimensiune mai vastă, o semnificație mai înaltă, şi astfel el învață încet-încet să îşi potolească setea de la izvoarele vieții nemuritoare.

Iesod, sefirotul vieții pure

Cabaliştii situează sefiroții Kether, Daath, Tiferet, Iesod şi Malkut pe stâlpul central al Arborelui Sefirotic sau Pomul Vieții. Fiecărui sefirot îi este asociat un obiect simbolic: lui Kether, bagheta magică, lui Daath, oglinda magică, lui Tiferet, panaceul universal, lui Iesod, elixirul vieții nemuritoare, lui Malkut, piatra filosofală.

Arborele sefirotic

Elixirul vieții nemuritoare este deci asociat cu Iesod. De ce? Fiindcă Iesod este sefirotul vieții pure şi nemurirea este legată de puritate.

Ce, înțeleg oamenii însă în privința purității? Cum o consideră ei? Pronunțați acest cuvânt şi puteți fi siguri că va fi înțeles greşit. Spuneți cuiva că trebuie să lucreze asupra purității, el se va gândi imediat că vreți să îi impuneți nişte restricții, în special în domeniul sexual, fiindcă nu numai puritatea şi castitatea sunt în general confundate, dar mai ales castitatea cu abstinența.

În realitate, castitatea nu se referă îndeosebi la planul fizic: ea este o virtute a inimii şi a sufletului şi poate fi întâlnită la bărbații şi femeile care sunt tați şi mame a numeroşi copii, în timp „impuritatea" se găseşte la alții care pretind că fug precum ciuma de tentațiile carnale. Este evident faptul că puritatea atinge şi domeniul sexual, dar când vorbesc despre puritate, eu mă refer îndeosebi la cea a gândurilor şi a sentimentelor. Dezmățul ce va produce apoi nişte dereglări în comportamentul sexual îşi are originea mai întâi în gând şi în sentiment.

Orice explicații aş da, eu ştiu că cei mai mulți oameni sunt foarte decişi să excludă puritatea din preocupările lor. Ca justificare, ei vor găsi pretextul că puritatea înseamnă limitare, fanatism şi chiar excludere... că în numele purității (puritate a obiceiurilor, puritate a sângelui, puritate a rasei, puritate a unei ideologii sau religii) au existat nişte persecuții, nişte masacre, nişte arderi pe rug. Da, este adevărat, dar şi în

numele iubirii s-au comis deopotrivă nişte fapte îngrozitoare: oare aceasta îi împiedică să mai pronunțe încă cuvântul iubire şi să continue să iubească? Trebuie să continue să se bălăcească în mocirlă sub pretext că puritatea prost înțeleasă i-a împins pe unii fanatici la crime?

Iesod este deci sefirotul vieții pure. În ebraică, cuvântul Iesod înseamnă stabiliment, bază. Or, care este rolul unei baze? Să susțină întreg edificiul.

Pentru a înțelege puritatea, trebuie să o considerăm deci ca o bază pentru viața noastră fizică, viața noastră afectivă şi viața noastră mentală. În planul fizic, ea este baza sănătății noastre; în planul afectiv, ea ne oferă condițiile pentru a primi şi a manifesta iubirea, iar în planul mental, condițiile pentru a primi şi exprima înțelepciunea.

Toate practicile recomandate de învățământul nostru au ca scop să ne facă mai vii, eliberând în noi toate căile de circulație. Aceasta este adevărata înviere. A învia înseamnă a deschide vieții divine nişte căi de trecere în toate regiunile ființei noastre, fiindcă însuşirea vieții este de a nu rămâne statică, ci a pătrunde şi a circula peste tot pentru a reînnoi totul.

Sângele, purtător al vieții

Toată lumea cunoaşte neplăcerile prilejuite de canalele înfundate, de geamurile murdare, de ochelarii de vedere prost şterşi. Foarte puțini oameni sunt însă conştienți că întrețin aceleaşi inconveniente, mai întâi în corpul lor fizic, apoi în inima şi intelectul lor: nişte gânduri, nişte sentimente, nişte dorințe care, ca praful sau gunoiul, le astupă canalele spirituale, împiedicând viața divină să ajungă până la ei şi să îi pătrundă.

Pentru corpul fizic, puritatea sângelui este o condiție esențială a sănătății. La o primă constatare, sângele nu este decât un lichid roşu, şi chiar dacă nu îi cunosc compoziția ştiințifică şi funcțiile, toți oamenii ştiu că el este sinonim cu viața. El circulă în corpul nostru printr-o mulțime de artere, de vene, de capilare şi, de la cap până la picioare, ne irigă întreg organismul. El este cel care primeşte materialele nutritive provenind din digestia alimentelor şi adună resturile inutile. El este compus din globulele roşii care transportă oxigenul din plămâni spre toate celulele corpului şi preia bioxidul de carbon ducându-l spre plămâni, şi globulele albe care distrug, prin absorbție, microbii şi alte corpuri dăunătoare.

Sângele este deci acel lichid esențial purtător al vieții. Există însă viață şi viață: există o viață sănătoasă, puternică, energică, şi o viață anemică, bolnăvicioasă, otrăvită cu tot felul de elemente toxice introduse de om în organismul său, fiindcă el nu ştie cum să considere aceste două activități esențiale pentru el: a respira şi a mânca.

Dacă vreți ca viața nemuritoare să curgă într-o zi în voi, trebuie să începeți deci prin a vă preocupa de respirație şi de nutriție.

Respirația

Este spus în Facerea: *„Dumnezeu a suflat în fața lui suflare de viață şi s-a făcut omul ființă vie”*. Desigur, este o imagine, dar merită să ne oprim asupra ei. Viața omului a început deci printr-un suflu, suflul dat de Domnul, iar noi întreținem acest suflu prin nişte mişcări de respirație: inspirăm... expirăm... inspirăm... expirăm.

Viața nu se găseşte însă în aerul propriu zis, nici în procesul de respirație. Ea provine dintr-un element superior aerului, pentru care aerul constituie o hrană: focul. Viața este ca un foc care arde în inimă, iar plămânii sunt burduful ce întreține continuu acest foc. Originea, cauza primordială a vieții este deci focul; iar aerul, care îi este frate, îl susține şi îl însuflețeşte. Apoi, într-o zi, focul se stinge cu o ultimă suflare: un ultim suspin stinge focul.

Merită deci osteneala să ne concentrăm asupra acestui proces al respirației pentru a purifica şi a intensifica viața în noi.

Cei mai mulți oameni respiră prea repede, fără a da aerului curat timpul de a coborî profund în plămâni pentru a înlocui aerul viciat. Trebuie să respirăm lent, profund, şi chiar, din când în când, să reținem câteva secunde aerul înainte de a-l elimina. De ce? Pentru a-l mesteca. Fiindcă plămânii ştiu să mestece aerul aşa cum gura ştie să mestece alimentele. Fiecare inspir este ca o „înghițitură” plină de energii noi. Dacă eliminăm prea repede aerul, plămânii nu au timp suficient să îl

asimileze, pentru ca organismul să poată beneficia de aceste energii.

Cel care a înțeles semnificația profundă a respirației simte cum propria respirație se topeşte încet-încet în respirația Domnului. Pentru că şi Dumnezeu respiră, dar inspirurile şi expirurile sale se desfăşoară pe parcursul a miliarde şi miliarde de ani: El expiră şi o lume apare, El inspiră şi acea lume dispare. Dumnezeu respiră mai repede prin intermediul omului, dar în cosmos aceste respirații sunt mult mai lungi. Cu cât respirația noastră este mai lungă şi mai profundă, cu atât mai mult ne apropiem de respirația Domnului.

Ştiința respirației s-a dezvoltat în special în India de mii de ani, însoțită de unele tehnici deseori complicate. Voi nu sunteți însă nişte yoghini indieni şi eu nu vă sfătuiesc să experimentați aceste tehnici. Dacă nu sunteți cumpătați, veți risca să vă dezechilibrați şi să vă distrugeți sănătatea, aşa cum s-a întâmplat deja cu mulți din cei care s-au aventurat în mod imprudent să practice aceste exerciții.

Exercițiile de respirație pe care le practicăm în Fraternitate sunt foarte simple. Iată-le:

1. Astupați-vă nara stângă cu degetul mijlociu de la mâna dreaptă şi aspirați profund prin nara dreaptă numărând până la 4.

2. Rețineți-vă respirația numărând până la 16.

3. Astupați-vă nara dreaptă cu degetul gros de la mâna dreaptă şi expirați prin nara stângă numărând până la 8.

Reîncepeți exercițiul, inversând:

1. Astupați-vă nara dreaptă şi inspirați aerul prin nara stângă numărând până la 4.

2. Rețineți-vă respirația numărând până la 16.

3. Astupați-vă nara stângă şi expirați prin nara dreaptă numărând până la 8.

Repetați de 6 ori exercițiul pentru fiecare nară.

Când veți reuşi să faceți acest exercițiu cu uşurință, veți putea dubla timpii, adică 8, 32, 16. Eu vă sfătuiesc însă să nu mergeți mai departe şi, mai ales, să nu forțați. Exercițiile de respirație trebuie efectuate într-o stare de calm.

Respirând, controlați-vă poziția coloanei vertebrale pentru a o menține cât se poate de dreaptă. Poziția coloanei vertebrale este foarte importantă pentru circulația curenților.

Exercițiile de respirație sunt nişte exerciții de purificare. Sângele circulă prin toate organele noastre unde depune oxigenul din aer şi se încarcă cu resturi; el se îndreptă apoi spre plămâni pentru a se purifica. Deci, dacă vă faceți zilnic, în mod conştient, exercițiile de respirație, vă veți purifica din ce în ce mai mult organismul. Iar când spun în mod conştient, aceasta subînțelege că însoțiți respirația de o lucrare a gândului datorită căreia atrageți nişte curenți şi particule din lumea superioară, trezind astfel puterile îngropate în profunzimile ființei voastre.

Cel mai propice moment pentru exercițiile de respirație este dimineața foarte devreme, la răsăritul

soarelui. Ideal ar fi să le faceți în natură pentru a beneficia mai mult de puritatea aerului, fiindcă din aer putem culege această chintesență foarte prețioasă denumită de yoghinii indieni prana.

Prana este o energie a vieții răspândită peste tot în pământ, în apă, în aer, în foc; Ea este însă purtată în special de razele soarelui şi dimineața foarte devreme se găseşte din abundență. Prana poate fi comparată cu apa ce coboară din înaltul munților, cu un fluviu ce transportă toate elementele nutritive pentru peştii ce îl populează, cât şi pentru toate creaturile care locuiesc pe malurile sale. Prana este un fluviu de viață ce vine din soare până la noi şi ne străbate prin nări şi toți porii pielii noastre.

Atunci când asistăm dimineața la răsăritul soarelui, noi încercăm să primim această apă vie care circulă în univers ca să ne purifice, să ne întărească, să ne însuflețească. Fiecare particulă din această prana este ca o picătură cristalină, o mică sferă luminoasă în suspensie plină de o esență spirituală. Iar prin intermediul respirației noi absorbim câteva din aceste picături de lumină.

Făcând ca aerul să ne treacă conştient prin nări, noi punem în mişcare în corpul nostru anumiți centri subtili ce lucrează să extragă această chintesență. De îndată ce a fost captată, această chintesență începe să circule; ea este ca un foc ce ne străbate ramificațiile nervoase situate de o parte şi de cealaltă a coloanei vertebrale. Aşa cum sângele circulă prin vene, artere şi capilare, tot aşa circulă

şi acest fluid foarte subtil, prana, prin sistemul nostru nervos. Este o hrană ce ne măreşte vitalitatea, echilibrul, luciditatea. De felul cum respirăm depinde deci nu numai sănătatea noastră fizică, ci şi dobândirea unor capacităţi spirituale, trezirea chakrelor.

Vegetarismul

Problema regimurilor alimentare merită desigur să fie luată în considerație, fiindcă este necesar să ne alegem felul de hrană. Există din ce în ce mai multe cărți ce tratează acest subiect, dar pe mine mă interesează mai mult felul în care trebuie să ne hrănim. De aceea eu nu vă voi vorbi despre dietetică. Vă voi spune numai că eu recomand vegetarismul şi o alimentație sănătoasă: să evitați alcoolul, produsele tratate chimic şi orice fel de excese. De la un timp, medicii occidentali îşi exprimă neliniştea constatând că oamenii consumă prea mult zahăr, prea multă sare, prea multe grăsimi. Trebuie să fiți prudenți, cumpătați, atâta tot. Iată de ce eu nu îi aprob nici pe cei care pretind că ar trebui să ne hrănim numai cu produse cereale sau numai cu fructe, numai cu legume crude, să nu bem niciodată un strop de vin, de ceai sau de cafea. Nu, este prea exagerat.

Să revenim acum la problema vegetarismului. Omul din zilele noastre, îndeosebi cel occidental, ar avea posibilitatea să se hrănească fără să masacreze o mulțime de animale nevinovate. Creşterea animalelor pentru a te hrăni cu ele constituie nu numai o dovadă de cruzime, dar şi un rău făcut ție însuți.

Diferența dintre hrana bazată pe came şi cea vegetariană constă în cantitatea de raze de soare conținută de fiecare. Fructele şi legumele sunt atât de impregnate de lumina solară încât putem spune că sunt

o condensare a luminii. Atunci când mâncăm un fruct sau o legumă, absorbim în mod indirect lumina solară şi această lumină lasă foarte puține resturi în noi. Carnea este însă mult mai săracă în lumina solară, de aceea ea putrezeşte repede; or, ceea ce putrezeşte repede nu este bun pentru sănătate. Mulți medici recunosc acum binefacerile vegetarismului.

Nocivitatea cărnii mai are însă o cauză. Animalele simt pericolul atunci când sunt duse la abator, le este frică, ele înnebunesc. Această frică produce o dereglare în funcționarea glandelor lor, iar ele secretă atunci o otravă pe care omul o absoarbe prin hrană.

În sfârşit, trebuie să ştiți că animalele au un suflet, deşi nu este asemănător celui omenesc, acest suflet există, şi cel care a mâncat carnea unui animal lasă ca sufletul acestuia să pătrundă în el; fiindcă împreună cu carnea, el absoarbe deopotrivă şi sângele, iar sângele este vehiculul sufletului, acest lucru trebuie să îl cunoaşteți. Or, sufletul unui animal, oricât de drăguț, de blând ar fi acesta, rămâne un suflet animal, adică un suflet inferior sufletului uman. Veți spune că există oameni mai răi decât cele mai feroce animale. Ah, o ştiu foarte bine, dar este o altă problemă: în măsura în care o entitate a coborât în corpul unui om, ea a primit un suflet uman şi aparține unui regn al evoluției. În acest caz, eu vă explic numai că, dacă mâncați came, prezența sufletului animal în voi se manifestă ca o voință orientată împotriva voinței voastre, opunându-se deci evoluției voastre. În ceea ce

priveşte peştele, este ceva complet diferit, iar vegetarienii sunt sfătuiți să consume peşte.

Vegetarismul şi hrana cea mai sănătoasă şi de cea mai bună calitate nu îi vor împiedica însă niciodată pe oameni să devină răi, vicioşi, dorind să distrugă întreaga lume. Hrana nu este decât un mijloc. Viața psihică are însă cea mai mare valoare; faptul că ne hrănim cu un anumit aliment are o însemnătate secundară. Numai cel care s-a decis să înfăptuiască o lucrare cu sine însuşi poate găsi în hrană elementele ce vor contribui să îi alimenteze ființa cu adevărata viață.

Nutriţia considerată ca o yoga

Mulți oameni se plâng de ritmurile trepidante ale vieții, de aerul poluat, de hrana contaminată cu produse toxice! Este adevărat, ei au această motivație. Trebuie să constate totuşi că multe anomalii provin din felul în care se hrănesc, de condițiile în care o fac. Aici sunt multe lucruri de îndreptat. O bună nutriție nu depinde numai de calitatea alimentelor: felul în care luăm în considerare hrana, starea interioară în care mâncăm, sunt esențiale. De aceea, eu v-am spus deseori că nutriția trebuie să fie considerată ca o yoga.

Hrana presupune introducerea în organism a unor materiale ce vor pătrunde nu numai în construcția corpului nostru fizic, dar şi în cea a corpurilor noastre subtile. Acest act repetat zilnic, de mai multe ori pe zi, este neapărat necesar să fie împlinit într-o stare de pace şi armonie, mâncând în linişte: nu numai că nu trebuie

să vorbim, dar să fim deopotrivă atenți să nu facem nici zgomot cu tacâmurile.

A nu face zgomot şi a tăcea nu este însă de ajuns, chiar tăcând putem mânca în aceeaşi atitudine interioară şi dacă am vorbi: suntem copleşiți de nişte griji, de nişte invidii, şi astfel nu înfăptuim o lucrare reuşită asupra noastră înşine. Linişte a este o condiție ce pregăteşte terenul pentru o lucrare interioară, meditația asupra bunătății infinite a Domnului care a pus atâtea binefaceri în hrană.

Hrana înseamnă nişte forțe, nişte materiale ce nu vin neapărat din pământ, ci din soare şi întreg universul. Ele ajung la noi pline de viața cosmică şi este important să le primim conştientizând că vor forma substanța corpurilor noastre fizic şi psihice. Trebuie să fim deci foarte vigilenți, astfel ca această hrană impregnată cu viața universală să se impregneze şi de cuvintele, sentimentele noastre. Cel care se hrăneşte într-o stare de nervozitate, nutrind tot felul de gânduri obscure împotriva unora sau altora, nu ştie că este pe cale să impregneze alimentele cu nişte particule otrăvite şi că, absorbindu-le, el se otrăveşte deopotrivă.

Da, o masă poate fi considerată ca un exercițiu de yoga. Trebuie să fim conştienți, treji, respectuoşi, plini de iubire şi recunoştință față de hrană. În acea clipă, întreg organismul este pregătit să o primească într-o astfel de manieră încât ea însăşi, la rândul ei, se deschide şi ne oferă energiile sale cele mai subtile, aceste raze de soare a căror condensare este.

Luând alimentele în mâini, atingându-le, gândiţi-vă să le impregnaţi cu iubirea voastră, vorbiţi-le în sinea voastră, spuneţi-le: „Eu vă iubesc, vă apreciez pe voi, purtătoare ale vieţii Domnului, eu cunosc bogăţia ce o posedaţi. Am o întreagă familie de hrănit: milioane şi milioane de locuitori există în mine, celulele mele. Fiţi, deci, amabile, oferiţi-le această viaţă”. Astfel, dacă vă obişnuiţi să vorbiţi în linişte hranei, ea se va transforma în forţe, în lumină, fiindcă aţi ştiut să vă împărtăşiţi din chintesenţa Domnului.

Pentru a primi toate binefacerile hranei, trebuie să căutăm să extragem din ea elementele luminii şi veşniciei, şi tocmai în acest caz gândul are un rol de jucat. Astfel, o rază foarte puternică reuşeşte să pătrundă până în inima materiei pentru a elibera energiile cele mai subtile, trimiţându-le în toate centrele din noi ce le vor distribui mai departe în organism. Numai vibraţiile intense ale luminii se opun proceselor bolii şi ale morţii, descompunerii, fermentaţiei, dezagregării. Când lumina va birui în noi, vom deveni nemuritori. De aceea este atât de important ca, prin intermediul hranei, să învăţăm să mâncăm şi să bem lumina, având acea convingere absolută că primim viaţa divină.

Regulile nutriției aplicate vieții psihice

Inima şi intelectul pot fi comparate cu nişte organe pe care omul le alimentează neîncetat, aşa cum îşi alimentează şi corpul fizic. În funcție de calitatea sentimentelor şi a gândurilor sale, el îşi întăreşte sau îşi slăbeşte aceste organe. Pentru a înțelege corect această virtute numită puritate, se pot folosi aceleaşi criterii ca în cazul nutriției. Există aceleaşi corespondențe, acelaşi legi.

Cel care mănâncă şi bea fără discernământ, fără măsură, îşi introduce în organism nişte elemente ce pot provoca indigestia, greața, colicile, arsurile de stomac sau chiar otrăvirea. La fel, cel care nu se preocupă de calitatea sentimentelor, a gândurilor şi a dorințelor din care se hrăneşte, se expune aceloraşi neplăceri. Contrar a ceea ce mulți cred, înțelepții care acordă o importanță deosebită purității nu sunt nişte puritani fanatici: ei au constatat numai că, indiferent sub ce formă, impuritățile au produs în ei nişte necazuri. Iar dacă ştiți să vă observați, veți ajunge la aceleaşi concluzii.

Când simțiți o indispoziție psihică, înseamnă că ați absorbit nişte elemente impure, iar prin cuvântul „impure” trebuie să înțelegeți ceva de neasimilat de organism. Impuritățile sunt nişte substanțe nocive fiindcă nu pot fi asimilate, digerate, şi prezența lor în organismul psihic provoacă anumite perturbații.

După cum ştiți, nu este de ajuns ca produsele să fie comestibile pentru a fi consumate fără unele măsuri de siguranță prealabile. în cele mai multe cazuri, ele trebuie

să fie spălate; legumele, fructele sunt curățate de sâmburi, coajă sau pieliță, iar la brânză se înlătură crusta; la peştii se elimină şira spinării, sunt cojiți, apoi curățați de oase pentru a putea fi mâncați. Gândiți-vă, nu există aproape nici un aliment să fie consumat aşa cum poate fi găsit. Chiar dacă ne luăm toate măsurile de prevedere, o hrană nu va fi niciodată perfect pură. Cum reacționează atunci organismul?

La fel cum la granițele tuturor țărilor există nişte vameşi care controlează maşinile şi bagajele pentru a vedea dacă unii călători introduc anumite produse sau obiecte interzise, tot aşa există o specie de vameşi şi în ființa umană care controlează hrana şi elimină tot ceea ce nu intră în constituția organismului. Ei fac o selecție. Or, omul împiedică lucrarea acestor vameşi, a entităților însărcinate să împlinească această lucrare, prin neglijența, inconştiența, reaua sa voință, şi atunci ele permit trecerea unor elemente nocive ce încep să i se acumuleze în ființă; pentru a vorbi într-un limbaj ştiințific, putem spune că el îşi slăbeşte „sistemul imunitar”.

Ei bine, şi sentimentele şi gândurile constituie un fel de hrană, ele putând fi mai mult sau mai puțin asimilate şi digerate, în funcție de gradul lor de puritate. De aceea, această alegere ce o facem pentru hrana noastră fizică, trebuie să o facem şi pentru hrana noastră psihică pentru a elimina din ea elementele indigeste. Omul se hrăneşte cu pâine, cu fructe, cu legume, cu peşte, came etc. Ei bine, în domeniul gândurilor şi al sentimentelor există

aceeaşi varietate şi calitate a hranei, de la fructele abia curățate din pom până la vânatul pregătit la cuptor!

Înainte de a le accepta, studiați deci cu atenție fiecare gând, fiecare sentiment, fiecare dorință ce vă apar. întrebați-vă de unde vin şi ce vă aduc. Dacă simțiți că ele conțin unele elemente îndoielnice, încercați să le eliminați. Ah, da, eu ştiu că este dificil şi se observă foarte rar această preocupare la oameni. Ei înghit orice gând, orice sentiment, se desfată cu el, fără să se întrebe ce rezultate vor produce. Tocmai în acest caz trebuie să învețe să discearnă aceste diferențe, pentru că ei îşi construiesc corpul lor psihic cu aceste materiale.

Veți întreba: „Cum să ne alegem însă gândurile şi sentimentele? Cum să ştim dacă ele sunt pure sau impure?” Este foarte uşor. Gândurile şi sentimentele personale, egoiste, nu pot fi pure. Toate sentimentele şi gândurile ce ne ating numai interesul fără a aduce ceva folositor şi bun pentru ceilalți sunt impure. Este uşor deci să le clasificăm: lăcomia, gelozia, furia, senzualitatea, gustul puterii etc aduc nişte impurități, în timp ce gândurile şi sentimentele ce ne împing să facem numai ceva bun şi folositor pentru ceilalți: generozitatea, răbdarea, abnegația, dreptatea, bunătatea, sacrificiul etc sunt pure.

Iată, de acum încolo aveți un criteriu ce este foarte simplu. Evident, nu fiindcă acest criteriu este simplu înseamnă că puritatea este atât de uşor de obținut. Trebuie însă să începeți cel puțin prin a înțelege în ce constă ea; apoi o veți iubi, o veți dori, cu întreaga voastră

ființă; în sfârşit, încercați să o realizați, fiindcă această lucrare asupra purității vă va aduce elixirul vieții nemuritoare.

Cuvântul - „Nu ceea ce intră în gură spurcă pe om...”

Lucrarea asupra purității înseamnă să fiți atenți la tot ce lăsați să pătrundă în ființa voastră: hrana, băuturile, aerul pentru organismul fizic, dar şi gândurile şi sentimentele pentru organismul psihic.

Există în acelaşi timp ceva ce iese din gura omului şi care, în funcție de natura sa, îl poate face pur sau impur, iar acest lucru este cuvântul. De aceea Iisus spunea: *„Nu ceea ce intră în gură spurcă pe om, ci ceea ce iese din gură, aceea spurcă pe om”.* Iar mai departe el explică: *„Nu înțelegeți că tot ce intră în gură se duce în pântece şi se aruncă afară? Iar cele ce ies din gură pornesc din inimă şi acelea spurcă pe om. Căci din inimă ies: gânduri rele, ucideri, adultere, desfrânări, furtişaguri, mărturii mincinoase, hule”.*

Cuvântul nu este decât un suflu, dar în măsura în care posedă puterea de a proiecta în afară tot ceea ce omul poartă în forul său interior, el îi oferă o consistență, o realitate. Pentru a minimiza răutatea unor anumite cuvinte, se spune adesea că ele sunt nişte „vorbe în vânt”. Dacă oamenii ar fi clarvăzători, ei ar vedea ca în poveşti cum ies din gura semenilor lor nişte broaşte râioase, nişte şerpi, nişte scorpioni. Da, ca în poveşti, nişte perle şi pietre prețioase ies din gura acelora care exprimă frumusețile inimii şi sufletului lor, iar nişte broaşte râioase, nişte şerpi, nişte scorpioni ies din gura oamenilor

răi. Atunci, cum să nu se murdărească ei cu balele şi veninul acestor apariţii?

Din punct de vedere material, omul este limitat în planul realizării. El ar dori să facă multe, dar nu poate! Cuvântul este o armă teribilă fiindcă, în mod conştient sau inconştient, el îl foloseşte pentru a obţine nişte rezultate ce i-ar fi imposibil de dobândit în alte condiţii. Nu este atât de uşor să ruinezi pe cineva, să îi distrugi cariera, să îi elimini sau să îi distrugi familia; admiţând chiar că s-ar putea, rişti să fii închis şi condamnat. Dar poţi arunca cu uşurinţă unele cuvinte la dreapta şi la stânga...Atâtea tragedii au avut drept cauză câteva cuvinte, rostite sau scrise, ce au fost aruncate în mod conştient într-un moment în care se ştia că vor produce cele mai mari daune. Iar în zilele noastre posibilităţile de a acţiona prin cuvânt sunt nenumărate, la telefon, prin presă, la radio, la televiziune etc.

În realitate, oamenii nu vorbesc mereu în mod conştient cu răutate. Deseori, ei flecăresc, fără să-şi dea seama ce spun, nici măcar de ce o spun. Ei nu-şi controlează nici gândurile, nici sentimentele şi vorbesc în continuu... Ei nu reflectează la traiectoria ce o vor lua cuvintele lor, la daunele ce le pot pricinui, şi îşi închipuie că nu este nimic grav. Ei bine, dimpotrivă, este foarte grav. De aceea Iisus spunea deopotrivă: *„Vă spun că pentru orice cuvânt deşert, pe care îl vor rosti, oamenii vor da socoteală în ziua judecăţii. Căci din cuvintele tale vei fi găsit drept, şi din cuvintele tale vei fi osândit”.*

De acum înainte, încercați deci să evitați criticile şi bârfele, mai ales dacă nu sunteți siguri de cele relatate. Chiar dacă sunteți obligați să menționați comportamentul unei persoane care a acționat realmente cu răutate, să nu uitați, ca măsură pedagogică, să încheiați conversația menționând una dintre calitățile sale. Ea trebuie să aibă cel puțin una! în tot cazul, menționarea defectelor oamenilor nu a folosit niciodată la îndreptarea lor; înțelegeți că, prin critici, chiar justificate, nu faceți deseori decât să adăugați un rău peste răul existent. Da, dacă doriți să acționați ca o ființă conştientă, responsabilă, atunci când veți fi obligați să pronunțați nişte cuvinte negative despre cineva, încercați ce! puțin să încheiați prin câteva cuvinte pozitive.

Eu ştiu că vă cer ceva foarte dificil, fiindcă pentru a-ți stăpâni cuvintele trebuie să începi prin a-ți stăpâni gândurile şi sentimentele, ceea ce este şi mai greu. De ce să nu faceți însă nişte exerciții, spunându-vă:

„De acum înainte, eu mă voi supraveghea... Nu îl voi mai critica sistematic pe acel om, ci voi încerca să îi observ laturile sale bune...în loc să fiu neglijent, voi fi mai atent astfel ca vorbele mele să fie folosite pentru bine...în loc să trec indiferent, mă voi opri să rostesc câteva cuvinte de simpatie, de încurajare."

Da, acestea sunt nişte exerciții de făcut în mod conştient. A vorbi este o artă ce este nevoie să fie cultivată, deoarece cuvântul ce a fost dat omului este o energie divină şi el trebuie să se străduiască să îl folosească numai într-un scop divin.

Plexul solar, rezervor de energii

Organismul nostru psihic se află într-o legătură constantă cu organismul nostru fizic: această comunicare se face prin intermediul unor centri nervoşi cu rețele extrem de complicate, cel mai important fiind plexul solar.

Aflați dintr-odată o veste foarte proastă şi sunteți extrem de neliniştiți...Aceste emoții au nişte urmări imediate asupra corpului vostru fizic: simțiți cum plexul vostru solar se contractă şi se goleşte, de abia vă mai țineți pe picioare, nu mai puteți face aproape nici o mişcare. Dimpotrivă, o mare bucurie vă dă impresia că plexul solar vi se dilată, vă simțiți plini de energie, gata să înfruntați totul.

Ați văzut mulți oameni făcând aceste experiențe! Nu este însă suficient să constatați că, în anumite circumstanțe, v-ați simțit goliți şi în altele, dimpotrivă, încărcați. Trebuie să ştiți că aveți o lucrare de înfăptuit, astfel ca plexul vostru solar să fie mereu acest rezervor de forțe vitale, izvorul din care vă puteți extrage în fiecare clipă energiile de care aveți nevoie pentru a continua să înaintați pe calea luminii.

Vă voi oferi câteva metode.

Vă aflați acasă. întindeți-vă pe un pat, puneți- vă cele două mâini pe plexul solar, şi legându-vă de pământ, de soare, de stele, închipuiți-vă că primiți energii din întreg universul.

Puteți învăța deopotrivă să lucrați cu apa. De câte ori aveți ocazia, opriți-vă să priviți apa ce curge şi să

ascultați un izvor curgând, o cascadă, o fântână. Concentrați-vă asupra apei, închipuindu-vă că ea vă străbate, că ia tot ce este nesănătos şi întunecat în voi şi că vă inundă cu o viață nouă. Uneori este de ajuns chiar să vă introduceți mâinile într-un vas cu apă sau să lăsați apa de la robinet să curgă peste ele. Esențialul constă în lucrarea ce reuşiți să o înfăptuiți cu ajutorul gândului, ştiind că mâinile voastre sunt nişte locuri de trecere pentru toți curenții de energie ce străbat spațiul. Situate la extremitățile brațelor noastre, mâinile joacă rolul de antene; prin ele primim influențele lumii exterioare, şi tot prin ele proiectăm emanațiile formate de stările noastre psihice. Concentrându-ne asupra apei, noi eliminăm tot ce este uzat în ființa noastră şi primim nişte curenți de viață pură.

Ceea ce vă spun pentru mâini este valabil şi pentru picioare. Plasate la extremitatea inferioară a corpului nostru, şi ele sunt ca nişte antene receptoare şi emițătoare. Când vă simțiți demagnetizați, tulburați, vărsați apă caldă într-un lighean, aşezați-vă picioarele în el şi spălați-le cu multă atenție, gândindu-vă ca tot ceea ce v-a suprasolicitat şi v-a întunecat se scurge în apă.

Eu vă mai pot indica şi nişte exerciții de făcut cu arborii. Un arbore este un rezervor de energii ce vin din pământ şi din soare. Iar noi putem deopotrivă capta aceste energii care, de la rădăcini şi până la extremitățile crengilor, circulă fără încetare prin el.

Vă aflați într-o grădină sau într-o pădure. Alegeți un arbore, cel mai mare, cel mai frumos, rezemați-vă cu

spatele pe el punându-vă mâna stângă pe spate, cu palma pe trunchiul său, iar palma mâinii drepte pe plexul vostru solar. Concentrați-vă asupra copacului cerându-i să vă dea din forța sa...Primiți această forță prin mâna voastră stângă şi o revărsați în plexul solar prin mâna voastră dreaptă, este un fel de transfuzie de energii, ca şi cum arborele v-ar da din seva sa. Când vă simțiți încărcați, mulțumiți-i şi continuați-vă drumul.

În loc să încercați să preparați elixirul vieții lungi despre care vorbesc alchimiştii şi pentru care unii au cheltuit averi şi şi-au distrus sănătatea fără să obțină niciodată nimic, este de preferat să îi vizitați pe arbori şi să le vorbiți. Pentru a vă face însă înțeleşi de ei, trebuie cel puțin să conştientizați că ei sunt nişte ființe vii, inteligente şi să îi iubiți. Datorită acestei înțelegeri şi acestei iubiri, stabiliți o armonie, o comuniune subtilă cu ei şi simțiți că această legătură vă reînsuflețeşte şi vă aduce bucurie.

Trebuie să ştiți acum că aceste metode vor aduce cu adevărat nişte roade numai dacă exersați deopotrivă şi să vă stăpâniți gândurile şi sentimentele. Nimic nu tulbură atât de mult funcționarea plexului solar ca poftele nemăsurate, gelozia, furia, iubirea posesivă şi toate stările pasionale. Străduiți-vă să acceptați numai gândurile şi sentimentele armonioase ce vă vor aduce forța, pacea şi bucuria. Când veți simți că ați reuşit, puneți mâna dreaptă pe plexul solar şi umpleți-1 în linişte cu această forță, această pace şi această bucurie.

La izvorul vieții pure: liniştea

Eliberându-i pe oameni de poverile materiale cele mai apăsătoare şi constrângătoare, invenția maşinilor, a aparatelor mereu mai perfecționate le oferă condiții de împlinire, de a-şi îmbogăți viața interioară. Noi îi observăm însă mereu alergând, zbătându-se, epuizându-se. S-ar spune că ei ar fi constrânşi să adopte acelaşi ritm ca şi al maşinilor lor. De ce? Pentru că trebuie produs din ce în ce mai mult, pentru a vinde şi a cumpăra din ce în ce mai mult. Se pare că aşa este necesar pentru economie...

În interesul economiei, se consideră ceva firesc ca oamenii să fie împovărați, aserviți. Numai aşa economia devine din ce în ce mai prosperă, mai înfloritoare, în timp ce oamenii devin extenuați, hăituiți, gata să cedeze: sistemul lor nervos se uzează, şi nu numai sistemul nervos, dar şi inima, stomacul, plămânii suferă deopotrivă. Fiindcă toată această activitate accelerată, toată această producție, tot acest consum antrenează o poluare ce otrăveşte atmosfera, mările, pădurile, apa, pământul, hrana...Ei bine, spuneți-mi ce reprezintă oare această economie ce iroseşte, risipeşte, murdăreşte, distruge?

Dacă nu vreți să vă lăsați în voia curenților distrugători, trebuie să căutați să restabiliți echilibrul şi să găsiți mijloacele de a vă încărca cu energie pură.

Pentru a vă reîncărca, primul lucru ce trebuie făcut este să învățați să vă opriți. Da, din când în când, faceți o

pauză în timpul zilei, opriți-vă din alergat, nu vă mai mişcați, nu mai vorbiți, şi chiar nu vă mai gândiți la nimic. Altminteri, este ca şi cum ați lăsa toate robinetele de apă, de gaz, de electricitate deschise: în curând nu va mai rămâne nimic, întreaga energie s-a pierdut. Imobilitatea, liniştea folosesc la umplerea rezervoarelor. Oricând puteți, opriți-vă deci, rămâneți în linişte, faceți linişte în voi, închideți ochii şi legați- vă de Izvorul vieții şi ai luminii. După câteva clipe, vă veți simți reînsuflețiți, nu numai la nivel fizic, dar şi în cel psihic şi chiar în cel spiritual.

Dacă se întâmplă să nu vă puteți pune în mişcare aparatele voastre spirituale, este pentru că nu le oferiți energiile necesare funcționării lor, iar aceste energii le veți primi numai dacă ştiți să vă legați de regiunea liniştii. Oare câți dintre voi au înțeles cu adevărat ce reprezintă liniştea şi o pot realiza? Adevărata linişte nu este numai o absență a zgomotului. Adevărata linişte se află deasupra înțelepciunii, deasupra muzicii, este lumea cea mai puternică, Centrul de unde țâşnesc toate creațiile. Cufundarea în linişte este o activitate ce se situează deci dincolo de cele cinci simțuri, dincolo de sentiment şi chiar de gând. Cel care atinge această regiune a liniştii înoată într-un ocean de lumină, trăieşte adevărata viață, intensă, îmbelşugată.

Unele persoane au trăit această experiență a liniştii uneori după mari tulburări, după mari suferințe, după mari pierderi. Ca şi cum şocul primit le-ar fi proiectat dincolo de ființa lor, acolo unde veghează această entitate

mereu vigilentă şi impasibilă denumită de Ştiinţa Iniţiatică tocmai „Tăcutul”.

Să nu aşteptaţi însă să trăiţi o asemenea experienţă a suferinţei extreme pentru a descoperi ceea ce este liniştea; există alte experienţe de făcut, care sunt minunate, de pildă contemplarea cerului înstelat. De câte ori aveţi ocazia, cufundaţi-vă în liniştea nopţii şi priviţi stelele. închipuiţi-vă că părăsiţi pământul, disputele sale, tragediile sale şi deveniţi un cetăţean al cerului. Pe măsura acestei ascensiuni în spaţiu, vă simţiţi mai uşuraţi, mai liberi, şi meditând asupra înţelepciunii care a creat aceste lumi şi fiinţele a căror reflectare sunt, veţi simţi că sufletul vostru desfăşoară nişte antene foarte subtile ce îi permit să comunice cu ele şi să se alimenteze de la izvoarele vieţii pure.

Meditând asupra veşniciei, începeţi să pătrundeţi în această regiune a liniştii: simţiţi că plutiţi deasupra a tot, că nimic nu vă mai poate atinge, nici un necaz, nici o tristeţe, nici o pierdere, fiindcă în voi se trezeşte o altă conştiinţă.

Contemplaţi stelele, străduindu-vă să beţi această pace ce coboară cu blândeţe din cer. Legaţi-vă de fiecare dintre ele, şi fiecare vă va spune un cuvânt, asemenea unui suflet viu, inteligent. încercaţi atunci să găsiţi o stea pentru care aveţi afinităţi deosebite, legaţi-vă de ea, închipuiţi-vă că vă îndreptaţi spre ea sau ea vine să vă vorbească... Astrele sunt populate cu suflete foarte dezvoltate. Ascultându-le vocea, vă veţi simţi încet-încet luminaţi, uşuraţi şi ...vii!

Toţi marii Iniţiaţi s-au instruit contemplând cerul nocturn: sufletul lor comunica cu stelele şi aceste centre de forţe inepuizabile le trimiteau nişte mesaje pe care ei le transmiteau apoi oamenilor. De foarte tânăr, eu m-am străduit să citesc stelele ca literele unei scrieri sfinte ce nu o putem descifra niciodată în întregime. Trebuie să treacă mult timp pentru a începe să le primim revelaţiile. Iar eu simt că de abia acum reuşesc în sfârşit să înţeleg ceea ce ele îmi şopteau cu multă vreme în urmă în liniştea nopţii.

Atunci când aţi reuşit să realizaţi în voi liniştea, străduiţi-vă să o păstraţi, altminteri la ce v-a folosit atâta strădanie dacă pierdeţi imediat beneficiul! Scopul vieţii spirituale nu este să încercăm să restabilim din când în când legătura cu lumea liniştii şi a luminii, apoi uitând toate acestea, să ne lăsăm din nou antrenaţi în dezordinea şi zgomotul existenţei, pentru a fi obligaţi să reîncepem a doua zi. Nu are nici un sens. Dimpotrivă, această linişte pe care aţi reuşit să o realizaţi trebuie să vă însoţească întreaga zi şi să vă transmită în mod imperceptibil un ritm, o stare de graţie în tot ceea ce faceţi. Vă deplasaţi, atingeţi obiectele, şi această mişcare armonioasă se transmite tuturor celulelor organismului vostru.

Realizarea liniştii interioare este un indiciu al evoluţiei fiinţelor. Şi nu numai că această linişte le deschide porţile iluminării, dar devin ele însele un izvor de binecuvântare pentru toţi cei care le înconjoară.

Apa vieții

Apa este fluidul vital al pământului; ea constituie una dintre condițiile indispensabile ale vieții pentru pietre, plante, animale, oameni. Dovada: atunci când oamenii de ştiință afirmă că nu există viață pe alte planete, motivul care îl invocă este lipsa apei. Oamenii apreciază însă cu adevărat apa? Da, în mod instinctiv, inconştient. Apa trebuie să ocupe acum o valoare şi în conştiința lor pentru a deveni un factor puternic în viața lor psihică.

Uneori vă plimbați pe lângă cascade şi râuri, beți apă din izvoare, vă scăldați în lacuri, mări, şi este foarte bine; dar nu va apare nici cea mai mică schimbare în voi atât timp cât nu veți şti să intrați în contact cu apa, să îi vorbiți şi să vă legați de ea.

Dacă locuiți într-un mare oraş, veți spune că nu aveți zilnic ocazia să întâlniți apa în natură. Este adevărat, dar nu aveți apă la voi acasă? Umpleți un vas cu apă, chiar în cantitate mică, ea reprezintă toate apele de pe pământ, fiindcă în mod simbolic, magic, o singură picătură de apă este de ajuns pentru a vă lega de toate fluviile, de toate lacurile şi de toate oceanele. Vă concentrați deci asupra apei din acest vas plin, o salutați pentru ca ea să devină şi mai vie, mai vibrantă, îi spuneți cât de mult o admirați şi cât de frumoasă este şi îi cereți să vă dea limpezimea, transparența ei. Apoi o atingeți, o lăsați să curgă pe mâinile voastre, lăsându-vă impregnați de emanațiile sale purificatoare.

Dintre cele patru elemente, apa este cea care se amestecă cel mai intim cu organismul nostru, şi bând-o puteţi stabili nişte contacte cu forţele vii ale universului, absorbând elementele pe care ea le conţine. Pentru aceasta, trebuie însă să o beţi lent, conştientizând că primiţi acest fluid ce potoleşte setea şi hrăneşte toate creaturile.

Este ceva nou pentru voi, nu-i aşa? Nimeni nu v-a spus niciodată cum să beţi apa pentru ca ea să devină în voi elixirul vieţii nemuritoare şi să vă transmită virtuţile ei.

Aveţi de atâtea ori ocazia să intraţi în contact cu apa pe durata unei zile pentru a vă spăla mâinile, faţa sau întreg corpul! Spălatul face parte din corn- portamentul fiinţelor civilizate. Este însă insuficient, fiindcă vă puteţi spăla şi fi curaţi în mod fizic, rămânând în interior la fel de murdari ca şi cum nu aţi fi făcut nici o baie în viaţă. Or, dacă apa ne spală în planul fizic, ea posedă aceleaşi proprietăţi şi în planul spiritual. Apa pe care o cunoaştem şi o folosim zilnic nu este decât materializarea acestui fluid cosmic ce umple spaţiul, iar noi putem intra în contact cu ajutorul gândului cu el. Prima condiţie pentru această lucrare de purificare este deci să ne spălăm conştientizând că prin intermediul apei este posibil să atingem un element cu o însuşire spirituală.

Spălându-vă, concentraţi-vă asupra apei, a limpezimii ei, a inocenţei ei, şi veţi simţi în curând că ea va atinge in voi unele regiuni necunoscute pentru a produce acolo nişte transformări. Nu numai că vă veţi

simți uşurați, purificați, dar inima voastră, intelectul vostru vor fi hrănite de noi elemente mai subtile şi vii. Apa fizică conține toate elementele şi forțele apei spirituale, care este adevărata apă; trebuie numai să învățați să le treziți şi să le primiți.

Chiar dacă spălatul face parte din actele cele mai obişnuite ale vieții zilnice, el nu trebuie subestimat. La fel ca hrana, somnul, respirația, spălatul trebuie să fie considerat ca un act sacru ce ne poate elibera sufletul. Exercițiile, metodele ce vi le dau au ca scop să vă facă să descoperiți apa în sinea voastră, fiindcă eu v-am spus că apa fizică nu este decât o reflectare datorită căreia noi ne putem lega de adevărata apă. Iar această adevărată apă trebuie să o căutăm în noi, trebuie să descoperim izvoarele apelor vii ce curg în profunzimile ființei noastre. Este o cale lungă, dificilă desigur, dar perseverați, pentru că apa este mama vieții. Meditați îndelung asupra acestei idei şi privind apa, atingând-o, spuneți-i: „Oh, tu care hrăneşti toate creaturile, descoperă-mi secretele vieții veşnice.”

Regiunea veşnicei primăveri

În fiecare zi trebuie să fim vigilenți, atenți, pentru a mai adăuga încă ceva nou, mai pur, vieții noastre. Vom simți atunci, încet-încet, cum se produc în noi aceleaşi fenomene ca primăvara, când pământul primeşte mai multă lumină şi căldură de la soare şi când toate semințele plantate încep să răsară. Toată această vegetație ce o vedem născându-se sau renăscându-se primăvara este o imagine a fenomenelor ce se pot produce în viața noastră fizică şi mai ales în viața noastră psihică, dacă ne străduim să înțelegem ce reprezintă realmente adevărata viață.

La fiecare nouă apariție a primăverii, străduiți- vă deci să profitați de condițiile ce \i sunt oferite pentru a extrage şi mai mult din această viață nouă şi proaspătă, şi continuați apoi pe parcursul întregului an să întrețineți această viață în voi. Apoi, reîncepeți în anul următor... Astfel, atunci când va trebui să părăsiți acest pământ, veți fi mai vii decât atunci când ați coborât pe el. Pentru că moartea nu este în realitate decât o schimbare de formă şi depinde de noi ca fiecare formă nouă să fie umplută cu o chintesență mereu mai bogată şi prețioasă.

Există în om o regiune spirituală unde domneşte o veşnică primăvară. Acolo soarele străluceşte fără încetare, păsările cântă, florile parfumează atmosfera. Evident, în planul fizic ne este imposibil să scăpăm de alternanța anotimpurilor şi a evenimentelor fericite sau nefericite, dar cu ajutorul gândului ne sunt oferite toate

posibilitățile pentru a ne înălța până la această regiune a veşnicei primăveri.

A trăi veşnica primăvară înseamnă a fi mereu expresiv, luminos, strălucitor, a determina viața să țâşnească în tine pentru a putea uda, hrăni, fertiliza apoi toate creaturile. Veți spune: „Este imposibil însă să trăieşti la nesfârşit într-o primăvară. Nu te poți sustrage iernii, oboselii, necazului, bolii, bătrâneții.”

Ba da, este posibil. Pentru a vă înălța însă deasupra tuturor acestor schimbări, pentru a pluti deasupra norilor şi a zbura în lumină, trebuie să acceptați filosofia vieții pure, care țâşneşte, filosofia bunătății, a generozității, a iubirii dezinteresate.

Primăvara se caracterizează printr-o creştere a energiilor. Atât timp cât vă lăsați energiile să coboare, adică le folosiți în nişte activități primitive, triviale, trăiți în iarnă; şi chiar dacă sunteți capabili să formulați despre primăvară toate definițiile ştiințifice posibile, în realitate nu le cunoaşteți. Rețineți bine aceasta: atât timp cât vă concentrați energiile şi iubirea în nişte preocupări prozaice, veți rămâne în iarnă, în frig, în întuneric, în lipsa oricărei mişcări. Vă gândiți că aceasta este o manieră ciudată de a vorbi despre primăvară şi iarnă? Este totuşi simplu: iama, energiile coboară spre rădăcini, iar primăvara ele urcă din nou spre vârf.

Înțelegeți că acelaşi fenomen se petrece deci şi în viața voastră interioară şi treceți la lucru, fără a vă întreba cât timp va fi necesar pentru a instala în voi această veşnică primăvară: veți simți, încet-încet, că izvoarele

țâşnesc, că iarba creşte, că florile înfloresc şi toate păsările cântă în arbori.

„El mânca foc şi bea lumină”

Soarele este originea luminii pe care o vedem. Dar ce este soarele? Razele sale, pe care ştiința le prezintă ca un flux de fotoni, transportă peste tot în spațiu nu numai elementele necesare vieții şi creşterii vegetalelor, animalelor şi oamenilor, dar şi nişte particule mult mai subtile ce le putem capta pentru dezvoltarea noastră spirituală.

Atingând orice obiect sau oricare ființă, fiecare rază de soare îi aduce ceva. Chiar şi pietrele au nevoie de această viață ce o primesc de la soare.

Deoarece pietrele, sunt vii, deşi par neînsuflețite. Această viață este desigur mai perceptibilă la plantele care cresc şi se înmulțesc datorită luminii solare. Iar la animale, razele soarelui se transformă nu numai în vitalitate, dar şi în sensibilitate. Da, datorită razelor soarelui animalele încep să trăiască nişte senzații precum durerea, starea de bine, dar şi ceva ce se aseamănă tristeții, bucuriei, şi chiar sentimentului de afecțiune.

În sfârşit, la oameni, razele soarelui devin inteligență, judecată, fiindcă plecând de la regnul uman lumina găseşte o posibilitate destul de completă de a se manifesta ca gând. Spiritul care vă vorbeşte prin gura unui bărbat sau a unei femei este o emanație a luminii solare. în ființa umană, lumina este cea care gândeşte, vorbeşte, cântă, creează. Pe măsură ce lumina îşi croieşte drum în ea, ea apare sub formă de inteligență, de iubire, de frumusețe, de noblețe, de forță...

Numai razele soarelui sunt capabile să mențină spiritul în noi, dar numai dacă învățăm să le primim, să ne deschidem lor cu toată inima şi sufletul nostru. Eu ştiu foarte bine că vă este greu să admiteți că lumina reprezintă mai mult decât o vibrație fizică, că ea este o entitate vie. Tocmai fiindcă v-ați format această idee nu puteți primi de la soare toate binecuvântările sale. încercați să vă aranjați astfel existența voastră încât lumina să ocupe din ce în ce mai mult loc în ea.

De ce mergem dimineața să contemplăm răsăritul de soare? Pentru a-i primi razele aşa cum primim hrana, apa şi aerul. Ne putem adresa lor, spunând: „Oh, raze de soare, pătrundeți în noi, alungați acei nori asupra cărora numai voi puteți acționa”. Iar razele pătrund în noi prin nişte canale minuscule, producând în întreaga noastră ființă nişte vibrații mai intense. Ele ne pot pătrunde desigur fără ştirea noastră, dar dacă noi suntem conştienți, atenți, dacă ne impregnăm cu lumina şi căldura soarelui convinşi că se va dezvolta ceva în ființa noastră, ne vom simți încet-încet însuflețiți de o vibrație nouă.

În cartea sfântă a vechilor perşi, *Zen Aresta,* se spune că Zarathustra l-a întrebat într-o zi pe zeul Ahura-Mazda cum se hrănea întâiul om. Ahura-Mazda i-a răspuns: „El mânca foc şi bea lumină”. De ce să nu învățăm şi noi să ne hrănim cu foc şi să bem lumină pentru a regăsi perfecțiunea întâiului om şi să devenim nemuritori?

CUPRINS